Έτος Γ'

Τεῦχος 59ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

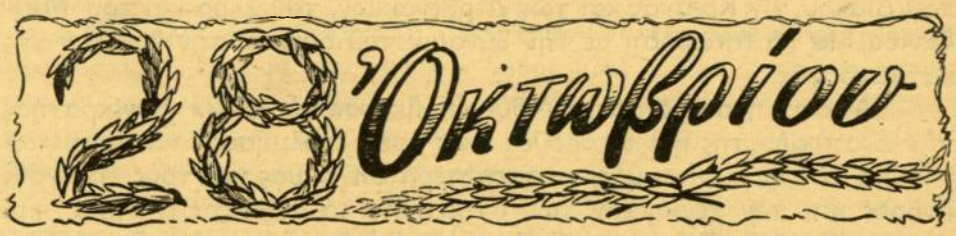

(Εἰκὼν Ν. Στεργιοπούλου)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Γ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1955 | ΤΕΥΧΟΣ 59ΟΝ

Πεντακόσια ὁλόκληρα ἔτη μετὰ τὴν μάχην τῶν Πλαταιῶν ἐτέλουν οἱ Πλαταιεῖς μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων διὰ τὴν ἐλευθερίαν, ἐνῷ οἱ ἴδιοι ἐστέναζον ὑπὸ τὸν Ῥωμαϊκὸν ζυγόν.

Διὰ νὰ μὴ λησμονήσωμεν τὰς ἱερὰς παραδόσεις μας, διὰ νὰ παραμείνωμεν πιστοὶ φύλακες τῶν ἱερωτέρων ἐπαγγελιῶν, διὰ νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὴν ἐπιτακτικὴν φωνὴν τῆς καρδίας μας ἑορτάζομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον τὴν 15ην ἐπέτειον τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.

Δέκα πέντε ἀκριβῶς ἔτη συμπληρώνονται ἀπὸ τῆς ἱστορικῆς ἐκείνης ἡμέρας τῆς Ἐθνικῆς μας Ἀνατάσεως. Ἂς φαντασθῶμεν τὴν αὐγὴν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, κατὰ τὴν ὁποίαν «ὁ κῦβος ἐρρίφθη» καὶ ἂς ἀναλογισθῶμεν τὰς εὐθύνας μας ἀπέναντι τοῦ Ἔθνους μας, ἀπέναντι τῆς ἐνδόξου ἱστορίας μας.

Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940, διὰ τὴν πάλην, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ διεξαχθῇ εἰς τὴν Ἀλβανίαν, τὰ πάντα ἦσαν μυστηριώδη. Μεγάλα γεγονότα ἐλάμβανον χώραν, διαταράσσοντα τὴν γαλήνην τῆς ἀνθρωπότητος, οὐδεμία αἰσιόδοξος πρόβλεψις ἦτο δυνατὴ ὡς πρὸς τὴν ἔκβασιν τοῦ ἀγῶνος, οὐδὲν τὸ βέβαιον ὑπῆρχε διὰ νὰ στηρίξῃ τὰς ἐλπίδας μας, ἀλλὰ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας μας ἐκτυποῦσαν ἀνυπομόνως τὰ στήθη μας καὶ κύματα τῆς φλογερωτέρας φιλοπατρίας ἐξεχύθησαν αὐθορμήτως, καὶ τό:

«Ἐμπρὸς παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐλευθερώσατε τὴν Πατρίδα,
» ἐλευθερώσατε τὰ παιδιά σας, ἐλευθερώσατε τὰς γυναῖκάς σας, ἐλευθε-
» ρώσατε τοὺς Ναοὺς καὶ τοὺς τάφους τῶν προγόνων σας. Σήμερον
» ἀγωνιζόμεθα ὑπὲρ πάντων» ἀντήχησε καὶ πάλιν, ἀφύπνισε τὴν ἠχὼ τῶν φαραγγιῶν τῆς Ἑλλάδος, κατέπληξε, ἐδίδαξε καὶ ἐνεθουσίασε τὸν ὑπὲρ τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἐλευθερίας ἀγωνιζόμενον κόσμον. Σύσσωμον τὸ Ἔθνος ἦτο ὑπερήφανον διὰ τὴν πάλην πρὸς ἕνα ἐπιδρομέα.

Διῆλθον τὰ σύνορα τῆς Ἀλβανίας οἱ στρατιῶται μας διὰ νὰ γίνουν ἡ Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος καὶ μετ' ὀλίγον τὸ Καύχημά της. Ἐντὸς ὀλίγου ἡ Ἑλλὰς ὁλόκληρη μετεβλήθη εἰς ἕνα ἀπέραντον στρατόπεδον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον καὶ πέριξ τοῦ ἱεροῦ Λαβάρου τῆς Ἐλευθερίας ζητοῦσε ἢ νὰ πεθάνῃ τιμίως ἢ νὰ μείνῃ ἐλευθέρα, ἀφοῦ νικήσῃ.

Μητέρες στοργικαί, σύζυγοι καρτερικαί, σεμναὶ μνησταί, ἀδελφαὶ καὶ παιδιὰ τῶν μαχομένων ἐμφανίζονται ἰσάξιοι αὐτῶν καὶ γενικώτερον εἶχεν ἀφυπνισθῆ ἡ Ἑλλὰς τῶν Θερμοπυλῶν τοῦ Λεωνίδου καὶ τοῦ Διάκου, τῆς Κρέσνας καὶ τῶν Δερβενακίων, τοῦ Σκρᾶ καὶ τοῦ Μπιζανίου, διὰ νὰ ἀπωθήσῃ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ δικαίου τὴν θύελλαν τῆς καταστροφῆς.

Ἅπασα ἡ ἀνθρωπότης εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὸ «ΟΧΙ» συνεκράτησε τὴν ἀναπνοήν της καὶ ἀποροῦσε πῶς ἡμεῖς ἐτολμήσαμε νὰ ἀντιμετωπίσωμε μὲ τὴν πενίαν μας, τὰ κατώτερα ὅπλα μας καὶ τοὺς ὀλίγους ἄνδρας μας τὸν χείμαρρον τῶν στρατιῶν, τὰ τελειότατα ὅπλα καὶ τὰς χιλιάδας τῶν ἁρμάτων. Δὲν διενοήθη ἡ ἀνθρωπότης ὅτι εἴχαμε ἀναμίξει τὸ Παρελθὸν μὲ τὸ Παρόν μας καὶ ὅτι ἂν καὶ εἴμεθα πτωχοὶ διαθέτομεν τὴν ἀφοβίαν μας πρὸς τοὺς κινδύνους καὶ τὸ ἀπέραντον τῆς φιλοπατρίας μας μὲ μίαν φανατικὴν καὶ Ἐθνικὴν πίστιν, ὅτι :

«ἀπὸ μιὰ ἀτιμασμένη ζωή, καλλίτερη εἶναι ἡ λήθη τοῦ θανάτου».

Οἱ ἐπιδρομεῖς ἀνετράπησαν, ἐπὶ ἓξ μῆνας ἀκινητοποιήθησαν καὶ τοῦτο ἀκριβῶς ἦτο ἡ καταστροφή τους, διότι ἀνατρέπονται τὰ σχέδια τοῦ Ἄξονος καὶ τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη κερδίζουν τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον. Ἡ Ἑλλὰς μὲ τὴν ἐπὶ ἓξ μῆνας ἀντίστασίν της ἔκαμε ὥστε νὰ ἀφυπνισθοῦν τὰ λοιπὰ Κράτη ἀπὸ τὸν λήθαργον, τοὺς ἐνεφύσησε πίστιν πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ τοὺς ἐχάρισε τὸν πολύτιμον χρόνον νὰ ἀναδιοργανωθοῦν, νὰ προετοιμασθοῦν καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἀνατρέψουν τὴν πορείαν τοῦ πολέμου.

Ἰδού, διατὶ ἡ 28η Ὀκτωβρίου εἶναι μία ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας ἐπετείους τῆς Ἐθνικῆς Ἱστορίας μας. Πολλαὶ γενεαὶ ἐδόξασαν καὶ ἐτίμησαν τὴν πατρίδα αὐτήν, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ λήξαντος πολέμου ἐξ ἴσου ἐδόξασαν καὶ ἐτίμησαν τὰ ἰδανικά, τὰ ὁποῖα τοῖς ἐνεπιστεύθησαν.

Ὁ Ἀλβανικὸς ἀγὼν θὰ εἶναι ὁ πυρσός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰς αἰῶνας αἰώνων θὰ ἀνάβουν οἱ λαοὶ τὰ ταπεινά των κανδήλια, διότι ὑπερημύνθημεν ἄνευ ὑλικῶν δυνάμεων, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴν ψυχήν, τῶν σχειχειωδεστέρων ἀξιῶν τῆς ζωῆς, διότι ἐπολεμήσαμεν διὰ τὴν ζωὴν ἢ τὸν θάνατον.

Τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940, εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐλατρεύετο καὶ λατρεύεται ἡ Θεὰ τῆς Σοφίας, ἡ φυτεύσασα τὴν ἐλαίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ πάλλουσα τὸ δόρυ, εἰς τὴν χώραν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκελαηδήθησαν τὸ πρῶτον καὶ ἐχαλκεύθησαν καὶ ἐμεγαλούργησαν τὰ ὡραιότερα Ἰδανικὰ τῆς Ἐλευθερίας τῆς Πατρίδος καὶ τόσων ἄλλων, ἔζησαν

καὶ πάλιν αἱ μορφαί, αἱ ὁποῖαι χωροῦσαι ἀπὸ μακρῶν αἰώνων διὰ μέσου δαφνώνων ἔγραψαν τὴν ἐνδοξοτέραν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, μορφαί,αἱ ὁποῖαι προτιμοῦν νὰ κλείουν τὰ βλέφαρά των ἐλπίζουσαι εἰς μίαν 'Εθνικὴν Αὐγήν,παρὰ νὰ λησμονήσωσι ὅτι εἶναι ἀπόγονοι ἡρώων—ἡμιθέων.

Οἱ Ἰταλοὶ ἐπιδρομεῖς δὲν ἐπέτυχαν τοῦ σκοποῦ των· πολύτιμος χρόνος διὰ τὸν Ἄξονα παρήρχετο ἀνεκμετάλλευτος καὶ οὕτω διὰ νὰ μὴ συνεχισθῇ ἡ ἀπώλεια τοῦ χρόνου ἔσπευσαν εἰς βοήθειάν των οἱ Γερμανοί.

'Η 'Ελλὰς καὶ εἰς αὐτοὺς ἀπήντησεν «ΟΧΙ»· τοὺς ἐπολέμησε μὲ γενναιότητα, ἔγραψε νέας σελίδας δόξης, ἀλλ' οὐδεὶς ἀνθρώπινος νόμος, οὐδεμία ψυχικὴ δύναμις ἦτο δυνατὸν νὰ ἀποτρέψῃ τὰς μηχανοκινήτους ὁρδάς των. Διὸ καὶ ἡ Πατρίς μας μετὰ σκληρὸν ἀγῶνα, τίμιον καὶ ἔνδοξον, ὑπέκυψε καὶ ὑπεδουλώθη.

Κατεκτήθη ἡ γῆ, τὴν ὁποίαν πατῶμεν ὄχι ὅμως καὶ ἡ ψυχή μας οὔτε καὶ ἡ πίστις μας πρὸς τὴν 'Ελλάδα. Πεῖνα, ἐξαθλίωσις, δυστυχία ἦλθον νὰ μᾶς πλήξουν. Τὸ 'Ελληνικὸν πνεῦμα ὅμως δὲν ὑπεδουλώθη, ἐζήτησε νὰ ὑποτάξῃ τὴν ὕλην καὶ τὴν ὑπέταξε, ἡ 'Ελληνικὴ ψυχὴ δὲν ὑπέκυψε, ἀλλὰ μὲ ἀπειραρίθμους τρόπους ἀντεστάθη διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι καὶ ὅτι θὰ παραμένῃ 'Ελληνική. Μὲ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ καθεὶς ἠδύνατο ἀντεστάθη εἰς τὴν βίαν καὶ εἰς τὴν θύελλαν τῶν ἐπιδρομέων. Τὸ κίνημα τῆς ἀντιστάσεως ἔχει βεβαίως πολλὰς σκιὰς καὶ κηλίδας ἐξ' αἰτίας τῆς εἰς τοῦτο συμμετοχῆς τῶν κομμουνιστῶν, τοῦτο ὅμως δὲν μειώνει τὴν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν ἐντὸς αὐτοῦ εὑρίσκει ἡ 'Ελληνικὴ ἰδέα. 'Ως ἄλλοι Ἰξίωνες, ἐκτείνοντες τοῦ κάκου τὰς χεῖρας πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν καὶ ᾄδοντες τὸν Ἐθνικὸν ὕμνον, ἐτυφεκίζοντο οἱ «ἐλεύθεροι δοῦλοι», τὰ ὑπάρχοντά μας καιόμενα ἦσαν θυσία εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἐλευθερίας, νέα ἐρείπια ἐπεσωρεύθησαν ἐπὶ τῆς νέας αὐτῆς γῆς τῆς Μαδιάμ, ἀλλὰ ἡ φλόγα τῆς ἀποτινάξεως τοῦ ζυγοῦ ὡς τὸ κηρίον ἐτροφοδοτεῖτο ἀπὸ τὸ αἷμα μας, ἀπὸ τὴν ἰδίαν τὴν ὕπαρξίν μας.

'Η ἀντίστασίς μας, αὕτη, ἀλλὰ κυρίως ἡ καθυστέρησις τοῦ Ἄξονος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ἀλβανίας, ἔφερον τὰ ἀποτελέσματά των μετὰ τέσσαρα ἔτη. Καταπεπονημένοι οἱ ἐχθροί μας ἀπὸ τὸν χειμῶνα, πλευροκοπηθέντες ἀπὸ τοὺς Συμμάχους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὁ ἀγὼν μας εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἐνεψύχωσε καὶ τοὺς ἔδωσε τὸν χρόνον ἵνα προετοιμασθῶσιν ὑλικῶς, ἤρχισαν ὑποχωροῦντες παντοῦ, ἡττώμενοι καὶ ἡ Πατρίς μας, ἡ γλυκειά μας 'Ελλὰς ἠλευθερώθη.

Τότε νέα γεγονότα, νέαι ἀπειλαὶ ἐμφανίζονται διὰ νὰ ἀμαυρώσουν τὸν ἀγῶνα μας καὶ τὴν δόξαν τούτου, ἀλλὰ καὶ πάλιν οἱ κατὰ τρόπον 'Ελληνικὸν σκεπτόμενοι, αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὴν πατρίδα περισσότερον ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην ἰδέαν, νικοῦν.Νικοῦν τὸ μίασμα τοῦ θανάτου, νικοῦν ὡς συνεχισταὶ τοῦ ἔπους τῆς Ἀλβανίας, ὡς διαιωνισταὶ τῶν πολυτιμωτέρων Ἰδανικῶν, νικοῦν διότι εἰς αὐτὸν τὸν εὐ-

λογημένον τόπον μόνον γνήσιοι Ἕλληνες πρέπει νὰ κατοικοῦν.

Οἱαδήποτε περιγραφὴ τῶν πολλῶν καὶ διαφόρων ἄθλων τῶν ἀγώνων μας αὐτῶν εἰς τὴν 'Αλβανίαν, εἰς τὰ 'Οχυρά, εἰς τὴν Κρήτην, εἰς τὴν κατεχομένην Ἑλλάδα, εἰς τὴν Ριγηλὴν ἔρημον, εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ρουβίκωνος, εἰς τὰς νήσους, τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς αἰθέρας καὶ εἰς τὸν Γράμμον καὶ τὸ Βίτσι τελευταίως, εἶναι περιττή, ἀφοῦ κάθε στενὸν ἔγινε Θερμοπύλαι, κάθε φαράγγι Πλαταιαὶ καὶ κάθε πόλις Μεσολλόγι. Ὅλων τῶν ἄθλων τούτων ἀφετηρία εἶναι ἡ 28η 'Οκτωβρίου 1940 μὲ τὸ ἱστορικόν της «ΟΧΙ».

Ἡ σημερινὴ ἡμέρα δὲν εἶναι μόνον πανήγυρις 'Ελευθερίας καὶ Δόξης, δὲν εἶναι μόνον μνημόσυνον ἡρώων. Εἶναι καὶ σταθμὸς τοῦ 'Εθνικοῦ μας βίου ἀλησμόνητος, κατὰ τὸν ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ ἀναλογιζώμεθα τὰς ἐθνικάς μας ὑποχρεώσεις. Μεταξὺ αὐτῶν τῶν ὑποχρεώσεων εἶναι καὶ ἡ ὑποχρέωσίς μας νὰ ἀπελευθερώσωμεν τὴν δούλην Κύπρον, νὰ τὴν ἐντάξωμεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός της. Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, παύσαντες πλέον νὰ ἐπαιτῶμεν, τείνομεν ἤδη τὰς χεῖράς μας ἀξιοῦντες ἐπιμόνως. 'Αξιοῦντες ἀπὸ αὐτούς, τοὺς ὁποίους ὁ ἀγών μας ὠφέλησε καὶ ὁ πολιτισμός μας ἐδίδαξε. Δὲν πρέπει νὰ παύσωμεν ἀξιοῦντες ὡς δικαιούμενοι καὶ δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ παύσωμεν ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν ἀκεραιότητα τῆς Χώρας μας, διὰ τὴν διατήρησιν τοῦ πολιτισμοῦ μας, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν δούλων ἀδελφῶν μας. Ἡ Θεὰ Μοῖρα μόνον διὰ τοῦ ὁλοκαυτώματος καὶ τῶν θυσιῶν ἐπικυρώνει τὰ ἐπὶ τῆς γῆς δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων, τοῦτο δὲ διὰ τὴν Ἑλλάδα εἶναι κανὼν χωρὶς ἐξαιρέσεις, ἀφοῦ τὴν ἐλευθερίαν μας, τὸν πολιτισμόν μας, αὐτὴν ταύτην τὴν ὕπαρξίν μας τὴν ὀφείλομεν εἰς τὰς θυσίας καὶ εἰς τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἀφθόνως ἐχύσαμεν.

Ἡ σημερινὴ ἐπέτειος δὲν ἐνθυμίζει μόνον τὴν ἀναλαμπὴν τοῦ παρελθόντος, ἀλλ' εἶναι καὶ δίδαγμα διὰ τὸ μέλλον. Δὲν ἐνθυμίζει μόνον τὰς θυσίας μας, ἀλλὰ καὶ μᾶς παρορμᾷ πρὸς τὸ καθῆκον καὶ κατὰ τὴν εἰρηνικὴν ζωήν. Μᾶς λέγει ὅτι εἰς τὴν σύρραξιν μεταξὺ τῶν δύο διαφόρων ἰδεολογιῶν, αἱ ὁποῖαι διασταυρώνουν τὰ ξίφη των, ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ παραμείνῃ 'Ελληνική, νὰ διατηρήσῃ τὴν ἔνστικτον προγονικήν της δύναμιν.

Εἰς τοὺς χρυσαετοὺς τῆς 'Αλβανίας, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπάρχουν πλέον εἰς τὴν ζωήν, τὰ πνεύματά των ὅμως εὑρίσκονται μεταξὺ ἡμῶν ὀφείλεται πᾶσα δόξα καὶ πᾶσα τιμή. Ὅλοι των ἐτάφησαν ὑπὸ τὴν σινδόνα τῆς Δόξης. Οἱ στρατιῶται οὗτοι τοῦ Καθήκοντος, εἰς τοὺς Οὐρανοὺς συναντοῦν τοὺς Ἥρωας τῶν ἀπὸ χιλιετηρίδων ἀγώνων μας καὶ τοὺς ἀτενίζουν μὲ ὑπερηφάνειαν, διότι μὲ τὸ παράδειγμά των ὠκοδόμησαν καλλιμάρμαρον τὸν Ναὸν τῆς 'Ελευθερίας καὶ ἔθεσαν ἰσχυρὰ τὰ θεμέλια μιᾶς γενικῆς νίκης τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων.

28η 'Οκτωβρίου 1940. Ἡ Ἑλλὰς ἐκινητοποιήθη. Ὕψωσε τὸ τεράστιον ἀνάστημα τῆς ἱστορίας της διὰ νὰ προστατεύσῃ τὸν πολιτι-

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1955)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

IV. ΜΙΑ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΚΗΔΕΙΑΣ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ ΤΩΝ ΔΗΘΕΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΑΛΗΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

42.—Ἡ σκηνοθεσία τῆς κηδείας τῶν θυμάτων.

43.—Τελευταία προπαρασκευὴ γιὰ τὴν ἐπίθεση κατὰ τῶν Ἀθηνῶν.

44.—Τὰ προβλεπόμενα εἰς Ἀθήνας κέντρα ἀντιστάσεως ἐθνικοφρόνων δυνάμεων κατὰ τῶν κομμουνιστῶν.

45.—Σχέδιον ἐπιθέσεως τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τῶν Ἀθηνῶν.

***

42. Ὅπως προέβλεψαν οἱ ὀργανωταὶ τοῦ παράνομου συλλαλητηρίου τῆς Κυριακῆς (3 Δεκεμβρίου 1944), προεκλήθησαν κατὰ τοῦτο αἱματηρὲς συγκρούσεις μὲ θύματα ἀστυνομικοὺς καὶ διαδηλωτάς.

Οἱ κομμουνισταὶ ἐξεμεταλλεύθησαν μὲ ὅλα τὰ μέσα τὴν κατάσταση ποὺ εἶχε δημιουργηθῆ.

Οἱ ἐφημερίδες δὲν κατώρθωσαν νὰ ἐκδοθοῦν λόγῳ ἀπεργίας τῶν τυπογράφων. Καὶ μόνον ὁ «Ριζοσπάστης» ἐξεδόθη, ποὺ μὲ χτυπητοὺς τίτλους ἐξήγειρε τὸ λαὸ κατὰ τῶν νομίμων τοῦ Κράτους ἀρχῶν, μὲ τὰ γνωστὰ κομμουνιστικὰ συνθήματα μίσους.

Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς δὲν λειτουργοῦσε λόγῳ τῆς ἀπεργίας τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας καὶ ἔτσι ὁ λαὸς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ ἐνημερωθῆ σχετικὰ μὲ τὰ γεγονότα τῆς Κυριακῆς καὶ τοὺς ὑπαίτιους γι' αὐτά.

Ἀπ' ἐναντίας ὁ κομμουνιστικὸς παράνομος μηχανισμὸς ἐτέθη σὲ λειτουργία. Τὰ χωνιὰ ποὺ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς μεγάφωνα κατὰ χιλιάδες σὲ κάθε συνοικία καὶ σὲ κάθε γωνιὰ δρόμου, πλαισιωμένα μὲ τοὺς καθοδηγητὰς καὶ μὲ γραφτὰ τὰ συνθή-

---

σμὸν τῶν λαῶν. Μηδέποτε παραβιάσασα ξένα ἐδάφη ἢ ἐπιβουλευθεῖσα ξένα ἰδεώδη δὲν ἦτο δυνατὸν ν' ἀνεχθῆ παραβίασιν τῶν ἰδικῶν της. Καὶ συνδεθέντα τὸ παρελθόν της μὲ τὸ παρὸν ἐδημιούργησαν τὴν πεποίθησιν. Ἡ οὕτω δημιουργηθεῖσα πεποίθησις καὶ τὸ δίκαιον τοῦ ἀγῶνος ἐτροφοδότησαν τοὺς πάντας μὲ τόλμην καὶ ἐδόθη εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον τὸ παράδειγμα καὶ ἐζωγραφίσθη ζωηρῶς ἡ εἰκὼν τοῦ πραγματικοῦ ἥρωος.

28η Ὀκτωβρίου 1940.

«Οὔτε μιὰ φούχτα ἀπὸ τὸ χῶμα μας δὲν δώσαμε καὶ οὔτε μιὰ σταλαματιὰ ἀπὸ τὰ νερά μας». Διατί; Διότι ἡ Ἑλλὰς ποτὲ δὲν πεθαίνει, οὔτε περιπίπτει εἰς λήθαργον. Κατὰ τὴν περίοδον τῆς εἰρήνης δημιουργεῖ πολιτισμοὺς καὶ κατὰ τὴν περίοδον τῶν πολέμων δημιουργεῖ ἔπη.

Κ. Ν.

ματα τὰ ὁποῖα ἐξήγγελλαν, ἐδηλητηρίαζαν συστηματικὰ ὅσο μποροῦσαν περισσότερους ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ καὶ νέους.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ χτυπητὸ γεγονὸς τῆς ἡμέρας αὐτῆς (Δευτέρας 4 Δεκεμβρίου 1944) ἦτο μιὰ μακάβρια σκηνοθεσία κηδείας, δῆθεν θυμάτων τῆς 3ης Δεκεμβρίου.

Οἱ κομμουνισταὶ πῆραν διάφορα πτώματα ἀκόμη καὶ ἐθνικιστῶν, ποὺ τοὺς δολοφόνησαν τὴ νύχτα τῆς 3ης πρὸς τὴν 4 Δεκεμβρίου καὶ τὰ ἔβαλαν σὲ φέρετρα. Μάλιστα χρησιμοποίησαν ἀκόμη καὶ κενὰ φέρετρα γεμισμένα μὲ πέτρες. Ἔτσι δημιούργησαν μιὰ μακάβρια πομπή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕνας ὄχλος ἀλλοπρόσαλλος κρατῶντας στὰ χέρια τὰ φέρετρα γύριζε τοὺς κεντρικοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν. Μαυροφορεμένες γυναῖκες ποὺ μὲ τὴ βία στρατολογήθηκαν, θρηνολογοῦσαν καὶ ἔλεγαν διάφορα μοιρολόγια. Ἄλλες ὁμάδες κοριτσιῶν μὲ στεφάνια, μὲ μαῦρες σημαῖες μὲ ἐκδικητικὲς ἐπιγραφές, μὲ φωνές, μὲ βρισιὲς κατὰ τῶν ἀστυνομικῶν καὶ τῶν Ἀρχῶν καὶ μὲ κάθε ἄλλη ἀσχημιὰ πλαισίωναν τὴ μακάβρια πομπή.

Ὅταν ἡ πομπὴ αὐτὴ περνοῦσε ἀπὸ τὸ κατάστημα τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως Ἀθηνῶν, ὅλος ὁ συρφετὸς μὲ σφιγμένες τὶς γροθιὲς ξέσπαζε πρὸς τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ ἦσαν φρουροί, σὲ ἀπειλὲς καὶ σὲ βρισιὲς μὲ τὸ σύνθημα «θάνατος στοὺς Μπουραντᾶδες», «θάνατος στοὺς φασίστες» κλπ.

Οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν ἐντολὴ νὰ τηρήσουν ψύχραιμο καὶ ἀπαθῆ στάση. Ἔτσι ἡ πομπὴ ἔφτασε στὴν πλατεῖα τοῦ Μνημείου τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ὅπου γονάτισαν καὶ μὲ σφιγμένες γροθιὲς ἔψαλλαν διάφορες νεκρώσιμες Σλαυϊκὲς μελῳδίες.

Κατόπιν ἐπέστρεψαν πρὸς τὴν Ὁμόνοια.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, 4 Δεκεμβρίου 1944, διετηρήθη μέχρι τὶς μεταμεσημβρινὲς ὧρες μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀγωνιώδους ἀνησυχίας στὴν Ἀθήνα, ὅπου εἶχαν φθάσει καὶ εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ γιὰ τὴν κατάληψη ὅλων τῶν Ἀστυνομικῶν Τμημάτων καὶ τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως.

Ὁ καιρὸς ἐθεωρήθη πλέον ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῶν κομμουνιστῶν κατάλληλος γιὰ τὴν τελικὴ ἐπίθεση πρὸς κατάληψη τῶν Ἀρχῶν στὴν πρωτεύουσα καὶ ἐγκαθίδρυση τῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας.

43. Μετὰ τὴν οὐσιαστικὴ κατάκτηση τοῦ Πειραιῶς, κατὰ τὰ ξημερώματα τῆς Δευτέρας 4 Δεκεμβρίου, τὸ θέμα τὸ ὁποῖον ἐτίθετο πρὸ τῶν ἡγετῶν τοῦ στασιαστικοῦ πλέον ΕΛΑΣ ἦταν ἕνα κυρίως: ἡ κατάκτηση τῆς Ἑλληνικῆς Πρωτεύουσας.

Δὲν πρέπει νὰ κρύβουμε τὴν πραγματικότητα. Οὐσιαστικά, ἡ κατάκτηση τῶν Ἀθηνῶν ἀπέμενε μόνον, κατὰ τὶς πρῶτες ἐκεῖνες ἡμέρες τοῦ Δεκεμβρίου γιὰ νὰ κυριαρχήσουν οἱ κομμουνισταὶ ὁλόκληρης τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ἐπιβάλλουν μὲ τὴ βία τὴ δικτατορία. Πολύμηνος συστηματικὴ ἐργασία, ποὺ ἄρχισε ἐπὶ Γερμανοκρατίας καὶ διεξήχθη χωρὶς οὐσιαστικὴ ἀντίδραση ἀπὸ μέρους τῶν Γερμανῶν εἶχεν ἐπιτρέψει στὸν ΕΛΑΣ νὰ κυριαρχήσῃ δυναμικῶς σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα σχεδόν. Τὰ μόνα μέρη ὅπου δὲν εἶχεν ἐπικρατήσει ἦσαν αἱ Ἀθῆναι καὶ ὁ Πειραιεὺς καὶ μικρὴ γύρω στὶς πόλεις αὐτὲς περιοχή, ἡ Ἤπειρος ὅπου ὑπῆρχε ἀμφίβολη ἄλλωστε καὶ ἀσταθὴς ἐπικράτηση τοῦ Στρατηγοῦ Ζέρβα, μερικὲς νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, τὶς ὁποῖες εἶχεν ἐκκαθαρίσει ὁ Ἱερὸς Λόχος, ἡ Κέρκυρα καὶ ἡ Λευκάδα, οἱ μόνες ἀπὸ τὰς Ἰονίους νήσους ὅπου διετηρεῖτο τὸ Κράτος τοῦ Νόμου. Ἀλλὰ καὶ ἡ Λευκάδα ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ ΕΑΜ, κατὰ τὶς τελευταίες ἡμέρες.

Βέβαια ὑπῆρχαν μερικὰ Ἀγγλικὰ στρατεύματα στὴ Θεσσαλονίκη, τὸ Βόλο, τὰς Πάτρας, τὴν Κόρινθο καὶ μερικὲς ἄλλες πόλεις. Ἀλλ' ἡ δύναμή τους ἦταν τόσο μικρὴ ὥστε νὰ μὴ μποροῦν ν' ἀντιτάξουν θετικὴ ἀντίσταση στὶς δυνάμεις τοῦ ΕΛΑΣ. Ὅπως εἶπεν ἄλλωστε ὁ Ἄγγλος Πρωθυπουργὸς κ. Τσῶρτσιλ, στὸ λόγο του τῆς 18ης Ἰανουαρίου ἐνώπιον τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, ἡ κατανομὴ τῶν ὀλίγων Βρεταννικῶν δυνάμεων στὴν Ἑλλάδα εἶχε γίνει μακριὰ ἀπὸ κάθε στρατιωτικὸ κριτήριο, μὲ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ διοχετεύσουν καὶ νὰ διανείμουν τὰ παρὰ τῶν φίλων

τῆς Ἑλλάδος ἀποστελλόμενα τρόφιμα στὸν πεινῶντα Ἑλληνικὸ Λαό. Ἦσαν δηλαδὴ οἱ Ἄγγλοι στρατιῶτες μᾶλλον τμήματα ὑπηρεσίας τῆς ΕΜ—ΕΛ, παρὰ στρατιωτικὲς δυνάμεις συγκεκροτημένες γιὰ τὴ διεξαγωγὴ ἐπιχειρήσεων.

Εἶχαν ἐπομένως ἐκτιμήσει ὀρθὰ τὴν κατάσταση οἱ στρατιωτικοὶ ἡγέτες τοῦ κινήματος ὅταν ἀπεφάσισαν ὅτι πρῶτος, ἂν ὄχι μοναδικὸς τους σκοπός, ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ κατάκτηση τῶν Ἀθηνῶν καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν θὰ ἔριχναν ὅλο τὸ βάρος τῶν δυνάμεών τους στὴ «Μάχη τῶν Ἀθηνῶν». Ἐὰν κέρδιζαν αὐτὴ τὴ μάχη, ἐφαντάζοντο ὅτι θὰ πετύχαιναν τὴν ἀπομάκρυνση τῶν Ἀγγλικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τότε, ὡς κυρίαρχοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, θὰ προχωροῦσαν εὔκολα στὴν ἐκκαθάριση ἐκείνων τῶν στοιχείων ποὺ θὰ ἔμεναν πλέον ὡς «φωλιὲς ἀντιστάσεως» στὴν Ἤπειρο καὶ μερικὲς νήσους, ἐνῷ ταυτόχρονα θὰ εἶχαν καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσουν τὴν ἀπομάκρυνση, ἂν ὄχι τὴ σύλληψη καὶ τὴν ἐκτέλεση, ὅλων τῶν στοιχείων ποὺ δὲν τοὺς ἄρεσαν στὸν πολεμικὸ στόλο τῆς Ἑλλάδος, στὴν ἀεροπορία της, στὶς στρατιωτικὲς δυνάμεις (ταξιαρχίες καὶ Ἱερὸ Λόχο) καὶ στὰ Σώματα Ἀσφαλείας.

Ἐὰν πάλιν ἔχαναν τὴ «μάχη τῶν Ἀθηνῶν», τότε βέβαια θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναθεωρήσουν ὅλα τους τὰ σχέδια καὶ νὰ καταφύγουν πάλι στὴν παληὰ τακτικὴ τῶν παρελκύσεων, τῶν πολιτικῶν ἐλιγμῶν, τῶν μηχανορραφιῶν. Ἀλλὰ τὸ ἐνδεχόμενο μιᾶς τέτοιας ἀποτυχίας οὔτε κὰν τὸ ἐλάμβαναν ὑπ' ὄψει, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἐδήλωσαν στοὺς διστάζοντας «συναγωνιστές», κατὰ τὴ συνεδρίαση τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΕΑΜ τὸ μεσημέρι τῆς 2 Δεκεμβρίου. Εἶχαν τόσο καλὰ καταστρώσει τὰ σχέδιά τους, εἶχαν συγκεντρώσει τόσο ἰσχυρὲς δυνάμεις γύρω καὶ μέσα στὴν Ἀθήνα, εἶχαν τόσο πλήρη ἐπάρκεια ὁπλισμοῦ καὶ πυρομαχικά, εἶχαν ἀπέναντί τους οὐσιαστικὰ τόσο λίγες ἐχθρικὲς δυνάμεις, ὥστε νὰ μὴ δέχωνται οὔτε νὰ συζητήσουν τὴν πιθανότητα τῆς ἥττης των στὴ μάχη τῶν Ἀθηνῶν.

44. Ἔχουμε ὑπ' ὄψει μας σχεδὸν πλῆρες τὸ σχέδιο τῆς μάχης τῶν Ἀθηνῶν, ὅπως τὸ εἶχαν καταστρώσει οἱ ἡγέτες τοῦ ΕΛΑΣ, ἀπὸ μερικὰ ἔγγραφα ποὺ κατεσχέθησαν στὸ κομμουνιστικὸ στρατηγεῖο τῆς Κυψέλης καὶ ἀπὸ τὶς καταθέσεις συλληφθέντων ἀξιωματικῶν τοῦ ΕΛΑΣ.

Σύμφωνα μὲ τὸ σχέδιο αὐτὸ οἱ ἀντίπαλες δυνάμεις, οἱ ὁποῖες θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξουδετερωθοῦν, ἦσαν αἱ ἑξῆς :

1ον) Τὰ διάφορα Ἀστυνομικὰ Τμήματα τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἄνδρες, ἄλλοτε ὅπλοι, εἶχαν τελευταῖα ἐξοπλισθῆ μὲ λίγα μόνον ἐλαφρὰ αὐτόματα ὅπλα καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἐξόντωση οἱ κομμουνισταὶ δὲν προέβλεπαν δυσχερῆ. 2ον) Ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια, στὴν ὁδὸ Στουρνάρα καὶ τὸ Μηχανοκίνητο Τμῆμα της, στὴν ὁδὸ Πατησίων καὶ Γ' Σεπτεμβρίου, τῶν ὁποίων ὁ ὁπλισμὸς ἦταν κάπως καλλίτερος καὶ ὅπου οἱ κομμουνισταὶ περίμεναν σθεναρώτερη ἀντίσταση. 3ον) Τὸ Σύνταγμα Χωροφυλακῆς στοῦ Μακρυγιάννη, τὸ Τμῆμα Μεταγωγῶν στὴν ὁδὸ Νικοδήμου, ἡ Εἰδικὴ Ἀσφάλεια στὴν ὁδὸ Γ' Σεπτεμβρίου, ἡ Σχολὴ Χωροφυλακῆς στοὺς Ἀμπελοκήπους καὶ διάφορα ἄλλα μικρότερα τμήματα χωροφυλάκων σ' ἄλλα σημεῖα τῆς πόλεως. Καίτοι ὁ ὁπλισμὸς τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν κάθε ἄλλο παρὰ πλούσιος ἦταν, οἱ κομμουνισταὶ γνώριζαν ὅτι θὰ συναντοῦσαν τὴν πιὸ πείσμονα ἀντίσταση. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο προέβλεπαν τὴν ἐναντίο τους συγκέντρωση τῶν ἰσχυροτέρων τους δυνάμεων, ἀφοῦ θὰ ἐξουδετέρωναν τὰ Ἀστυνομικὰ Τμήματα. 4ον) Ἡ Ὀρεινὴ Ταξιαρχία, καλλίτερα ὡπλισμένη ἀπὸ κάθε ἄλλη νομιμόφρονα δύναμη, ἡ ὁποία θὰ ἔπρεπε ν' ἀποτελέσῃ τὴν τελικὴ καὶ μεγάλη στρατιωτικὴ ἐπιχείρηση τῶν Ἐλασιτῶν.

Πρέπει νὰ τονισθῆ ὅτι, μέσα στὸ ἀρχικὸ σχέδιο τῶν κομμουνιστῶν γιὰ τὴ μάχη τῶν Ἀθηνῶν, ἀνεφέρετο ρητῶς ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ καμμιὰ ἐπίθεση κατὰ τῶν Ἀγγλικῶν στρατευμάτων, γιατὶ εἶχαν τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἀποφεύγετο ἡ ἔνοπλη σύρραξη μὲ τοὺς Ἄγγλους.

45. Γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν οἱ κομμουνισταὶ προέβλεπαν

ὡς κύριο σχέδιο τὴν ἐπίθεση ἀπὸ τοὺς συνοικισμοὺς πρὸς τὸ κέντρο. Τοῦτο ἦτο φυσικό, γιατὶ στοὺς συνοικισμοὺς καὶ σ' ὡρισμένες συνοικίες τῶν 'Αθηνῶν εἶχαν τὶς καλλίτερα κατηρτισμένες «ἀχτῖδες» τους, γιατὶ ἐκεῖ εἶχαν ἀποθηκεύσει τὰ ὅπλα καὶ τὰ πυρομαχικά τους, γιατὶ ἐκεῖ εἶχαν διεισδύσει καθ' ὅλην τὴν διάρκεια τοῦ Νοεμβρίου ὁλόκληρες χιλιάδες ἐνόπλων 'Ελασιτῶν.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἐφρόντισαν ἀπὸ τὴν 1ην Δεκεμβρίου νὰ ἀπομακρύνουν καὶ τὰ ἐκλεκτότερα στελέχη τους καὶ τὰ σημαντικώτερα ἔγγραφα τῶν ἀρχείων τους ἀπὸ τὰ κτίρια ποὺ κατεῖχαν στὸ κέντρο τῶν 'Αθηνῶν. Ἦσαν ἀρκετὰ τὰ κτίρια αὐτὰ καὶ ἰδίως τὰ γραφεῖα τοῦ ΕΑΜ στὸ κτίριο τῆς 'Εθνικῆς 'Ασφαλιστικῆς 'Εταιρείας, τὰ κεντρικὰ γραφεῖα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος στὴν ὁδὸ Ὄθωνος, τὸ Στρατηγεῖο τοῦ Α' Σώματος Στρατοῦ στὴν ὁδὸ Βησσαρίωνος. Πράγματι τὴ νύχτα τῆς 1ης πρὸς τὴν 2αν Δεκεμβρίου καὶ χωρὶς κανεὶς σχεδὸν νὰ τὸ ἀντιληφθῇ, διάφορα φορτηγὰ αὐτοκίνητα καὶ καρροτσάκια ἀκόμη μετέφεραν ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ ὅπλα καὶ τὰ πυρομαχικά, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὰ ἀρχεῖα στὰ μέρη ποὺ εἶχαν καθωρίσει. 'Απέμειναν ὅμως καὶ ἔπειτα μέσα στὰ κτίρια αὐτὰ μερικὲς δεκάδες ἀποφασισμένων κομμουνιστῶν μὲ ἀρκετὰ ὅπλα καὶ πυρομαχικά, ἀφ' ἑνὸς μὲν γιὰ νὰ παραπλανήσουν τὶς ἀρχές, ὡς πρὸς τοὺς πραγματικοὺς σκοποὺς τῶν στασιαστῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ γιὰ ν' ἀπασχολήσουν ὅσο καιρὸ περισσότερο θὰ μποροῦσαν νομιμόφρονες δυνάμεις, ποὺ δὲν θὰ ἐνωχλοῦσαν ἔτσι τοὺς στασιαστὰς στοὺς κυρίως ἀντικειμενικοὺς σκοπούς τους.

'Απὸ τὶς ὑπάρχουσες πληροφορίες φαίνεται, ὅτι κέντρον τῆς ὅλης διευθύνσεως τοῦ στασιαστικοῦ κινήματος ἦταν ἡ Κυψέλη. 'Εκεῖ ἐγκατεστάθη ἐπίσης ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τὸ Στρατηγεῖο τῶν 'Ελασιτικῶν ἐπιχειρήσεων γιὰ τὰς 'Αθήνας, στὸ «Ἴλιον—Τρωάς». 'Εκεῖ συνεδρίασε σὲ ἕνα σπίτι τῆς ὁδοῦ Κυψέλης ἡ 'Εκτελεστικὴ 'Επιτροπὴ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, στὶς 6 Δεκεμβρίου. Σημασία ἐπίσης ἀπέδιδαν οἱ κομμουνισταὶ καὶ στὴν Καλλιθέα, ὅπου θὰ ἔπρεπε νὰ συγκεντρώσουν πολλὲς δυνάμεις γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν τὶς ἀλεπάλληλες ἐξορμήσεις τους κατὰ τοῦ Συντάγματος Χωροφυλακῆς στοῦ Μακρυγιάννη, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπρόβλεπαν μεγάλη ἀντίσταση.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἄρχισε στὶς περιοχὲς αὐτὲς ἡ ἐκδήλωση τῶν στασιαστικῶν προθέσεων τῶν κομμουνιστῶν πολὺ ἐνωρίτερα, παρὰ σ' ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος τῆς πόλεως.

Ἔτσι ἀπὸ τῆς 9ης πρωϊνῆς τῆς Κυριακῆς 3 Δεκεμβρίου, ἤτοι ἀκόμη πρὸ τοῦ συλλαλητηρίου τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος καὶ πρὸ τῶν αἱματηρῶν γεγονότων τοῦ μνημείου τοῦ 'Αγνώστου Στρατιώτου, ἔνοπλοι 'Ελασῖτες ἐτοποθετήθησαν στὰ ὑψώματα καὶ στὰ σπίτια γύρω ἀπὸ τὸ Ζ' 'Αστυνομικὸ Τμῆμα, παρὰ τὴν πλατεία Κυψέλης καὶ ἀπηγόρευσαν τὴν ἔξοδο ἐνόπλων ἀστυφυλάκων. Ἔτσι οἱ ἄνδρες τοῦ Τμήματος αὐτοῦ βρέθηκαν οὐσιαστικὰ ἀποκλεισμένοι, πρὶν ἐκραγῇ ἀκόμη τὸ καθ' αὐτὸ κίνημα στὴν ἄλλη πόλη.

'Επίσης κατὰ τὶς ἔνδεκα τὸ πρωῒ τῆς ἰδίας ἡμέρας ἰσχυρὴ ἔνοπλη δύναμη 'Ελασιτῶν περικύκλωσε τὸ ΙΑ' 'Αστυνομικὸν Τμῆμα Καλλιθέας καὶ μὲ τὰ ὅπλα προτεταμένα ζήτησε τὴν παράδοση τοῦ ὁπλισμοῦ τοῦ Τμήματος. 'Ο Διοικητὴς του ἠρνήθη κατηγορηματικὰ νὰ ὑποκύψῃ στὸν ἐκβιασμὸ αὐτὸ καὶ ἔτσι κατὰ τὶς ἑσπερινὲς ὧρες οἱ 'Ελασῖτες ἀπεσύρθησαν.

Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἀνεφέρθησαν ἀμέσως στὴν Κυβέρνηση, ἡ ὁποία εἶχεν ἔτσι τὶς ἀναντίρρητες πλέον ἀποδείξεις τῆς οὐσιαστικῶς ἐκραγείσης στάσεως. Οἱ πληροφορίες αὐτὲς ἀνεκοινώθησαν καὶ στὸν ἀρχηγὸ τῶν Βρεταννικῶν δυνάμεων Στρατηγὸ Σκόμπυ, ὁ ὁποῖος τὶς μετεβίβασε στὴν Κυβέρνησή του. (Συνεχίζεται)

Η ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΕΡΜΟΚΟΠΙΔΩΝ

(ΑΠΟ ΣΚΟΠΙΑΣ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ)

Ὑπὸ κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΚΑΤΣΑ**
Τ. Καθηγητοῦ Ἰατροδικαστικῆς

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Ἔλλειψις Ἰατροδικαστικῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι.
2.—Ἱστορικόν, Ἑρμοκοπιδῶν καὶ Ἐλευσινίων Μυστηρίων.
3.—Συντριβὴ Ἑρμῶν καὶ διακωμώδησις Μυστηρίων.
4.—Ἀντίδρασις Δήμου Ἀθηναίων.
5.—Ἀποκαλύψεις Διοκλείδου καὶ ἀπευκταῖα ἐκ τούτων.
6.—Ἡ νῦν ἐνέργεια τῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ παρομοίας περιπτώσεως.
7.—Ἐνέργεια πραγματογνωμοσύνης καὶ ὠφέλειαι ἐκ ταύτης.

***

1. Ἔλλειψις Ἰατροδικαστικῆς ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι.

Ἡ Ἰατροδικαστικὴ ἀποτελεῖ τὸν φωτεινὸν καθοδηγητὴν τῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ πλείστων ὑποθέσεων ποινικῆς κυρίως φύσεως, ἀλλὰ καὶ ἀστικῆς τοιαύτης. Διὰ τοῦτο ὁ Νόμος, δι' ὡρισμένων ἄρθρων τῆς Ποινικῆς Δικονομίας, συμβουλεύει ὅπως ὁ Δικαστὴς προσφεύγῃ πρὸς διαφώτισίν του εἰς πραγματογνώμονας καὶ ἐν ἀναλόγῳ πρὸς τὴν ἀφορῶσαν ἡμᾶς ὑπόθεσιν τῶν Ἑρμοκοπιδῶν εἰς ἰατροδικαστάς. (Περὶ τῶν Ἑρμοκοπιδῶν θὰ ὁμιλήσωμεν κατωτέρω).

Ἡ τοιαύτη δι' ἐπιταγῆς ἢ παραινέσεως πρὸς τοὺς Δικαστὰς ἐπίκλησις τῆς Ἰατροδικαστικῆς δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Μόλις ἀπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἐν τῷ Σώματι Νόμων, ἀναφέρεται διὰ πρώτην φορὰν ὅτι πρὸς διασάφησιν δικαστικῶν τινων ὑποθέσεων πρέπει νὰ ζητῆται ἡ γνωμοδότησις ἰατροῦ.

Λόγῳ τούτου δὲν ὑπῆρχε κατὰ τὴν ἀρχαιότητα οὔτε Ἰατροδικαστικὴ ὡς εἰδικὴ ἐπιστήμη, οὔτε ἰατροδικασταί. Ὁ Δικαστὴς ἀνέμενε νὰ διαφωτισθῇ ἐκ μαρτυριῶν πλειστάκις διὰ βασάνων ἐξαχθεισῶν καὶ ἄνευ ἐλέγχου τῆς ἀξιοπιστίας τοῦ μάρτυρος. Ἐξητάζοντο βεβαίως οἱ ἰατροὶ ὡς μάρτυρες, εἰς ὑποθέσεις καθ' ἃς εἶχον λάβει μέρος εἷς ἰατρός, ἀλλ' ἐξητάζοντο ὡς ἁπλοῖ μάρτυρες καίτοι εἰς τὴν μαρτυρίαν των ἀπεδίδετο μεγαλυτέρα σημασία παρὰ εἰς τὴν τῶν ἄλλων.

Ἡ Ἰατροδικαστικὴ ὡς νῦν ἐνεργεῖται, κατόπιν δηλαδὴ εἰδικῆς διὰ τὴν ἑκάστοτε ὑπόθεσιν ἐντολῆς τῆς Ἀνακριτικῆς Ἀρχῆς, εἶναι ἀπογέννημα τῶν τελευταίων αἰώνων, διεκδικοῦσι δὲ τὴν προτεραιότητα πολλὰ ἔθνη, ὡς ἡ Γερμανία διὰ τῆς νομοθεσίας Καρολίνα, ἡ Γαλλία διὰ τοῦ Ambroise Paré, ἡ Ἰταλία διὰ τῶν Fedeli, Zacchias κ.λ.π.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴν ἀρχαιότητα, ὡς εἴπομεν, δὲν ὑπῆρχεν Ἰατροδικαστικὴ ὡς κλάδος ἰδιαίτερος, διαφωτιστικὸς τῆς Δικαιοσύνης. Ὑπῆρχον βεβαίως ἰατροὶ διὰ τῆς μεγάλης αὐτῶν παρατηρητικότητος διακρίναντες ἰατροδικαστικὰ σημεῖα καὶ νῦν εἰσέτι ἐκτιμώμενα (Γαληνὸς κ.λ.π.) δὲν εἶχεν ὅμως σχηματισθῇ Ἰατροδικαστικὴ Ἐπιστήμη, διὸ ἡ Δικαιοσύνη δὲν προσέφευγεν εἰς Ἰατροδικαστὰς πρὸς διαφώτισίν της. Λόγῳ τούτου, ἐσφαλμένη ἦτο πολλάκις ἡ κρίσις τοῦ Δικαστοῦ καὶ ἐσφαλμένα τὰ πορίσματά του, μὲ ἀποτελέσματα τραγικὰ πολλάκις. Τοῦτο δὲ διότι ἡ Δικαιοσύνη ἐστηρίζετο ἐπὶ ἀνελέγκτων μαρτυριῶν, τὴν ἀξιοπιστίαν τῶν ὁποίων νῦν ἡ Δικαιοσύνη φροντίζει νὰ ἐλέγξῃ καὶ ἄλλως καὶ διὰ καταλλήλου ἰατροδικαστικῆς πραγματογνωμοσύνης.

2. Ἱστορικόν, Ἑρμοκοπιδῶν καὶ Ἐλευσινίων Μυστηρίων.

Γεγονὸς τραγικὸν ἐσφαλμένης κρίσεως ἐξ ἀπολύτου πεποιθήσεως εἰς μαρτυ-

ρίαν ἀτόμου τινός, ἀνελέγκτως γενομένην πιστευτήν, ὑπῆρξε τὸ ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις διαδραματισθὲν ἐπεισόδιον τῆς δίκης τῶν Ἑρμοκοπιδῶν, περὶ ὧν ὀφείλομεν νὰ κάμωμεν εἰσήγησίν τινα.

Εἰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας συνειθίζετο νὰ τίθενται πρὸ τῶν οἰκιῶν ἢ καὶ εἰς διάφορα σημεῖα τῶν ὁδῶν καὶ δὴ εἰς διασταυρώσεις αὐτῶν, προτομαὶ τοῦ Θεοῦ Ἑρμοῦ, ἁπλαῖ συνήθως, ἐνίοτε δὲ διπλαῖ, ὡς εἶναι οἱ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ Σταδίῳ ἀνευρεθέντες καὶ νῦν παρὰ τὴν σφενδόνην στηθέντες. Ἐθεωροῦντο δὲ οἱ Ἑρμαῖ ὡς προστάται οὐ μόνον τῆς οἰκογενείας,πρὸ τῆς οἰκίας τῆς ὁποίας εἶχον στηθῆ, ἀλλὰ καὶ τῆς πόλεως ὁλοκλήρου διὸ σέβας μέγα ἐπέβαλλε τὴν διατήρησιν τῶν Ἑρμῶν ἀκεραίων.

Ἐξ ἄλλου εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλατρεύετο ἡ Θεὰ Δήμητρα καὶ εἰς αὐτὴν καὶ τὴν κόρην της Περσεφόνην εἶχον ἀφιερωθῆ τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια. Ἡ τέλεσις τῶν Μυστηρίων τούτων ἀπετέλει ἑορτὴν ἐπίσημον δι' ὁλόκληρον τὴν πόλιν, οἱ δὲ ὀλίγοι μυούμενοι εἰς αὐτά, ὑπεχρεοῦντο νὰ κρατοῦν μυστικὰ ὅσα ἐδιδάχθησαν καὶ ἔμαθον κατὰ τὴν μύησιν.

Πᾶσα προσβολὴ τῶν Ἑρμῶν καὶ πᾶσα προσβολὴ τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἐθεωρεῖτο ὡς προσβολὴ τῆς πόλεως ὁλοκλήρου, ἀξιοτιμώρητος λίαν.

3. Συντριβὴ Ἑρμῶν καὶ διακωμώδησις Μυστηρίων.

Τοιαύτη προσβολὴ τῆς πόλεως, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τῆς συντριβῆς τῶν Ἑρμῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ διακωμωδήσεως τῶν Ἐλευσινίων μυστηρίων, ἐγένετο κατὰ τὸ ἔτος 415 π.Χ. καὶ περὶ μῆνα Θαργηλιῶνα (περίπου 11 Μαΐου μέχρι 8 Ἰουνίου) ὑπὸ τὰς ἑξῆς συνθήκας :

Οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς βοήθειαν δῆθεν τῶν ἐν Σικελίᾳ συμμάχων των Ἐγεσταίων, πράγματι δέ, παρασυρόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἀλκιβιάδου, πρὸς κατάκτησιν πάσης τῆς Σικελίας, διωργάνωσαν μεγάλην ἐκστρατείαν μετὰ πολυαρίθμου στρατοῦ καὶ ἐπιβλητικοῦ στόλου.

Τὰς παραμονὰς ὅμως τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ στόλου, νύκτα τινά, (1) οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑρμῶν τῆς πόλεως συνετρίβησαν κατὰ τὸ πρόσωπον ὑπὸ ἀγνώστων. Τὸ γεγονὸς τοῦτο συνετάραξε τοὺς πολίτας καὶ ἐπεκηρύχθησαν οὕτως εἰπεῖν, οἱ ἄγνωστοι ἐγκληματίαι. Ἡ συγκίνησις δὲ τῆς πόλεως ἐπετάθη ἐκ τῆς καταγγελίας ὅτι ὑπὸ πολλῶν, ἀριστοκρατῶν κατὰ τὸ πλεῖστον, διεκωμωδοῦντο τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια, εὐλόγως δὲ ὑπετέθη ὅτι εἰς τὰ αὐτὰ ἄτομα ὠφείλοντο καὶ ἡ συντριβὴ τῶν Ἑρμῶν καὶ ἡ διακωμώδησις τῶν Μυστηρίων.

Τὸ πολὺ πλῆθος ἐθεώρησε τὰ γενόμενα ὡς κακὸν οἰωνὸν διὰ τὴν ἐκστρατείαν πρὸς τὴν Σικελίαν καὶ ὡς προσβολὴν τοῦ Θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκδήλωσιν τῶν ὀλιγαρχικῶν πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος. Δὲν ἀποκλείεται δὲ τὴν θρησκευτικὴν διέγερσιν τοῦ πλήθους νὰ ὑπέκαυσε τὸ πανταχοῦ καὶ πάντοτε, καθ' ὅλας τὰς ἐποχάς, πανίσχυρον ἱερατεῖον.

4. Ἀντίδρασις Δήμου Ἀθηναίων.

Οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως προεκήρυξαν ἀμοιβὰς εἰς τοὺς ἀποκαλύπτοντας τοὺς ἐνόχους. Εἰς Ἀθηναίους πολίτας ὑπεσχέθησαν χρηματικὴν ἀμοιβήν. Εἰς καταδότην μέτοικον, τὴν πολιτογράφησίν του ὡς Ἀθηναίου πολίτου. Εἰς καταδότην δοῦλον, τὴν ἀπελευθέρωσίν του.Εὐνόητον ὅτι πολλοὶ ἐπωφελήθησαν τῶν τοιούτων ὑποσχέσεων πρὸς ἴδιον ὄφελος καταδίδοντες πράγματι ἐνόχους, ἄλλοι ὅμως ἀθῴους, ἀδίκως καταδικασθέντας εἰς θάνατον. Τὴν ἐπελθοῦσαν παρὰ τοῖς πολίταις ἀναταραχὴν θαυμασίως εἰκονίζει, ἐν τῇ συνήθει του βραχυλογίᾳ, ὁ Θουκυδίδης (VI, 27) «Ἐν δὲ τούτῳ, ὅσοι

1. Κατά τινας, ἡ θραῦσις τῶν Ἑρμῶν συνετελέσθη τὴν νύκτα τῆς 7—8 Ἰουνίου (Hatrfeld-Alikibiade).

Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηναίων (εἰσὶ δὲ κατὰ τὸ ἐπιχώριον ἡ τετράγωνος ἐργασία, πολλοὶ καὶ ἐν ἰδίοις προθύροις καὶ ἱεροῖς), μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. Καὶ τοὺς δράσαντας οὐδεὶς ἤδει, ἀλλὰ μεγάλοις μηνύτροις δημοσίᾳ οὗτοι δὲ ἐζητοῦντο καὶ προσέτι ἐψηφίσαντο καὶ εἴ τις ἄλλο τι οἶδεν ἀσέβημα γεγεννημένον, μηνύειν ἀδεῶς τὸν βουλόμενον καὶ ἀστῶν καὶ ξένων καὶ δούλων. Καὶ τὸ πρᾶγμα μειζόνως ἐλάμβανον· τοῦ τε γὰρ ἔκπλου οἰωνὸς ἐδόκει εἶναι, καὶ ἐπὶ ξυνωμοσίᾳ ἅμα νεωτέρων πραγμάτων καὶ δήμου καταλύσεως γεγενῆσθαι».

Τὴν γνώμην ταύτην ὑπέκαιον οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος Ἀλκιβιάδου, εὑρόντες ἀφορμὴν κατηγορίας κατ' αὐτοῦ ὅτι εἶχε συμμετάσχῃ καὶ εἰς τὴν διακωμώδησιν τῶν Μυστηρίων καὶ εἰς τὴν συντριβὴν τῶν Ἑρμῶν, ἐπιζητοῦντες οὕτω, ἀφορμὴν ἐξοντώσεως τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ἀντιπάλου «Οἱ μάλιστα τῷ Ἀλκιβιάδῃ ἀχθόμενοι ἐβόων ὡς ἐπὶ καταλύσει τοῦ δήμου τά τε μυστικὰ καὶ ἡ τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ γένοιτο» (Θουκυδίδης VI, 27). Τὴν ἱστορίαν τῆς ἀκρωτηριάσεως τῶν Ἑρμῶν, τὴν διακωμώδησιν τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων καὶ τὴν ἐκ τούτων ἐπελθοῦσαν ἀναταραχὴν τοῦ πλήθους μανθάνομεν ἐκ τοῦ Θουκυδίδου (Βιβλ. VI) τοῦ Πλουτάρχου (Βιοβλιογραφία Ἀλκιβιάδου) τοῦ Ἀνδροκίδου (Περὶ Μυστηρίων) τοῦ Λυσίου (Κατ' Ἀνδοκίδου ἀσεβείας).

Οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως καὶ ἡ Βουλὴ τοῦ Δήμου ἐπελήφθησαν τῆς ἀνακρίσεως καὶ καταδίκης τῶν θεωρουμένων ἐνόχων. Ἐγένοντο δὲ ἀνελέγκτως ἀποδεκταὶ αἱ κατηγορίαι διαφόρων κατὰ διαφόρων καὶ πολλαὶ θανατικαὶ ποιναὶ ἐπηκολούθησαν. Καὶ ἄλλοι μὲν μάρτυρες ἀπεκάλυπτον τοὺς διακωμωδήσαντας τὰ Μυστήρια, ἄλλοι δὲ τοὺς καταστρέψαντας τοὺς Ἑρμᾶς.

Ἡ ἐκ τῆς συνθρίψεως τῶν Ἑρμῶν καὶ τῆς διακωμωδήσεως τῶν Μυστηρίων συγκίνησις τῶν Ἀθηναίων μετεδόθη καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ πολλαὶ τούτων ἀπέκλειον ἀπὸ τὰ ἱερά των τοὺς Ἑρμοκοπίδας.

5. Ἀποκαλύψεις Διοκλείδου καὶ ἀπευκταῖα ἐκ τούτων.

Ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ θὰ ἀπασχοληθῶμεν μόνον διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ κυριωτέρου κατηγόρου τῶν συντριψάντων τοὺς Ἑρμᾶς Διοκλείδου.

Τὴν ὑπὸ τούτου γενομένην κατηγορίαν πολυαρίθμων πολιτῶν ὡς ἐνόχων ἐκθέτει εὐρέως ὁ ῥήτωρ Ἀνδοκίδης εἰς τὸν περὶ Μυστηρίων λόγον του. Ὁ Ἀνδροκίδης εἶχε κατηγορηθῆ ὡς συμμετασχὼν εἰς τὴν συντριβὴν τῶν Ἑρμῶν καὶ τὴν διακωμώδησιν τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων, ὁ δὲ περὶ Μυστηρίων λόγος του ἀποτελεῖ τὴν ἀπολογίαν του,δίδεται δὲ δι' αὐτοῦ σαφὴς εἰκὼν τῆς ταραχῆς ὑπὸ τῆς ὁποίας κατελήφθησαν Ἄρχοντες καὶ πολῖται καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐκρίνοντο οἱ κατηγορούμενοι.

Ἡ σχετικὴ πρὸς τὴν καταστροφὴν τῶν Ἑρμῶν ἀποκάλυψις τοῦ Διοκλείδου ἔχει ὡς ἑξῆς, ὡς ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Ἀνδοκίδης:

«Ἐπαρθεὶς οὖν τοῖς πόλεως κακοῖς εἰσαγγέλλει Διοκλείδης εἰς τὴν βουλήν, » φάσκειν εἰδέναι τοὺς περικόψαντας τοὺς Ἑρμᾶς, καὶ εἶναι αὐτοὺς εἰς τριακο- » σίους, ὡς δ' ἴδοι καὶ περιτύχοι τῷ πράγματι, ἔλεγε. Καὶ τούτοις, ὦ ἄνδρες, δέομαι » (λέγει ὁ Ἀνδοκίδης) ὑμῶν προσέχοντες τὸν νοῦν ἀναμιμνήσκεσθαι, ἐὰν ἀληθῆ λέγω » καὶ διδάσκειν ἀλλήλους, ἐν ὑμῖν γὰρ ἦσαν οἱ λόγοι, καί μοι ὑμεῖς τούτων μάρ- » τυρές ἐστε. Ἔφη γὰρ εἶναι μὲν ἀνδράποδον οἱ ἐπὶ Λαυρίῳ, δεῖν δὲ κομίσασθαι » ἀποφοράν. Ἀναστὰς δὲ πρῴ ψευσθεὶς τῆς ὥρας βαδίζειν· εἶναι δὲ πανσέληνον. » Ἐπεί δὲ παρὰ τὸ προπύλαιον τὸ Διονύσου ἦν ὁρᾶν ἀνθρώπους πολλοὺς ἀπὸ τοῦ » ᾠδείου καταβαίνοντας εἰς τὴν ὀρχήστραν δείσας δ' αὐτούς, εἰσελθὼν ὑπὸ σκιὰν » καθέζεσθαι μεταξὺ τοῦ κίονος καὶ τῆς στήλης, ἐφ' ᾗ ὁ στρατηγός ἐστιν ὁ χαλκοῦς. » ὁρᾶν δὲ ἀνθρώπους τὸν μὲν ἀριθμὸν μάλιστα τριακοσίους, ἑστάναι δὲ κύκλῳ ἀνὰ » πέντε καὶ δέκα ἄνδρας τοὺς δὲ ἀνὰ εἴκοσι· ὁρῶν δὲ αὐτῶν πρὸς τὴν σελήνην τὰ

» πρόσωπα τῶν πλείστων γιγνώσκειν. Καὶ πρῶτον μέν, ὦ ἄνδρες, τοῦθ' ὑπέθετο » δεινότατον πρᾶγμα, οἶμαι, ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὅντινα βούλοιτο 'Αθηναίων φάναι » εἶναι τῶν ἀνδρῶν τούτων, ὅντινα δὲ μὴ βούλοιτο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. 'Ιδὼν δὲ ταῦτ' » ἔφη ἐπὶ Λαύριον ἰέναι, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ ἀκούειν ὅτι οἱ 'Ερμαῖ εἶεν περικεκομμένοι. » γνῶναι δὲ εὐθὺς ὅτι τούτων εἴη τῶν ἀνδρῶν τὸ ἔργον»...

«'Η μὲν ἐπαγγελία αὐτῷ, ὦ ἄνδρες, τοιαύτη, ἀπογράφει δὲ ὁ Διοκλείδης τὰ » ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν, ὧν ἔφη γνῶναι, δύο καὶ τεσσαράκοντα».

'Η Βουλὴ εὐθὺς μετὰ τὴν καταγγελίαν τοῦ Διοκλείδου ἀπολύτως πιστεύουσα εἰς αὐτὸν ἤρχισε συλλαμβάνουσα τοὺς μὴ προφθάσαντας ἐκ τῶν κατηγορηθέντων νὰ δραπετεύσωσι καὶ πολλῶν ἐξετελέσθη ταχέως ἡ καταγνωσθεῖσα θανατικὴ ποινή. Καὶ ἐπιλέγει ὁ 'Ανδοκίδης: «Τὸν δὲ τῶν κακῶν τούτων αἴτιον Διοκλείδην, ὡς σω- » τῆρα ὄντα τῆς πόλεως ἐπὶ ζεύγους ἦγον εἰς τὸ πρυτανεῖον στεφανώσαντες καὶ » ἐδείπνει ἐκεῖ».

'Η τοιαύτη κατηγορία τοῦ Διοκλείδου ἐγένετο ἀνελέγκτως ἀποδεκτὴ ὡς ἀληθής. 'Εκ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνωρισθέντων ὡς ἔλεγε, 42 ἀτόμων—μεταξὺ τῶν 300—οἱ ἡμίσεις ἐπρόφθασαν καὶ ἐδραπέτευσαν ἔξω τῆς 'Αττικῆς καὶ οὕτω ἐσώθη- σαν, οἱ μὴ προφθάσαντες ὅμως νὰ δραπετεύσωσι συλληφθέντες ἐθανατώθησαν.Καὶ ἀπεκαλύφθη μὲν ἀργότερον ὁ Διοκλείδης ψευδόμενος, ὡς διηγεῖται ὁ 'Ανδοκίδης, καὶ διὰ τὴν ψευδομαρτυρίαν του κατεδικάσθη καὶ ἐθανατώθη, τὸ διὰ τῆς ψευδοῦς ὅμως μαρτυρίας του κακόν, ἡ θανάτωσις δηλαδὴ τόσων ἀνθρώπων, εἶχε συντελεσθῇ καὶ ἐπανόρθωσις δὲν ἦτο πλέον δυνατή. Τὸ κακὸν δὲ προῆλθε ἐκ τῆς μὴ προσφυγῆς τῆς ἀνακρίσεως εἰς τὰ φῶτα ἰατροδικαστοῦ πραγματογνώμονος, ὅστις ἤθελε ἴσως καταδείξῃ τὴν ἀναξιοπιστίαν τοῦ Διοκλείδου, ἐὰν βεβαίως τὰ πράγματα ἔχουν ὡς ὑπὸ τοῦ 'Ανδοκίδου ἐκτίθενται, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων, ἡμεῖς θὰ συζητήσωμεν πρὸς ἐξαγωγὴν συμπερασμάτων.

Διὰ τὴν μὴ χρησιμοποίησιν πραγματογνωμόνων, ἀναλόγων πρὸς τὰς ἑκάστοτε ἐκδικαζομένας ὑποθέσεις, ἡ Ποινικὴ Δικονομία τῶν ἀρχαίων 'Αθηναίων, ἀσφαλῶς δὲ καὶ τῆς λοιπῆς 'Ελλάδος, ἐχώλαινε δεινῶς καὶ μεγάλαι ἀδικίαι διεπράττοντο ἐκ τῆς ἀνελέγκτου σχεδὸν ἀποδοχῆς τῶν ὑπὸ μαρτυρός τινος καταγγελλομένων. 'Ο μόνος ἴσως ἔλεγχος τῆς μαρτυρίας τινὸς ἦτο ὁ διὰ βασάνων προκαλούμενος, συχνὰ τῶν δούλων, ἐνίοτε ὅμως καὶ τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν. 'Η ὑπὸ τῆς νῦν Ποινικῆς Δι- κονομίας καὶ τῆς ἡμετέρας χώρας καὶ τῶν ἄλλων συνιστωμένη προσφυγὴ τοῦ 'Ανα- κριτοῦ πρὸς πραγματογνώμονας εἰδικοὺς διὰ τὴν ἑκάστοτε ἐκδικαζομένην ὑπόθε- σιν καὶ προκειμένου περὶ ποινικῶν ὑποθέσεων πρὸς πραγματογνώμονας ἰατροδικα- στάς, ἀποτελεῖ σωτήριον μέσον καὶ διὰ τὴν ὑπόληψιν τῆς ἀνακρίσεως καὶ διὰ τὴν δικαίαν ἐκτίμησιν τῶν καταγγελλομένων καὶ τὴν ὀρθὴν ἀπονομὴν τῆς Δικαιοσύνης.

Δὲν πρέπει βεβαίως νὰ συναγάγῃ τις ἐκ τούτου ὅτι ἡ μαρτυρία πρέπει νὰ ἐξο- στρακισθῇ ἐκ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας. 'Ορθῶς ἡ Δικαιοσύνη ἀπ' ἀρχαιοτάτων χρόνων ἐπικαλεῖται τὴν διαφώτισιν της ἐκ τῶν καταθέσεων διαφόρων μαρτύρων καὶ ὀρθῶς ἡ Ποινικὴ Δικαιοσύνη ὑποδεικνύει τὰς μαρτυρικὰς καταθέσεις μεταξὺ τῶν μέσων διαφωτίσεως τοῦ Δικαστοῦ. Δέον ὅμως αὗται νὰ ἐλεγχθῶσιν ἐὰν πράγ- ματι ἀνταποκρίνωνται πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Γνωστὸν δὲ ὅτι τὴν ἀλήθειαν μαρτυρίας τινὸς ἐπηρεάζουν πολλοὶ λόγοι, ὡς συμφέροντα οἱασδήποτε ἀφορμῆς, ψυχολογικαὶ καταστάσεις τοῦ μάρτυρος, παθολογικαὶ καὶ ἄλλαι νόσοι τοῦ μάρτυρος κ.λ.π. Δέον ὅθεν ἡ μαρτυρία νὰ τίθεται ὑπὸ ἔλεγχον.

6. 'Η νῦν ἐνέργεια τῆς ἀνακρίσεως ἐπὶ παρομοίας περιπτώσεως.

'Εὰν φαντασθῶμεν ὅτι νῦν ἐλάμβανε χώραν ἡ ὑπόθεσις τῶν 'Ερμοκοπιδῶν καὶ ἡ διακωμώδησις τῶν 'Ελευσινίων Μυστηρίων, ἡ ἀνάκρισις δὲν θὰ ἀπεδέχετο ἀνεξελέγκτως, ὡς φαίνεται ὅτι ἔγινε τότε, τὰς μαρτυρίας τῶν διαφόρων κατηγόρων,

ἀλλὰ θὰ ἐζήτει νὰ διαφωτισθῇ περὶ τῆς ἀληθείας τῶν καταγγελλομένων διὰ καταλλήλου πραγματογνωμοσύνης. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τοῦ τὶ θὰ ἐνήργει ἡ νῦν ἀνάκρισις προκειμένου περὶ τῶν μαρτυρησάντων σχετικῶς πρὸς τὴν διακωμώδησιν τῶν Ἐλευσινίων Μυστηρίων δὲν θέλομεν ἀσχοληθῇ ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ. Τὸν ἔλεγχον ἡμῶν θέλομεν περιορίσῃ μόνον διὰ τοὺς Ἑρμοκοπίδας, στηριζόμενοι εἰς τὴν ἔκθεσιν τὴν ὁποίαν μᾶς δίδει ὁ Ἀνδοκίδης, εἰς τὸν περὶ Μυστηρίων λόγον του, ταύτης δέ, ἀνωτέρω παρεθέσαμεν τὸ ἐνδιαφέρον τὴν μελέτην ἡμῶν τμῆμα.

Τὰ σημεῖα τῶν ὁποίων καθ' ἡμᾶς ἡ νῦν ἀνάκρισις θὰ ἐζήτει τὴν διευκρίνισιν εἶναι : 1) Ἂν ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπὸ τοῦ Διοκλείδου ἀναφερομένων ἀτόμων ἀνήρχετο εἰς 300 ὡς ἔγγιστα. 2) Ἐὰν ὑπὸ φῶς πανσελήνου θὰ ἠδύνατο ὁ Διοκλείδης νὰ διακρίνῃ τὰ πρόσωπα 42 ἀτόμων καὶ δὴ τούτων εὑρισκομένων μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν 300.

Πρὶν ἢ συζητήσωμεν τὰ δύο ταῦτα θέματα ὑπομιμνήσκομεν ὅσα ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, περὶ τῆς οὐχὶ σπανίως παρατηρουμένης ἀναξιοπιστίας τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων, ἐκ διαφόρων λόγων προερχομένης.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου θέματος ἡ ἀνάκρισις θὰ ἐζήτει διασαφήσεις ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἀτόμων, χωρὶς βεβαίως νὰ ζητῇ ἐπακριβῆ προσδιορισμόν, ἂν δηλαδὴ ἦσαν 300, ὡς ὁ Διοκλείδης ἀνέφερε, ἢ 200 ἢ 400. Ἀρκούμεθα ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἀναφέροντες τὴν γνώμην τοῦ Καθηγητοῦ Κ. Γαρδίκα (1) καθ' ὃν, καὶ ἐν ἡμέρᾳ εἰσέτι εἶναι ἐπισφαλὴς ἡ ἐντύπωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν παρευρεθέντων ἔν τινι συναθροίσει ἀτόμων.

Καὶ ὁ Χρ. Γιώτης ἐπίσης ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν μαρτυρικῶν καταθέσεων ἀσχολούμενος ἀναγράφει τὰ ἑξῆς (2) :

«Ὁ μάρτυς ἔχει τάσιν νὰ ὑπερτιμᾷ τοὺς ἀριθμούς. Ἐὰν μάρτυς τις παρευρεθεὶς εἰς δημοσίαν συγκέντρωσιν ἐρωτηθῇ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ πλήθους θὰ δώσῃ πάντοτε ἀριθμὸν κατὰ πολὺ ἀνώτερον τοῦ πραγματικοῦ, κατὰ δὲ τὸν Locard ἡ ἐκτίμησις ὡς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν παρευρισκομένων θὰ εἶναι πολὺ ἀνωτέρα τοῦ πραγματικοῦ καὶ μάλιστα διὰ προσθήκης ἑνὸς ἢ πλειόνων μηδενικῶν πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ πραγματικοῦ ἀριθμοῦ».

Θὰ ἐτίθετο ἑπομένως ἐπὶ συγχρόνου δίκης τῶν Ἑρμοκοπιδῶν ὑπὸ ἐπίκρισιν ὁ ἀναφερθεὶς ὑπὸ τοῦ Διοκλείδου ἀριθμὸς τῶν 300 ἀτόμων καὶ ἐκ τοῦ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἐλέγχου ἴσως προέκυπτεν ἀφορμὴ ἐλέγχου τῆς ἀξιοπιστίας ἢ μὴ τοῦ μάρτυρος τούτου.

Τὸ δεύτερον θέμα ἐφ' οὗ ἡ νῦν ἀνάκρισις θὰ ἐζήτει διευκρινίσεις, ἐὰν δηλαδὴ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς πανσελήνου θὰ ἠδύνατο ὁ Διοκλείδης νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ πρόσωπα 42 ἀτόμων, εὑρισκομένων μεταξὺ τοῦ πλήθους 300 ἄλλων, ἐν κινήσει εὑρισκομένων, θὰ ἐξωνυχίζετο νῦν δι' ἰατροδικαστικῆς πραγματογνωμοσύνης. Τοιαύτη καλῶς ἐνεργουμένη θὰ ἀπεδείκνυε πιθανώτατα τὴν ἀναξιότητα τῆς μαρτυρίας τοῦ Διοκλείδου, ὅτι μεταξὺ τῶν 400 ἀνεγνώρισε 42.

Σημειοῦμεν ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὅτι ἐνῷ ὁ Ἀνδοκίδης ἀναφέρει ὅτι ὁ Διοκλείδης κατήγγειλεν ὅτι ὑπὸ φῶς πανσελήνου ἀνεγνώρισε τὰ καταγγελθέντα πρόσωπα, ὁ Πλούταρχος ἀφήνει νὰ ὑπονοηθῇ ὅτι δὲν ἦτο πανσέληνος, λέγει δὲ ἐπὶ τούτου ὅτι εἷς τῶν καταγγελλόντων (ἴσως ὑπονοεῖ τὸν Διοκλείδην) «ἐρωτώμενος ὅπως τὰ πρόσωπα τῶν Ἑρμοκοπιδῶν γνωρίσει καὶ ἀποκρινόμενος ὅτι πρὸς τὴν σελήνην ἐσφάλη τοῦ παντός, ἑνὸς καὶ νέας οὔσης ὅτε ταῦτ' ἐδρᾶτο» δηλαδὴ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐμφανίσεως τῆς σελήνης.

Δεχόμεθα τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδοκίδου ἀναφερομένην πανσέληνον, διότι οὗτος

1. Κ. Γαρδίκα, Ἐγκληματολογία, τόμος Β' τεῦχος Β', σ. 191.
2. Χρ. Γιώτη, Ἀνακριτική, σ. 103.

ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἀρχῆς τῆς σελήνης δὲν θὰ παρέλειπε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ὑπὸ τόσον ὀλίγον φῶς δυνατότητα ἀναγνωρίσεως 42 ἀτόμων εὑρισκομένων μεταξὺ πλήθους ἄλλων ἐν κινήσει εὑρισκομένων.

Τὸ σημεῖον τοῦτο κεκτημένον μεγίστην ἰατροδικαστικὴν σημασίαν, ἀξίζει νὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ λεπτομερέστερον.

Ὁ καθορισμὸς τῆς ταυτότητος ἀτόμου τινὸς στηρίζεται ἐπὶ διαφόρων δεδομένων, δύναται δὲ νὰ ἀφορᾷ τὴν ἀναγνώρισιν ἀτόμου ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἢ ὑπὸ φῶς σελήνης ἢ κατ'ἀσέληνον νύκτα ἢ ὑπὸ φωτισμὸν τεχνητὸν οἱασδήποτε φύσεως. Ὁ καθορισμὸς δὲ τῆς ταυτότητος, δηλαδὴ ἡ ἀναγνώρισις θὰ στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ ἀτόμου, δηλαδὴ τοῦ ἀναστήματος, τῆς σωματικῆς διαπλάσεως (παχύς, ἰσχνὸς κλπ.) τοῦ τρόπου βαδίσματος, χαρακτηριστικῶν ἐκ τῆς ἐνδυμασίας (ἀνδρική, γυναικεία, φουστανέλα, βράκα κλπ.). Δυνατὸν νὰ συμβάλῃ καὶ ὁ ἦχος τῆς φωνῆς, τοῦ βηχὸς κλπ. Κυριώτατον ὅμως χαρακτηριστικὸν θὰ εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς φυσιογνωμίας. Γνωστὸν ὅμως ὅτι καὶ αὕτη ἐκ διαφόρων αἰτίων δύναται νὰ ἀποπλανήσῃ, διότι ἀφ' ἑνὸς ὑπάρχουν ἄνθρωποι καταπληκτικῶς ὁμοιάζοντες (σωσίαι) καὶ τουναντίον ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος δυνατὸν νὰ δεικνύῃ ἄλλοτε ἄλλην φυσιογνωμίαν διὰ διαφόρους λόγους.

Εὐνόητον ὅτι ἐν τῷ ἄρθρῳ ἡμῶν δὲν ἔχουσι θέμα ἄλλα τινὰ πληροφοριακὰ στοιχεῖα διὰ τὴν ταυτότητα ἀτόμου τινός, ὡς τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, τὰ τοιαῦτα τῶν ποδῶν καὶ ἄλλα τινά.

Ἐπὶ τῶν ἀναφερθέντων διαφόρων χαρακτηριστικῶν ταυτότητος θέλει ἀπασχολήσῃ ὑμᾶς μόνον ὁ καθορισμὸς τῆς φυσιογνωμίας καὶ δὴ ὑπὸ φῶς πανσελήνου, ἵνα πραγματικώτερον, σχετικῶς πρὸς τοὺς Ἑρμοκοπίδας, ἐλέγξωμεν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Διοκλείδου ὅτι μεταξὺ 300 ἀτόμων ἀνεγνώρισε 42.

Ἐν τῇ καθ' ἡμέραν ἰατροδικαστικῇ πράξει, οὐχὶ σπανίως, ἐμφανίζεται ἡ ἀνάγκη τῆς ἀναγνωρίσεως πρὸς ἔλεγχον τῆς ἀναγνωρίσεως τῆς φυσιογνωμίας ἀτόμου τινός, διὸ νῦν αὕτη προσφεύγει εἰς ἰατροδικαστικὴν πραγματογνωμοσύνην. Δέον ἐπὶ τούτου νὰ ὑπομνήσωμεν καὶ πάλιν ὅτι ἡ ἀναγνώρισις τῆς φυσιογνωμίας ἀνθρώπου τινὸς ἐξαρτᾶται ἐκ πλείστων συνθηκῶν, τὰς κυριωτέρας τῶν ὁποίων θέλομεν ἀναφέρει ἐνταῦθα. Ταύτας δὲ μόνον ἐπισταμένη ἰατροδικαστικὴ πραγματογνωμοσύνη δύναται νὰ καθορίσῃ καὶ διευκρινίσῃ.

7. Ἐνέργεια πραγματογνωμοσύνης καὶ ὠφέλεια ἐκ ταύτης.

Εἶναι ἀπόκτημα πράγματι διὰ τὴν σύγχρονον ἀνάκρισιν ἡ προσφυγὴ εἰς ἰατροδικαστικὴν πραγματογνωμοσύνην καὶ ἡ μὴ ἀνέλεγκτος ἀποδοχὴ μαρτυρίας τινός. Ἡ κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἔλλειψις τῶν φώτων ἱκανοῦ ἰατροδικαστοῦ ἠνάγκαζε τὴν ἀνάκρισιν νὰ στηρίζεται μόνον εἰς διαφόρους μαρτυρίας καὶ ταύτας, ὡς ἀνεφέραμεν, ἐξαχθείσας πολλάκις κατόπιν βασάνων καὶ δὴ ἂν οἱ μάρτυρες ἦσαν δοῦλοι.

Εὐνόητον πόσον ἡ ἔλλειψις ἰατροδικαστικῆς πραγματογνωμοσύνης συνεσκότιζε τὴν ἐνέργειαν τῆς Δικαιοσύνης καὶ αὕτη εἴτε ἠθῴου τὸν πράγματι ἐγκληματίαν, εἴτε κατεδίκαζε τοὺς πράγματι ἀθῴους, παρασυρομένη ἐκ διαφόρων μαρτυριῶν, οὐχὶ σπανίως δὲ ψευδομαρτυριῶν.

Εἶναι γνωστὸν ὁποία νῦν τηρεῖται ἐπιφύλαξις ἀπέναντι μαρτυρίας τῶν διαφόρων μαρτύρων. Μελέται διαφόρων δικαστικῶν, ἐγκληματολόγων, ψυχολόγων καὶ ἄλλων κατέδειξαν τὴν πλειστάκις ἐμφανιζομένην ἀναξιοπιστίαν μαρτυρίας τινός. Πειραματικῶς ὑπὸ πλείστων κατεδείχθη ἡ σαθρότης τῆς μαρτυρίας, πλεῖστα δὲ τοιαῦτα πειράματα ἀναφέρονται εἰς εἰδικὰς ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἀξίας τῆς μαρτυρίας μελέτας. Διαφωτιστικαὶ παρ' ἡμῖν εἶναι αἱ μελέται τῶν Γαρδίκα (Ἐγκλημα-

τολογία), Γιώτη (Ἀνακριτική), Ἀργυροπούλου (Δικαστικὴ ψυχολογία), Τσουκαλᾶ (Ποινικὴ Δικονομία) κλπ.

Ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν γνωρίζει ἐξ ἀτομικῶν του παρατηρήσεων τὴν ἀναξιοπιστίαν πολλῶν μαρτυριῶν. Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως σπανίως κατὰ κανόνα συμφωνοῦν αἱ καταθέσεις διαφόρων μαρτύρων.

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν δίκην τῶν Ἑρμοκοπιδῶν πιστεύομεν ὅτι ἐὰν νῦν παρουσιάζετο ἀνάλογος περίπτωσις θὰ ἐζητεῖτο νὰ καθορισθῇ ἡ ὀπτικὴ δύναμις τοῦ Διοκλείδου, ἐὰν οὗτος δὲν ἔπασχεν ἐξ νυκταλωπίας ἢ ἄλλης τινὸς ὀφθαλμικῆς παθήσεως, θὰ ἐζητεῖτο ὁ καθορισμὸς τῆς ἀποστάσεως τῆς μεταξὺ Διοκλείδου καὶ τῶν 300 ὑπ' αὐτοῦ ὁραθέντων ἀτόμων. Τὸ τελευταῖον τοῦτο θέμα, τὸ τῆς ἀποστάσεως, θὰ ἔπρεπε νὰ ἦτο σπουδαιότατον ἐν τῇ κατὰ τῶν Ἑρμοκοπιδῶν κατηγορίᾳ.

Ἡμεῖς νῦν ἐξετάζοντες τὴν μαρτυρίαν τοῦ Διοκλείδου ἂς δεχθῶμεν ὅτι οὗτος εἶχε πλήρη ὀπτικὴν ὀξύτητα καὶ ὅτι ἦτο ἀπηλλαγμένος νόσου τινὸς τῶν ὀφθαλμῶν. Ἐπιπροσθέτως ἂς δεχθῶμεν ὅτι ὁ Διοκλείδης, ζῶν εἰς ἐποχὴν καθ' ἣν ὁ τεχνητὸς φωτισμὸς δὲν ἦτο ἐν χρήσει, εἶχεν ἐντονωτέραν ὀπτικὴν δύναμιν, παρομοίως ὅπως καὶ νῦν οἱ χωρικοί μας εἶναι ὀξυδερκέστεροι τῶν ἀνθρώπων τῶν πόλεων καὶ δύνανται νὰ ἀναγνωρίσωσι κατὰ τὴν νύκτα, ὑπὸ σεληνόφως ἢ ἀστροφεγγιὰν πρόσωπα καὶ πράγματα εὐκρινέστερον ἀνθρώπου τινὸς τῶν πόλεων, ἐθισθέντος εἰς τεχνητὸν φωτισμόν, ἔστι καὶ ἔχοντος τὴν αὐτὴν ὀπτικὴν δύναμιν πρὸς τὸν χωρικόν.

Δεχόμενοι ὅθεν τὸν Διοκλείδην πλήρους ὀπτικῆς δυνάμεως, ἐναπόκειται νὰ καθορισθῇ ἡ ἀπόστασις ἀφ' ἧς οὗτος ἀπεῖχε τῶν 300 ἀτόμων καὶ ἂν ἀπὸ τοσαύτης ἀποστάσεως ἠδύνατο νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν φυσιογνωμίαν τῶν ὑπ' αὐτοῦ καταγγελθέντων 42.

Ἐν τοῖς ἀρχαίοις κειμένοις δὲν ἀναφέρεται προσδιορισμὸς τῆς ἀποστάσεως. Μόνον ὁ Ἀνδοκίδης εἰς τὴν περὶ Μυστηρίων ἀπολογίαν του—τῆς ὁποίας τὸ σχετικὸν ἀπόσπασμα παρεθέσαμεν ἀνωτέρω—ἀναφέρων τὴν μαρτυρίαν τοῦ Διοκλείδου, περιγράφει ὅτι κατὰ τὴν ὁμολογίαν τούτου, οὗτος ἐκρύβη μεταξὺ τοῦ κίονος καὶ τῆς στήλης ἐφ' ἧς ἦτο προτομὴ στρατηγοῦ, οἱ δὲ 300 κατέβαινον ἀπὸ τοῦ Ὠδείου πρὸς τὴν ὀρχήστραν. Δὲν ἠδυνήθην νὰ πληροφορηθῶ παρ' ἀρχαιολόγων ποῦ ἀκριβῶς ἦσαν τὰ σημεῖα ταῦτα, ὀφείλομεν ὅμως νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἡ μεταξὺ Διοκλείδου καὶ 300 ἀπόστασις θὰ ἦτο ἱκανῶν μέτρων. Εἰκάζομεν τοῦτο ἐκ τῆς διηγήσεως τοῦ Διοκλείδου ὅτι φοβηθεὶς ἐκρύβη ἵνα μὴ γίνῃ ἀντιληπτὸς ὑπὸ τῶν 300.

(Συνεχίζεται)

ΔΙΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΟΛΥΤΙΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

Ὑπὸ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

1.—Ἡ τηλεπάθεια τῆς κ. Φραγκίδου.
2.—Περίπτωσις ὑπνοβατικῆς τηλεπαθείας τοῦ δικηγόρου κ. Ν. Δαμασκηνοῦ.

***

1. Ἡ κυρία Ἑλένη Κ. Φραγκίδου κατέθεσε στὴν «Ἑταιρείαν Ψυχικῶν ἐρευνῶν» τὸ ἑξῆς φαινόμενον :

«Ὅτε ὡς κόρη ἀκόμη εὑρισκόμουν εἰς Λεωνίδιον, ἐκλήθη ἡ θεία μου ἐπει-» γόντως εἰς Πειραιᾶ, ὅπου ἐκινδύνευεν ὁ μόνος ἀδελφός της. Στὸ σπίτι ἔμεινεν » μόνη ἡ ἐξαδέλφη μου, ἡ ὁποία μὲ παρεκάλεσε νὰ κοιμηθῇ μαζί της τὴν νύκτα.

« Κατὰ τὰς 7 τὸ ἀπόγευμα, ἐνῷ ἤμουν στὴν τραπεζαρίαν, ἤκουσα ἰσχυροὺς » κρότους ὡσὰν νὰ ἔσπαζαν πολλὰ ὑάλινα σκεύη μαζὶ μέσα στὸν μπουφὲ καὶ ἐκά-» λεσα τὴν ἐξαδέλφην μου ποὺ εὑρίσκετο στὸ πλαϊνὸ δωμάτιον νὰ τὸν ἀνοίξῃ. Παρα-» δόξως ὅμως ὅλα εὑρέθησαν ἐν ἀπολύτῳ τάξει καὶ ἄθικτα. Μετ' ὀλίγον ἐν τούτοις » ἰσχυρότεροι καὶ συνεχεῖς κρότοι μᾶς ἐτρόμαξαν τόσον πολύ, ὥστε μᾶς ἠνάγκα-» σαν νὰ καταφύγωμεν εἰς ἕνα μικρὸν δωμάτιον τῆς οἰκίας τρομαγμένες, μὲ τὴν » ἐλπίδα νὰ εὕρωμεν ἐκεῖ τουλάχιστον ἡσυχίαν. Πλὴν οἱ κρότοι ἐσυνεχίζοντο καὶ ἐκεῖ. » Ἀλλάξαμεν ἐκ τρίτου δωμάτιον καὶ πάλιν ὅμως οἱ κρότοι μᾶς παρηκολούθησαν » ἐπίμονοι καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἔντασιν.

« Τὰ φαινόμενα διήρκεσαν ἄνευ διακοπῆς ἀπὸ τῆς 9ης ἑσπερινῆς μέχρι πρω-» ΐας, ὁπότε ἐλήφθη τηλεγραφικῶς ἡ εἴδησις ὅτι ὁ θάνατος ἐπῆλθεν ἀκριβῶς τὴν 9ην » μ.μ. Τὴν στιγμὴν δηλαδή, καθ' ἣν εἶχαν ἀρχίσει οἱ κρότοι».

Στὴν περίπτωσιν αὐτὴν δέον νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἡ κ. Φραγκίδου εἶναι προι-κισμένη μὲ ἰσχυροτάτας διαισθητικὰς καὶ δυναμολύτους ἰδιότητας, ὡς ἐμφαίνεται ἀπὸ διάφορα φαινόμενα ποὺ ἐσημειώθησαν στὴν ζωήν της. Ὥστε εἶναι πολὺ ἐγγύ-τερον τῆς ἀληθείας ἐὰν ἀποδώσωμεν τοὺς κρότους εἰς αὐτὴν τὴν ἰδίαν. Ἡ ἐντύπωσις τοῦ θανάτου τοῦ θείου της, μεταδοθεῖσα τηλεπαθικῶς στὸ Ὑποσυνείδητον της ἀντὶ ὁράματος ἢ βαρυθυμίας (ἐμφανιστικὴ—ψυχοπαθικὴ μορφὴ Τηλεπαθείας) ἐπροξένησεν ἐκπομπὴν δυναμολύτου, ἑνὸς μέρους τοῦ ψυχοδυναμισμοῦ της. Τοῦτο δὲ διὰ νὰ εἰδοποιήσῃ τὰ τοῦ δυστυχήματος διενήργησεν δονήσεις τῆς ἀτμοσφαίρας ἀπομιμουμένας τοὺς συμειωθέντας κρότους. Πάντως εἶναι προφανές, ὅτι ὑπῆρχε στὰς ἐκδηλώσεις αὐτὲς σκοπιμότης.

Τὸ Ὑποσυνείδητον ἤθελεν ἐπιμόνως ἐπὶ ὁλόκληρον τὴν νύκτα νὰ δώσῃ στὰς δύο ἐξαδέλφας νὰ ἐννοήσουν ὅτι τὸ μοιραῖον ἐπῆλθε. Ἕνεκα συνθηκῶν ὅμως, τὰς ὁποίας ἀγνοοῦμεν ἀκόμη, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐκλέξῃ σαφέστερον τρόπον ἐκδη-λώσεως. Καὶ ἐδῶ φαίνεται σαφῶς ἡ συγγένεια ἠλεκτρισμοῦ καὶ ψυχικῆς ἐκπομπῆς.

Μήπως καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς δὲν ἔχει προτιμήσεις διὰ τὴν διοχέτευσίν του; Τὰ εὐηλεκτραγωγὰ καὶ δυσηλεκτραγωγὰ σώματα;... Ὁ κεραυνὸς δὲν καταπλήσσει μὲ τὰς περιεργοτάτας προτιμήσεις του; (Ἴδε τόμον «Ψυχικῶν ἐρευνῶν» 1927).

Ἀλλὰ μήπως καὶ ὁ ἠλεκτρομαγνητισμός, αἱ ἀκτῖνες Χ καὶ αἱ Ὑπὲρ Χ, αἱ ὑπεριώδεις καὶ αἱ προερυθραὶ ἀκτῖνες, δὲν εἶναι μορφαὶ τῆς δημιουργικῆς ἐνερ-γείας (θείου) ποὺ ἀποτελεῖ τὸ Σύμπαν, ἐνδιάμεσοι καταστάσεις διαφορετικῆς ἀραιότητος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς κοινῆς ὕλης;...

Μέσα εἰς ὅλα τὰ σώματα, ὑλικὰ ἢ ἡμιϋλικά, βάσις εἶναι ὑπὸ διαφόρους μορ-φάς, ἡ ἰδία δημιουργικὴ δύναμις.

Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς μικροὶ Θεοί, τῶν ὁποίων αἱ ὑπεράνθρωποι ἰδιότητες καταπνίγονται ἀπὸ τὴν ὑλικήν μας συμπύκνωσιν.

Καὶ μίαν ἡμέραν, ὅταν ἡ ἐνέργεια, ποὺ ἀποτελοῦμεν ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ θανάτου στὴν πηγὴν της—ἀδιάφορον κρατοῦσα ἢ ὄχι τὰς ἀναμνήσεις τῆς ζωῆς—βέβαια θὰ τὰς ἀνακτήσῃ.

Ὁ Πυθαγόρας εἶχε δίκαιον ὅταν στὰ «Χρυσᾶ ἔπη» του ὑπεστήριζε αὐτὴν τὴν ἴδιαν θεωρίαν.

2. Ὁ διακεκριμένος δικηγόρος κ. Δημ. Ν. Δαμασκηνὸς εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν, ἤτοι κατὰ τὸ ἔτος 1895 ἐσημείωσε τὸ ἑξῆς φαινόμενον ποὺ ἐδημοσιεύθη στὸν τόμον τοῦ 1926 τῶν «Ψυχικῶν Ἐρευνῶν».

«Ἡ πατρική μου οἰκία, λέγει ἡ κατάθεσις τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ, στὴν ὁδὸν Πειραιῶς ἀπετελεῖτο ἀπὸ τρία πατώματα. Στὸ κάτω εἶχα ἐγὼ δωμάτιον ὕπνου καὶ σπουδαστήριον, τὸ δὲ μεσαῖον ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς δικηγορικὸν γραφεῖον τοῦ πατρός μου. Σ' ἕνα διαμέρισμα αὐτοῦ, ὅπου εἰργάζοντο οἱ ὑπάλληλοι, ἦσαν αἱ θυρίδες τῶν δικογραφιῶν τῶν πελατῶν καὶ τὰ ἀρχεῖα στὸ μεγάλο δὲ γραφεῖον αἱ θυρίδες μόνον τῶν δικογραφιῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐγώ, μόλις εἶχα τελειώσει τὸ Γυμνάσιον τότε καὶ ἀκόμη δὲν εἶχα προσανατολισθῆ στὴν κίνησιν πελατῶν καὶ ὑποθέσεων· πολὺ ὀλίγον ἐγνώριζα τὸ προσωπικὸν καὶ ἰδίως τοὺς κλητῆρας—διότι ὁ πατήρ μοῦ ἀπηγόρευε αὐστηρῶς τὴν παραμονήν μου στὸ γραφεῖον διὰ λόγους ἡσυχίας καὶ τάξεως.

Ἕνα ἀπόγευμα τοῦ Ἰουνίου 1895, κατὰ τὰς 3 περίπου, ἀνεπαυόμην ἕνεκα τῆς μεγάλης ζέστης καὶ ἤμουν εἰς κατάστασιν μεταξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρσεως, ὅταν μοῦ ἀπετυπώθη ἡ ἑξῆς ἐντύπωσις:

Ὅτι δῆθεν ἤμουν στὸ μεγάλο γραφεῖον τοῦ πατρός μου καὶ ἐμελετοῦσα καθήμενος στὸ πλατὺ τραπέζι τῶν συμβουλίων, καὶ ἔχοντας γυρισμένην τὴν ράχιν πρὸς τὴν θύραν.

Ἤκουσα τότε κρότον σὰν νὰ ἐγύριζε κάποιος τὸ πόμολο τῆς πόρτας, ἡ ὁποία ἄνοιξε καὶ εἶδα νὰ μπαίνῃ ἀκροποδητεὶ ἕνας ἄνθρωπος μετρίου ἀναστήματος, ξανθὸς μὲ μεγάλα μουστάκια καὶ φρύδια, ἡλικίας 35 περίπου ἐτῶν.

Καθὼς ἐμελετοῦσα ἔχοντας τὸ χέρι στὸ μέτωπον καὶ ἐστήριζα σ' αὐτὸ τὸ κεφάλι, τὸν εἶδα φοβισμένος, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ, νὰ διευθύνεται πρὸς τὰς θυρίδας τῶν δικογραφιῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου.

Ἐκεῖ ἐσταμάτησεν, ἐκύτταξε τὴν ἀλφαβητικὴν σειρὰν καὶ ἀπὸ τὴν θυρίδα τοῦ γράμματος Ω ἔβγαλε μιὰν δικογραφίαν, στὸν φάκελλον τῆς ὁποίας ἐδιάβασα «Βραΐλας κατὰ Βούλγαρη».

Τότε, μὲ ὕφος βιαστικὸν καὶ τρομαγμένον, ὁ ἄγνωστος ἐπισκέπτης τράβηξε κι' ἔκοψε τὴν ἄκρην τοῦ φακέλλου, τὸν ἔσχισε γρήγορα καὶ νευρικὰ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων, ἔχωσε τὸ ἀπόκομμα στὴν τσέπη του καὶ δρομαίως ἀλλὰ ἀθορύβως, σὰν γάτα, ἐχάθηκε.

Ἐξύπνησα τρέμων ἀπὸ φόβον καὶ ἔτρεξα στὸ δωμάτιον τοῦ πατρός μου, τὸν ὁποῖον βρῆκα ἐργαζόμενον. Μὲ εἶδε ταραγμένον καὶ χλωμὸν καὶ μὲ ἠρώτησε τί μοῦ συμβαίνει. Τότε τοῦ διηγήθηκα τὸ ὄνειρον. Ἐκεῖνος ἐνόμισε ὅτι παρεφρόνησα. Ἡ ἐπιμονή μου ὅμως, τὸν ἔκαμε νὰ μὲ πάρῃ μαζί καὶ νὰ πᾶμε στὸ μεγάλο γραφεῖον, ὅπου ἐξετάσας τὴν δικογραφίαν Βραΐλα κατὰ Βούλγαρη ἀνεκάλυψε ὅτι εἶχε κλαπῆ ἀπ' αὐτὴν ἓν ἀντίγραφον τῆς ἀναιρέσεως τῆς ὑποθέσεως!

Τότε μ' ἐξήτασε λεπτομερῶς ἂν ἐγνώριζα τὴν δικογραφίαν, τὰ ὀνόματα τῶν διαδίκων τὴν θυρίδα ὅπου εὑρίσκοντο τὰ ἔγγραφα καὶ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ὠνειρεύθηκα διὰ κλέπτην. Ἀπήντησα ὅτι δὲν ἐγνώριζα τίποτα ἐξ αὐτῶν.

Ὁ πατέρας μου ἐταράχθηκε, μ' ἐπῆρε μαζί του καὶ ἐπήγαμε στὸν τότε διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας Βοῦλτσον, στὸν ὁποῖον διηγήθη τὴν ὑπόθεσιν. Ἐγὼ τότε περιέγραψα τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ κλέπτου καὶ διετάχθη ἡ ἀναζήτησίς του.

Ὅταν τέλος ὕστερ' ἀπὸ καιρὸ μοῦ παρουσίασαν ἕνα ἄτομον ποὺ ὑποψιάζοντο, ἀνεγνώρισα στὸ πρόσωπόν του ἐκεῖνον ποὺ εἶδα στὸ ὄνειρό μου! Ἦταν ἄλλοτε δικαστικὸς κλητὴρ τοῦ γραφείου μας, ἐκδιωχθεὶς ἀπὸ τὸν πατέρα μου ὡς πλαστογράφος, μέθυσος καὶ ἐν γένει αἰσχρὸν ὑποκείμενον.

Πιεσθεὶς ὡμολόγησε ὅτι εἶχε κλέψει τὴ δικογραφίαν πρὸ δέκα ὅλων ἡμερῶν μὲ σκοπὸν νὰ διαπραγματευθῇ μὲ τοὺς ἀντιδίκους νὰ τοὺς τὸ πωλήσῃ διὰ νὰ τὸ ἐξαφανίσουν.

Ὀφείλω νὰ προσθέσω ἀκόμη εἰς τὴν παροῦσαν ἀφήγησιν ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην λόγῳ ὑπερεντάσεως τῶν διανοητικῶν μου δυνάμεων ἐκ τῆς μελέτης εἶχα δείξει καὶ σημεῖα ὑπνοβασίας».

Ἐν προκειμένῳ ὁ διαπρεπὴς νομομαθὴς μᾶς δίδει ὁ ἴδιος καθαρὰν τὴν αἰτιολογίαν τοῦ φαινομένου, μὲ τὴν λεπτομέρειαν ὅτι ἦτο ἐπιρρεπὴς πρὸς ὑπνοβασίαν, σημεῖον ὅτι πρόκειται περὶ ὀργανισμοῦ, στὸν ὁποῖον μποροῦν νὰ ἐκδηλωθοῦν ψυχικὰ φαινόμενα, διότι ὑπνοβασία καὶ αὐθυπνωτισμὸς εἶναι σχεδὸν ταυτόσημα.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐπιβάλλομεν τεχνητῶς τὸν ὑπνωτισμὸν διὰ νὰ προκαλέσωμεν τὰ φαινόμενα τῆς Τηλεπαθείας, τῆς Διοράσεως κλπ.

Πιθανώτατα, ἢ μᾶλλον ἀσφαλῶς, τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ὑπνοβατικῆς καταστάσεως ἐπροκάλεσεν ἡ πνευματικὴ ὑπερκόπωσις, συνεπείᾳ ὑπερβολικῆς μελέτης. Κάθε ὑπερκόπωσις, ὅμως, ἀποτέλεσμα ἔχει κάποιον βαθμὸν πνευματικῆς νάρκης, ἤτοι ἐλαττώσεως τοῦ ἐνσυνειδήτου, ὅπερ εἶναι ἀπαραίτητον, διότι τὸ λογικὸν ἐνσυνείδητον φαίνεται ἀνταγωνιζόμενον στὴν ἐκδήλωσιν τῶν θαυμαστῶν δυνάμεων ποὺ κρύπτομεν μέσα μας (Ὑποσυνείδητον).

Εἰς ἐνίσχυσιν τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἦλθε καὶ ἡ ἡμιεγρήγορσις, τὸ λαγοκοίμημα, ποὺ εὑρίσκετο κατὰ τὸ θερμὸν θερινὸν ἀπόγευμα ὁ κ. Δαμασκηνός. Δευτέρα, δηλαδή, ἐλάττωσις τοῦ ἐνσυνειδήτου.

Στὴν κατάστασιν αὐτήν, λοιπόν, ἐχρησίμευσεν ὡς δέκτης τῶν σκέψεων τοῦ κλέπτου, ὅστις λογαριάζων συνεχῶς νὰ πωλήσῃ καὶ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸ κλοπιμαῖον δικόγραφον εἶχε συγχρόνως διαρκῶς ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν σκηνὴν τῆς κλοπῆς στὸ σπίτι τοῦ καθηγητοῦ Δαμασκηνοῦ καὶ τὰς πιθανὰς συνεπείας της, ἂν ἀνεκαλύπτετο.

Ἡ κατάστασις αὐτὴ προσδοκίας φόβου καὶ ἀγωνίας ἐπροξένησαν τὴν ἐκπομπὴν ψυχοδυναμικῶν κυμάτων, τὰ ὁποῖα εὑρόντα κατάλληλον δέκτην τὸν υἱὸν Δαμασκηνόν, στὸ ἴδιο σπίτι, ἀνεπαρέστησαν στὸν ἐγκέφαλόν του ὅλην τὴν σκηνὴν τῆς κλοπῆς, ὡς καὶ τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ κλέπτου.

Ἡ Τηλεπάθεια αὐτή, ἐν τούτοις, εἶναι ἐκ τῶν χαρακτηριστικωτέρων ἀποδείξεων τῶν θείων ἰδιοτήτων ποὺ κρύπτει μέσα του ὁ ἄνθρωπος καὶ αἱ ὁποῖαι καταπνίγονται μὲ τὴν ὑλικὴν ὑπόστασίν του.

Μόλις κλονισθῇ λιγάκι ἡ ἰσορροπία, ποὺ συγκρατεῖ τὴν ἐνέργειαν, ἥτις ἀποτελεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ὑλικόν του ὀργανισμόν, σὰν νὰ εἶναι αἱ θεῖαι του ἰδιότητες ὑπὸ πίεσιν, ἐκπηδοῦν καὶ τὸν καταπλήσσουν μὲ τὰ θαύματά των.

Ἔχομεν μέσα μας ἀληθινὴν πηγὴν θαυμάτων, τὴν ὁποίαν ἀγνοοῦμεν, δὲν φανταζόμεθα κάν. Ἡ νέα ἐπιστήμη τῆς ψυχοφυσιολογίας ἔρχεται νὰ μᾶς τὴν ἀποκαλύψῃ.

ΑΓΓ. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

ΑΙ ΜΥΣΤΙΚΑΙ ΓΡΑΦΑΙ

Ὑπὸ κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΥ**
Δ/ντοῦ τοῦ Γεν. Χημείου τοῦ Κράτους

I. Γενικά.

Αἱ μυστικαὶ γραφαὶ σκοπὸν ἔχουσιν ὅπως ὁ γράφων, προσπαθῶν πάντοτε νὰ μένῃ ἄγνωστος εἰς τὴν καταδιωκτικὴν ἀρχήν, προβαίνῃ εἰς συνεννοήσεις μετ' ἄλλων προσώπων εἴτε παρέχει πληροφορίας ἢ μυστικὰς διαταγὰς εἴτε παρορμᾷ ταῦτα πρὸς διάπραξιν πράξεων ἐγκληματικῶν διὰ μυστικῶν γραφῶν, αἵτινες εἶναι ἓν ἐκ τῶν συνηθεστέρων μέσων μυστικῆς συνεννοήσεως. Τοιαῦται μυστικαὶ συνεννοήσεις ἦσαν γνωσταὶ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ Ἡρόδοτος (483 π. Χ.) ἐγνώριζεν ὅτι οἱ φυτικοὶ χυμοὶ ἠδύναντο νὰ χρησιμοποιηθῶσι διὰ μυστικὰς γραπτὰς συνεννοήσεις. Ὁ μέγας λατίνος ποιητὴς Ὀβίδιος, ὁ ὁποῖος ἐξωρίσθη καὶ ἀπέθανεν τῷ 9 μ. Χ., συνίστα εἰς τὰς γυναῖκας τῆς Ρώμης ὅπως κατὰ τὴν μυστικὴν συνεννόησιν μετὰ τῶν ἐραστῶν των, χρησιμοποιῶσιν ὡς μέσον τὸ ἀποβουτυρωμένον γάλα, ἔνθα ἡ ἐμφάνισις τῆς γραφῆς ἐγίνετο διὰ λεπτοτάτης κόνεως ἄνθρακος. Ὁ Πλίνιος (28 μ. Χ.) συνίστα τοὺς φυσικοὺς χυμούς, ὁ δὲ Ἄραψ ABD - EL - LATIF προέτεινεν ὡς καλλίτερον μέσον συνεννοήσεως διὰ μυστικῆς γραφῆς τὸ γαλάκτωμα τῶν ἀώρων σύκων.

Αἱ μυστικαὶ γραφαὶ γίνονται ἢ διὰ συνθηματικῶν λέξεων ἢ διὰ πραγματικοῦ κειμένου, γραφομένου δι' ἀοράτου μελάνης, τῆς καλουμένης συμπαθητικῆς μελάνης. Ἡ γραφὴ γίνεται συνήθως ἐπὶ φύλλου χάρτου ἐπιστολῶν ἢ ἐγγράφων, φακέλλων, ἐφημερίδων, φωτογραφιῶν, εἰκόνων, δερμάτων, ξύλου, ἐσωρρούχων, κλπ. καὶ ἄνευ μελάνης, διὰ πιέσεως τῆς ἐπιφανείας τοῦ χάρτου διὰ χαλυβδίνης γραφίδος, ἢ δι' ὑαλίνης αἰχμηρᾶς. Ἡ ἀνάγνωσις εἶναι εὔκολος εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ χάρτου προσπίπτον φῶς. Εἶναι προφανὲς ὅτι αἱ συμπαθητικαὶ μελάναι, ὧν ὑπάρχουσιν ἀναρίθμητα εἴδη, εἶναι ἄχροοι τόσον κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γραφῆς ὅσον καὶ μετὰ τὴν ξήρανσιν αὐτῶν καὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἀπολύτως ἀόρατοι. Πολλάκις τὸ εἶδος τῆς χρησιμοποιηθείσης συμπαθητικῆς μελάνης εἶναι τοιαύτης φύσεως, ὥστε ἡ ἐμφάνισις καὶ ἐπομένως ἡ ἀνάγνωσις αὐτῶν εἶναι διὰ τὸν ἐξετάζοντα δυσκολωτάτη ἢ μᾶλλον ἀδύνατος, ἐφ' ὅσον δὲν γνωρίζει τὸ ἀντίστοιχον ἀντιδραστήριον ἐμφανίσεως. Ἀναλόγως τῆς καταστάσεως τοῦ γράφοντος καὶ τοῦ παραλήπτου, ἐὰν εἶναι ἐλεύθεροι ἢ φυλακισμένοι ἢ ὑπὸ ἐπιτήρησιν, τὰ εἴδη τῆς χρησιμοποιουμένης μελάνης εἶναι διάφορα. Οἱ ἐν φυλακῇ ἢ ἐν περιορισμῷ ὀλίγας μόνον προχείρους οὐσίας δύνανται νὰ χρησιμοποιῶσι πρὸς γραφὴν τοῦ κειμένου, καίτοι εἰς περιπτώσεις μὴ παρακολουθήσεως δύνανται εὐχερῶς νὰ προμηθεύωνται τὰς συμπαθητικὰς μελάνας ἢ τὰς οὐσίας ἐμφανίσεως, ἐκ διαφόρων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα τοὺς ἀπεστέλλοντο ἔξωθεν ὡς π.χ. ἐσώρρουχα, κάλτσες κλπ. Ἀναφέρομεν ὡς παράδειγμα τὴν περίπτωσιν Γερμανοῦ κατασκόπου κρατουμένου εἰς στρατόπεδον συγκεντρώσεως, ὅστις ἐλάμβανε κανονικῶς τὰ πλυνόμενα ἑκάστοτε ἐσώρρουχά του. Οἱ κάλτσες του ἦσαν ἐμπεποτισμέναι εἰς συμπαθητικὴν μελάνην καὶ ἐμβαπτίζων ταύτας εἰς ποτήριον ὕδατος εἶχε εἰς τὴν διάθεσίν του συμπαθητικὴν μελάνην, τὴν ὁποίαν ἐχρησιμοποίει καταλλήλως.

Πρὸς ἀποφυγὴν τοιούτων μέσων συνεννοήσεως κατασκόπων ἐλήφθη τὸ μέτρον κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον, ὅπως τὰ γράμματα τῶν κρατουμένων κατασκόπων ἢ πολιτικῶν ὑπαλλήλων, ἀντιγράφονται παρὰ τῆς ὑπηρεσίας τῶν φυλακῶν ἐπὶ κοινοῦ χάρτου καὶ ἀποστέλλονται τὰ ἀντίγραφα τούτων εἰς τοὺς παραλήπτας. Τὸ σύστημα κρίνεται ὡς τὸ ἀσφαλέστερον.

Ἐν Ἀμερικῇ κατὰ τὸν παρόντα πόλεμον εἶχεν ἐπινοηθῇ εἰδικὸς χάρτης, ὅστις, ὅταν ἐγράφετο διὰ οἱασδήποτε μελάνης ἢ ὑγροῦ μυστικῆς γραφῆς, ἐχρωματίζετο ὁ χάρτης πράσινος καὶ ἡ γραφὴ ἦτο ἀπολύτως ὁρατή. Καὶ τὸ σύστημα τοῦτο κατηργήθη, καθότι εἶχεν εὑρεθῇ τρόπος γραφῆς καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου χωρὶς νὰ ἐμφανίζεται ἡ πρασίνη χροιὰ καὶ ἑπομένως ἡ ἀποκάλυψις τῆς μυστικῆς γραφῆς. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν εἶχε κατασκευασθῇ καὶ ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν εἰδικὴ ποιότης χάρτου διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν δελτίων τροφίμων περιεχόντων ἴνας ἐμπεποτισμένας εἰς χλωριοῦχον σίδηρον καὶ οὕτω καθίστατο ὁ ἔλεγχος τῆς γνησιότητος αὐτῶν εὐχερής. Διὰ διαβροχῆς τῶν αὐθεντικῶν δελτίων διὰ διαλύματος σιδηροκυανιούχου καλίου ἐχρώνυτο ὁ χάρτης κυανοῦς ἐνῷ εἰς τὰ πλαστὰ οὐδεμία μεταβολὴ τῆς χροιᾶς τοῦ χάρτου παρετηρεῖτο...

II. Ἐξέτασις πρὸς ἀνεύρεσιν γραφῆς διὰ συμπαθητικῆς μελάνης.

Ἐνιαῖον σύστημα ἐξετάσεως δὲν δύναται ἐπακριβῶς νὰ καθορισθῇ. Ἀναλόγως ὅμως τῶν ἑκάστοτε περιπτώσεων ἐφαρμόζονται εἰδικαὶ μέθοδοι, θεωρούμεναι ἐκ τῆς πείρας ὡς αἱ καλλίτεραι καὶ ἃς περιγράφομεν κατωτέρω ἐν συντομίᾳ.

α) **Διὰ τοῦ φακοῦ.** Φωτιζομένης τῆς ἐπιφανείας τοῦ χάρτου ἐκ διαφόρων ἑκάστοτε διευθύνσεων, ἤτοι διὰ προσπίπτοντος καθέτως ἢ πλαγίου ἢ ἐκ τῶν ὄπισθεν φωτισμοῦ ἐξετάζεται μετὰ προσοχῆς ἡ ἐπιφάνεια τοῦ χάρτου, ἐὰν αὕτη παρουσιάζῃ τι τὸ ὕποπτον ἤτοι ἀνωμαλίαν πάχους διὰ χαράξεως, ἀποξέσεως ἢ πλύσεως κλπ. Διὰ τῆς τοιαύτης ἐξετάσεως πολλάκις ἀνευρίσκονται τὰ ὕποπτα σημεῖα τῆς ἐπιφανείας, ἐφ' ὧν κατόπιν θὰ γίνουν αἱ εἰδικαὶ ἔρευναι.

β) **Διὰ τοῦ μικροσκοπίου.** Τὰ διὰ τοῦ φακοῦ εὑρεθέντα ὕποπτα σημεῖα ἐξετάζονται δι' εἰδικοῦ μικροσκοπίου μὲ μεγέθυνσιν 5Χ8, ὁπότε ἡ διάκρισις εἶναι σαφής.

γ) **Διὰ τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων.** Ἡ δι' ὑπεριωδῶν ἀκτίνων ἐξέτασις μυστικῆς γραφῆς παρέχει εἰς πλείστας περιπτώσεις ἄριστα ἀποτελέσματα. Αἱ πλεῖσται τῶν χρησιμοποιουμένων οὐσιῶν παρέχουσιν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν ὑπεριωδῶν ἀκτίνων χαρακτηριστικὸν φθορισμόν, ὥστε νὰ καθίσταται εὔκολος ἡ ἀνάγνωσις τῆς γραφῆς.

Μέγα πλεονέκτημα τῆς δι' ὑπεριωδῶν ἀκτίνων ἐξετάσεως εἶναι ὅτι τὸ ἐξεταζόμενον κείμενον γραφῆς οὐδεμίαν ὑφίσταται φθοράν.

δ) **Μηχανικὴ μέθοδος δι' ἐπιπάσεως διὰ κόνεων.** Ἐφ' ὅσον ἔχουσι χρησιμοποιηθῇ μελάναι ἐξ ἐκκριμάτων ἢ ὀργανικῶν τινῶν οὐσιῶν, δύναται ἡ ἐμφάνισις τῆς γραφῆς νὰ ἐπιτευχθῇ δι' ἐπιπάσεως διὰ κόνεως (ἐξ ἀντιμονίου, γραφίτου, ἄνθρακος, ὤχρας κλπ.) ἐπικαθημένης ἐπὶ τῶν γραμμάτων.

ε) **Θέρμανσις τοῦ χάρτου.** Πολλάκις διὰ θερμάνσεως τοῦ χάρτου ἐμφανίζονται ἀόρατοι γραφαὶ (τοιαῦται ἐμφανίσεις γίνονται ὅταν ἐχρησιμοποιήθησαν ὡς μελάναι, ὄξινα ὑδατικὰ διαλύματα ἁλάτων τοῦ κοβαλτίου, ἐκκρίματα κλπ.).

στ) **Διαβροχὴ τοῦ χάρτου.** Ὑπάρχουσιν εἴδη γραφῆς ἄτινα ἐμφανίζονται διὰ διαβροχῆς τοῦ χάρτου δι' ὕδατος.

ζ) **Χημικαὶ μέθοδοι καὶ ἀντιδραστήρια ἐμφανίσεως μυστικῶν γραφῶν.** Τὰ τοιαῦτα ἀντιδραστήρια εἶναι διαλύματα ἢ ἀέρια. Τινὰ ἐξ αὐτῶν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῶσιν ὡς γενικὰ ἀντιδραστήρια, ἐμφανίζοντα τὰς περισσοτέρας ἐκ τῶν μυστικῶν γραφῶν. Ὁ παρατιθέμενος πίναξ ἀναγράφει τὰς κυριωτέρας μυστικὰς μελάνας, τῶν εἰδικῶν ἀντιδραστηρίων πρὸς ἐμφάνισιν τούτων καὶ τὸ χρῶμα τῆς ἐμφανιζομένης μελάνης.

ΠΙΝΑΞ

τῶν κυριωτέρων μυστικῶν μελανῶν καὶ τῶν εἰδικῶν ἀντιδραστηρίων πρὸς ἐμφάνισιν τούτων

Α)Α	Μυστικὴ μελάνη	Ἀντιδραστήριον ἐμφανίσεως	Ἐπιτευχθὲν χρῶμα
	Μελάναι ἐξ ἀνοργάνων οὐσιῶν		
1)	Χλωριοῦχον ἀντιμόνιον	Ἐκχύλισμα κηκιδίων	Κίτρινον
2)	Βασικὸς ὀξικὸς μόλυβδος	Διάλυμα ὀξαλικοῦ ὀξέος ἢ ὑδροϊωδίου ἢ ὑδροθειούχου νατρίου	Κίτρινο-καστανόχρουν
3)	Διάλυμα θειϊκοῦ ὑποσιδήρου	Ἐκχύλισμα κηκιδίων	Μελανόχρουν
4)	Διάλυμα θειϊκοῦ σιδήρου	Σιδηροκυανιοῦχον κάλι	Κυανοῦν Πρωσίας
5)	Χλωριοῦχος χρυσὸς	Ὑποχλωριοῦχος κασσίτερος	Πορφυροῦν
6)	Ἀρσενικικὸν κάλιον	Νιτρικὸς χαλκὸς	Πράσινον
7)	Χλωριοῦχον κοβάλτιον	Θέρμανσις	Κυανοῦν
8)	Νικρικὸν κοβάλτιον	Ὀξαλικὸν ὀξὺ	Κυανοϊῶδες
9)	Νιτρικὸν κοβάλτιον καὶ νιτρικὸν κάλιον (ἴσα μέρη)	Θέρμανσις	Ροδόχρουν
10)	Ὀξείδιον κοβαλτίου καὶ ἀνθρακικὸν κάλιον	Θέρμανσις	Πορφυροῦν
11)	Νιτρικὸς χαλκὸς	Κυανικὸν κάλιον	Καστανόχρουν
12)	Νιτρικὸν ὀξὺ+ὕδωρ(ἴσα μέρη)	Θέρμανσις	Μέλαν
13)	Καυστικὸν κάλι (ἀλκάλια)	Φαινολοφθαλεΐνη	Ἐρυθρὸν
14)	Διχλωριοῦχος ὑδράργυρος	Ὑποχλωριοῦχος κασίτερος	Μέλαν
15)	Διχλωριοῦχος ὑδράργυρος	Ἀσβέστιον ὕδωρ	Κίτρινο
16)	Χλωριοῦχον τιτάνιον	Κυανικὸν κάλιον	Πράσινον
17)	Νιτρικὸν βισμούθιον	Πυκνὸν ἐκχύλισμα κηκιδίων	Μελανὸν
18)	Ἅλατα ἀρσενικοῦ	Ὑδρόθειον	κίτρινον
	Μελάναι ἐξ ὀργανικῶν οὐσιῶν	Χλωριοῦχος σίδηρος	Πράσινον
1)	Ἀδρεναλίνη	1) Μετὰ ἰωδιούχου καλίου	Καστανόχρουν
2)	Ἀλκαλοειδῆ	2) Διαλυμάτων δεψικοῦ ὀξέος καὶ εἶτα κατεργασίας μετὰ χλωριούχου σιδήρου	Μελανοκυανῆ χρῶσις
		3) Μετ' ἀντιδραστηρίου τοῦ MAYER HSS. ἐκπλύσεως καὶ ἐμφυσήσεως	Κιτρινοκαστανόχρουν-μελανοκαστανὸν
3)	Ἀντιπυρίνη	Χλωριοῦχος σίδηρος	Ἐρυθρὸν
		1) Καυστικὸν κάλι	»
4)	Ἀνθρακινόνη ἐν αἰθέρι	2) Δι' ἀτμῶν ἀμμωνίας	»
5)	Ὑδροχλωρικὴ ἀπομορφίνη	Χλωριοῦχος σίδηρος	Πράσινον
6)	Τρυγικὸν πυραντιμονύλιον	Ὑδρόθειον	Ἐρυρθρὸν
7)	Φαινόλαι	Χλωριοῦχος σίδηρος	Διάφορα
8)	Κυανιοῦχα ἅλατα	Βάμμα γκουαγιακόλης	Κυανοῦν
9)	Ὀξικὸν ὀξὺ καὶ ἅλατα	Χλωριοῦχος σίδηρος	Ἐρυθρὸν
10)	Φορμαλίνη	Θειϊκὸν ὀξὺ καὶ μορφίνη	Κυανοῦν
11)	Ζωμὸς κηκιδίων	Χλωριοῦχος σίδηρος	Σκοτεινὸν κυαν. μέλαν
12)	Ἀλκοολ. διάλυμα δεψικοῦ ὀξέος	Χλωριοῦχος σίδηρος	Σκοτεινὸν κυαν. μέλαν
13)	Ἀραβικὸν κόμμι	Δι' ἐπιπάσεως διὰ κόνεων	Ἐμφανίζονται
14)	Ὑδροκινόνη	Χλωριοῦχος σίδηρος	Διάφορα
15)	Ἰστισίνη	Καυστικὸν κάλι	Ἐρυθρὸν
16)	Ἰωδιοῦχα ἅλατα	Νιτρῶδες κάλιον καὶ ὀξύ, εἶτα ἄμυλον	Κυανοῦν
17)	Ὕδωρ δαφνοκεράσων	Βάμμα γκουαγιακόλης	Κυανοῦν
18)	Μηκωνικὸν ὀξὺ	Χλωριοῦχος σίδηρος	Ἐρυθρὸν
19)	Μορφίνη	»	Κυανοῦν
20)	Ναφθόλη (α)	»	Ἰῶδες
21)	Ὄπιον	»	Ἐρυθρὸν
22)	Μὴ πτητικαὶ φαινόλαι	Διαζοβενζυλοχλωρίδιον	»
23)	Φαινολοφθαλεΐνη	Ἄλκαλι	»
24)	Φλορογλυκίνη	Ὑδροχλωρικὸν ὀξὺ	»
25)	Πυραμιδόνη	Χλωριοῦχος σίδηρος	Ἰῶδες
26)	Πυρογαλόλη	»	Διάφορα
27)	Ρεζορκίνη	»	»
28)	Σαλικυλικὸν καὶ σκευάσματα	»	Ἰῶδες
29)	Σαλιπυρίνη	»	»

ΑΣΤΥΦΥΛΑΞ ΣΩΤΗΡ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΤΟΥ

(Ἀνταπόκρισις τοῦ JOSEPH MOZANDI καὶ EDWIN MULLER, δημοσιευομένη εἰς τὸ περιοδικὸν «SELECTION» τοῦ Ὀκτωβρίου τρέχ. ἔτους κατὰ μετάφρασιν κ. **ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΜΟΡΟΥ**, Ἀστυν. Α΄.)

Ὁ νεαρὸς Ἀστυφύλαξ Hassan Morteza ὑπηρέτει ἀπὸ 6μήνου εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τῆς Τεχεράνης, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐνεργήσει μέχρι στιγμῆς οὔτε μίαν σύλληψιν.

Κατεχόμενος ἀπὸ ἐντροπὴν μὲ τὴν σκέψιν ταύτην, ἐξετέλει ἕνα πρωϊνὸ τοῦ Αὐγούστου 1954 τὸ δρομολόγιόν του, εἰς μίαν ἀστικὴν συνοικίαν τῆς Τεχεράνης, ὁπότε ἀντιλαμβάνεται αἰφνιδίως ἕνα ἄτομον καμπτόμενον ὑπὸ τὸ βάρος μιᾶς παλαιᾶς δερματίνης βαλίτσης ἣν ἔφερεν, νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ ἕνα μέγαρον καὶ νὰ κατευθύνεται πρὸς ἕνα αὐτοκίνητον (Τζίπ), τὸ ὁποῖον ἐστάθμευε ἐκεῖ πλησίον τοῦ πεζοδρομίου.

Ὁ Ἀστυφύλαξ Morteza ἦτο σχεδὸν βέβαιος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του τὴν στιγμὴν ταύτην. Εἰς τὴν Τεχεράνην ἔδρουν πολλοὶ ἔμποροι ναρκωτικῶν, εἶχε δὲ ὑπ' ὄψιν του καὶ μίαν περίπτωσιν ἑνὸς συναδέλφου του, ὅστις προήχθη κατόπιν μιᾶς ἐπιτυχοῦς συλλήψεως καὶ κατασχέσεως ἑνὸς δέματος τὸ ὁποῖον περιεῖχεν ὄπιον.

Ἀσφαλῶς, ἐσκέφθη, ἡ βαλίτσα αὐτὴ θὰ περιέχῃ ναρκωτικά.

ΑΛΤ. Ἐφώναξε ὁ Morteza!

Ὁ ἄγνωστος στρέφει, ἀφήνει νὰ πέσῃ κάτω ἡ βαρειὰ βαλίτσα καὶ τρέπεται εἰς φυγήν.

Ὁ Ἀστυφύλαξ Morteza τίθεται εἰς καταδίωξίν του, καλῶν ἅμα δι' ἐπανειλημμένων συριγμάτων βοήθειαν. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ Morteza ἁρπάζει ἀπὸ τὸν γιακὰ τὸν φεύγοντα καὶ τὸν σύρει εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

Ὁ Ἀξιωματικὸς Ὑπηρεσίας διακόπτων τὴν ἐργασίαν του, παρατηρεῖ προσεκτικῶς τὸν ἄγνωστον.

Μπά, Μπά, ὁ λοχαγὸς Abbassi! ἔκαμε ὁ Ἀξιωματικὸς τῆς Ὑπηρεσίας.

Αὐτὸς μένει ἄφωνος. Τὸ ἀδύνατο καὶ ρυτιδιασμένο πρόσωπόν του εἶναι πελιδνόν.

Ἀνοίξατέ μου τὴν βαλίτσαν διατάσσει ὁ Ἀξιωματικὸς τῆς Ὑπηρεσίας!

Ὁ Abbassi μὴ ἔχων τὸ κλειδὶ παραβιάζει τὸ κλεῖθρον τῆς βαλίτσας.

Ὁ Morteza στεναχωρεῖται διότι μέσα στὴ βαλίτσα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος ὀπίου.

Ἡ βαλίτσα εἶναι γεμάτη ἀπὸ χαρτιὰ καὶ ἔγγραφα τὰ ὁποῖα ἐξετάζει μὲ νευρικότητα ὁ Ἀστυνόμος.

Κατόπιν ὑψώνει τὰ μάτια του πρὸς τὸν ἀστυφύλακα καὶ τοῦ λέγει.

Μπορεῖτε νὰ πηγαίνετε στὴν ὑπηρεσία σας.

Ὁ Morteza φεύγει ἀπογοητευμένος, μὲ τὴν ψυχήν του σφιγμένην, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὅτι εἶχε κάμει τὴν πιὸ μεγάλην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Πατρίδος του.

Ἡ σύλληψις τοῦ λοχαγοῦ Abbassi καὶ ἡ κατάσχεσις τῶν ἐγγράφων τὰ ὁποῖα οὗτος μετέφερεν, ἀνέτρεψαν τὰ σχέδια μιᾶς προετοιμασθείσης κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως.

Οἱ Δυτικοὶ εἰς τοὺς ὑπολογισμούς των οὐδόλως ὑπελόγιζον τὸ IPAN ὡς μὴ ἔχοντες ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτό. Ἡ ἀσταθὴς αὐτὴ χώρα, ὅμορος πρὸς τὴν Ρωσίαν, εἶχε ἕνα μεγάλον ἀριθμὸν κομμουνιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μέλη τοῦ Κομμουνιστικοῦ

Κόμματος. 'Εὰν οὗτοι κατελάμβανον τὴν 'Αρχήν, τὰ Περσικὰ πετρέλαια ἐχάνοντο διὰ τὰ Δυτικὰ Κράτη. 'Η Ρωσία θὰ ἐξέτεινε τὴν ἐπιρροήν της μέχρι τοῦ Περσικοῦ Κόλπου, καὶ ὅλον τὸ ἀμυντικὸν σύστημα τῆς Μέσης 'Ανατολῆς θὰ εὑρίσκετο ἐν κινδύνῳ.

Κατὰ τὴν ἄνοιξιν καὶ τὸ θέρος τοῦ 1954 οἱ Κυβερνητικοὶ κύκλοι τοῦ 'Ιρὰν ἐδοκίμαζον τὴν πιὸ ζωηρὰν ἀνησυχίαν. Φαινομενικῶς ἡ κατάστασις ποτὲ δὲν ὑπῆρξε καλλιτέρα. 'Η καταστρεπτικὴ Κυβέρνησις τοῦ Mossadech ἀνετράπη, καὶ ὁ Σάχης ἐπέστρεψε θριαμβευτικῶς καὶ ἐνεπιστεύθη τὴν Προεδρίαν τοῦ Κυβερνητικοῦ Συμβουλίου εἰς Fadlollah Zahedi, ἕνα ἄνδρα ἰσχυρᾶς πυγμῆς. Οἱ Κομμουνισταὶ ἐτρύπωσαν σὰν κουνέλια. Οἱ γνωστοὶ 'Αρχηγοὶ των ἐφυλακίσθησαν ἢ ἐτέθησαν ὑπὸ παρακολούθησιν.

'Εν τούτοις αἱ 'Υπηρεσίαι Πληροφοριῶν δὲν ἔπαυσαν ἀπευθύνουσαι πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἀνησυχητικὰς ἀναφοράς. Στρατιωτικὰ μυστικὰ εἶχον διαβιβασθῆ εἰς τὴν Ρωσίαν. Περὶ αὐτοῦ κατεῖχον ἀποδείξεις.

Εἰς τὰ κατώτερα στρώματα τῆς Τεχεράνης ὑπῆρχε μιὰ ἀναταραχή, καὶ ἀσφαλῶς κάτι τὸ ὕποπτον ἐσχεδιάζετο. Μία ἀσυνήθης δραστηριότης ἐβασίλευεν ὄπισθεν τῶν κλειστῶν θυρῶν τῆς Ρωσικῆς Πρεσβείας, πρᾶγμα ὅπερ πάντοτε εἶναι κακὴ ἔνδειξις.

«'Ιδοὺ λοιπὸν ποὺ εἶχον τώρα ἕνα ἴχνος μέσα σ' αὐτὴ τὴ βαλίτσα».

Παρεδόθησαν τὰ κατασχεθέντα ἔγγραφα εἰς τὸν στρατηγὸν Teymour Bakhiar, Στρατιωτικὸν Διοικητήν, ὁ ὁποῖος τὰ ἐξήτασε μὲ τὴν βοήθειαν τῶν 'Αξιωματικῶν του, τῆς 'Υπηρεσίας Πληροφοριῶν. Καὶ ἰδοὺ μεταξὺ τῶν ἄλλων τί ἀπεκαλύφθη.

«'Ο σύντροφος 7743/43 νὰ μετατεθῆ εἰς τὸν Τομέα Β».

«Σπουδασταὶ ἀδιάκοπος ἐκπαίδευσις εἰς τὰ μυδραλλιοβόλα».

«Τρία Τμήματα ἤδη ἕτοιμα».

Αἱ περισσότεραι ἀγγελίαι ἦσαν κρυπτογραφικαί. Εἶχον χρησιμοποιηθῆ τρεῖς κρυπτογραφικοὶ κώδικες, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ δύο εὐκόλως ἀπεκρυπτογραφήθησαν. 'Αλλὰ ὁ τρίτος βασιζόμενος εἰς τριγωνομετρικὰ σύμβολα παρουσίαζε μεγάλας δυσκολίας πρὸς ἀποκρυπτογράφησιν.

Τέλος ἐντὸς τεσσάρων ἡμερῶν ἐπέτυχον τὴν ἀποκρυπτογράφησιν τούτου καὶ εἶδον νὰ ἐμφανίζωνται αἱ μεγάλαι γραμμαὶ μιᾶς εὐρυτάτης συνωμοσίας.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἀποκαλυφθείσης κομμουνιστικῆς συνωμοσίας εἶχον ἀλλάξει τὸ Γενικὸν 'Επιτελεῖον των (οἴκημα) καὶ ὁ λοχαγὸς Abbassi εἶχεν ἐπιφορτισθῆ νὰ μεταφέρῃ ὅλους τοὺς φακέλλους εἰς τὸν Khosrow Rouzbeh, Γραμματέα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ΙΡΑΝ, τοῦ ὁποίου τὸ κρυσφύγετον δὲν ἐγνώριζον αἱ 'Αρχαί.

Τὰ ἔγγραφα ἀπεκάλυψαν τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς κατασκοπευτικοῦ δικτύου, θαυμασίως ὠργανωμένου, ἀκόμη καὶ μέσα στοὺς κόλπους τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς 'Αστυνομίας.

Πλέον ἀπὸ 500 'Αξιωματικοὶ καὶ Δημόσιοι λειτουργοὶ συμμετεῖχον, πολλοὶ δὲ τούτων κατεῖχον θέσεις ἐξαιρετικάς. 'Ο Λοχαγὸς Nourollah Shala, ὑπεύθυνος διὰ τὴν στρατολογίαν τῆς ἰδιαιτέρας φρουρᾶς τοῦ Σάχου καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ὁ 'Αρχηγὸς τῆς 'Υπηρεσίας 'Αντικατασκοπίας τῆς περιφερείας τῶν Πετρελαιοπηγῶν τοῦ ΑΜΠΑΝΤΑΜ, ὁ 'Αξιωματικὸς ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐξηρτᾶτο ἡ τοποθέτησις 'Αξιωματικῶν παρὰ τῇ 'Αμερικανικῇ 'Αποστολῇ. Οἱ φάκελλοι ἀπεκάλυπτον ἐπίσης τὰ ὀνόματα, ἑνὸς Διευθυντοῦ τῶν Στρατιωτικῶν φυλακῶν, ὅστις διευκόλυνε τὴν ἀπόδρασιν τῶν κρατουμένων κομμουνιστῶν, ἑνὸς λοχαγοῦ τῶν 'Υπηρεσιῶν Πληροφοριῶν καὶ ἀκόμη ἑνὸς 'Αξιωματικοῦ τῆς 'Ασφαλείας, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον ἐμπιστευθῆ τὴν φροντίδα τοῦ ἐλέγχου τῶν αἰτήσεων τῶν ὑποψηφίων ἀστυνομικῶν. 'Ωρισμένοι εἶχον εἰσδύσει μέσα στὰς περιπόλους τῶν συνόρων, ἐξουσιοδοτημένοι νὰ εἰσέρχωνται

στὸ Ρωσικὸ ἔδαφος πρὸς διακανονισμὸν συνοριακῶν ἐπεισοδίων. Οὐδὲν τὸ εὐκολώτερον δι' αὐτοὺς ἀπὸ τὸ νὰ διαβιβάζουσι πληροφορίας προωρισμένας διὰ τὴν Μόσχαν.

Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἐσχεδίαζον ν' ἁρπάξουν τὴν Ἀρχήν, καὶ νὰ μεταβάλλουσι τὸ ΙΡΑΝ σὲ Κράτος ἑνὸς νέου δορυφόρου. Ἔπρεπε νὰ ὑποκινήσουν τὸν ὄχλον τῆς Τεχεράνης εἰς πράξεις βίας, ἵνα ἐπιτύχωσι τὴν δολοφονίαν ἢ ἀπαγωγὴν τοῦ Σάχου καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ.

Οἱ συνωμόται ἐδαπάνησαν τεράστια ποσὰ διὰ τὴν ἀγορὰν καὶ ἀπόκρυψιν εἰς ἀσφαλὲς μέρος, ὅπλων, καὶ πολεμοφοδίων. Οἱ Ρῶσοι τοὺς εἶχον προσφέρει ἕνα μέρος τῶν ἀπαιτουμένων χρημάτων, τὰ ὑπόλοιπα δὲ ἐξευρέθησαν διὰ κλοπῶν. Οἱ ὑπάλληλοι Κομμουνισταὶ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τοῦ ΙΡΑΝ ἐπεδόθησαν συστηματικῶς εἰς ὑπεξαιρέσεις, τὸ προϊὸν δὲ τούτων ἐπήγαινε εἰς τὴν Κεντρικὴν Ἐπιτροπὴν τῶν συνωμοτούντων. Ἡ Ἀστυνομία παρηκολούθει τοὺς πρωτεργάτας. Διὰ ν' ἀντιληφθῇ μέχρι ποίου σημείου ἔφθανε ὁ φανατισμὸς τῶν Κομμουνιστῶν, ἔπρεπε νὰ μελετήσῃ τὴν προσωπικότητά των ἐν λεπτομερείᾳ.

Ἕνα παράδειγμα: Ὁ Ἀντισυνταγματάρχης Mobasheri, προήρχετο ἀπὸ τὰ κατώτερα στρώματα τῆς Νοτίου Τεχεράνης. Τύπος ἰσχυρᾶς πυγμῆς, εἶχε κατορθώσει νὰ κάμῃ τὰς πρώτας του σπουδὰς καὶ ἐπέτυχε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν ὅπου καὶ ἀνεδείχθη εἰς Ἀρχηγὸν τῆς Τάξεώς του. Ὑπῆρξεν μαθηματικὴ ἰδιοφυΐα καὶ ὁ συντάκτης τοῦ τρίτου Κώδικος. Ἔγγαμος μὲ μία μόνον γυναῖκα καὶ πατὴρ δύο τέκνων, ὑπῆρξεν μία προσωπικότης ἡσύχου τύπου εἰς τὰ ἔργα του ὡς καθηγητοῦ. Ἀδυσώπητος φανομενικῶς ἐπικριτὴς τοῦ Κομμουνισμοῦ, εἶχε μυστικῶς προσχωρήσει εἰς τὸ κόμμα τὸ 1941. Ὁ ρόλος συνίστατο κυρίως νὰ χειρίζεται κατὰ ἐπιδέξιον καὶ δόλιον τρόπον τὸν φάκελλον τῶν καταδικασθέντων κομμουνιστῶν, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῶν.

Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Mobasheri ὁ συνταγματάρχης Ezzatollah Siamak ἦτο ἕνας εὔθυμος τύπος ἀγάμου ἀνδρὸς 50 ἐτῶν, ὅστις ἐδαπάνα πολλὰ καὶ ἐλάμβανε πολλά. Καὶ οὗτος δὲν παρέλειπε οὐδεμίαν εὐκαιρίαν νὰ καυτηριάζῃ τοὺς κομμουνιστὰς καίτοι ἦτο μέλος τοῦ κόμματος ἀπὸ 25ετίας. Ἐνημέρωνε τοὺς συνωμότας μὲ τὰς προθέσεις τοῦ Στρατοῦ.

Ὡρισμένα δείγματα ἐδείκνυον ὅτι ἦσαν ἕτοιμοι διὰ τὴν ἄμεσον δρᾶσιν. Κατ' ἀρχὴν ἐπὶ 500 Ἀξιωματικῶν καὶ ἀστυνομικῶν οἱ 400 εἶχον προσφάτως μετατεθῇ εἰς τὴν Τεχεράνην καὶ τὰ περίχωρα.

Αὐτὸ παρεῖχεν μεγαλυτέραν εὐκολίαν εἰς τὸν Πρωθυπουργὸν Zahedi καὶ τὸν Διοικητὴν Bakhtiar ἵνα ἐπιφέρουσι ἕνα καίριον πλῆγμα εἰς τὴν συνωμοτικὴν Ὀργάνωσιν. Τοῦτο ὡρίσθη διὰ τὴν 29 Αὐγούστου.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἰδίας ἡμέρας ὅλοι οἱ ὑπεύθυνοι Προϊστάμενοι Ὑπηρεσιῶν, ἔλαβον τὴν διαταγὴν νὰ εὑρίσκωνται ἐπὶ ποδὸς ἀπὸ τῆς 6ης ὥρας. Ὅταν οἱ συνωμόται παρουσιάσθησαν ἀνηγγέλθη πρὸς αὐτοὺς ὅτι, ὁ Προϊστάμενος ἤθελε νὰ τοὺς ἴδῃ. Εἰσῆλθον μέσα στὸ Διοικητήριον καὶ εὑρέθησαν πάραυτα περικυκλωμένοι ὑπὸ ἀστυνομικῶν καὶ συνελήφθησαν.

Οἱ 400 Ἀξιωματικοὶ τῆς περιοχῆς τῆς Τεχεράνης συνελήφθησαν καὶ ὡδηγήθησαν σὲ μιὰ στρατιωτικὴ φυλακή. Πεντήκοντα περίπου ἄλλοι Ἀξιωματικοὶ συνελήφθησαν βραδύτερον.

Αἱ Ἀρχαὶ πρὸ παντὸς ἀνυπομόνουν ἵνα θέσουν χεῖρα στὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Khosrow Rouzbeh, τώρα ποὺ τὸ κρυσφύγετόν του ἦτο πλέον γνωστόν.

Ἡ μέριμνα τῆς ἐξακριβώσεως τοῦ προσώπου τοῦ Rouzbeh καὶ ἡ σύλληψίς του ἀνετέθη εἰς ἕνα ἀνώτερον ἀστυνομικόν.

Οὗτος ἐτοποθέτησεν εἰς τὸν γειτονικὸν δρόμον ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ ἀστυνο-

μικοὺς ἐν πολιτικῇ περιβολῇ καὶ ὁ ἴδιος ἐκτύπησε τὴν θύραν τῆς κυρίας εἰσόδου, τῆς οἰκίας τοῦ Rouzbeh κατὰ ἕνα συνθηματικὸν τρόπον. Οἱ παρακολουθοῦντες ἀστυνομικοὶ εἶδον τὸν προϊστάμενόν των νὰ ὁμιλῇ πρὸς κάποιον, ὁ ὁποῖος αἰφνιδίως ἀπεσύρθη εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας. Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ εἰσῆλθον ἐν αὐτῇ εὑρέθη κενή. Ὁ Rouzbeh εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἐξελθὼν ἐκ τῆς ὀπισθίας θύρας.

Ὁ τελευταῖος εἰδοποιήθη ἀπὸ τὸν ἀνώτερον ἀστυνομικόν, εἰς ὃν εἶχε ἀνατεθῇ ἡ σύλληψίς του καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο, παρὰ ἕνας κομμουνιστής.

Ὁ Rouzbeh ἀκόμη φεύγει. Πιστεύεται ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν Ρωσίαν, καθὼς καὶ περὶ τοὺς 50 συνωμότας, οἱ ὁποῖοι ἠδυνήθησαν νὰ διαφύγουν τὴν σύλληψιν καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν.

Ὁ Σάχης ἔμεινε κατάπληκτος πρὸ τῆς ἀποκαλυφθείσης συνωμοσίας. Εἰς μίαν ὁμιλίαν του εἰς τὸ Ἰρανικὸν Κοινοβούλιον ἐδήλωσε ὅτι πρέπει ν' ἀποπλυθῇ ἡ κηλὶς αὕτη, ἡ ὁποία κηλιδώνει τὴν τιμὴν τοῦ Ἰρανικοῦ Στρατοῦ.

Πάραυτα ἐκάλεσε τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τὸν Διοικητὴν Bakhtiar καὶ τοὺς διέταξε νὰ τιμωρήσουν ἄνευ οἴκτου τοὺς προδότας.

Οἱ λόγοι του ἠκούσθησαν μετὰ προσοχῆς. Σχεδὸν ὅλοι οἱ φυλακισμένοι ὡμολόγησαν πλήρως τὴν ἐνοχήν των. Μερικοὶ ἐπλανήθησαν. Τοὺς ἔπεισαν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ κίνημα πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ Zahedi καὶ ἐπανεγκατάστασιν εἰς τὴν Ἀρχὴν τοῦ Mossadech. Δὲν ὑπῆρξαν κομμουνισταὶ καὶ δὲν ἤθελον νὰ λάβουν μέρος εἰς ἐνεργείας βίας κατὰ τοῦ Σάχου. Αὐτοὶ εὐκόλως ἀπηλλάγησαν ἀπὸ τὴν βαρυτάτην κατηγορίαν.

Διὰ τοὺς ἄλλους τὰ στρατοδικεῖα ἐλειτούργησαν ταχέως.

Εἴκοσι ἕνας (21) ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτας τῆς συνωμοσίας, καθ' ὃν χρόνον συνεδρίαζον εἰσέτι τὰ στρατοδικεῖα, ἐξετελέσθησαν.

Ὁ φιλομαθὴς Mohammed Mobasheri ἔλαβε θέσιν πρὸ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος μ' ἕνα βῆμα σταθερόν, χωρὶς νὰ προφέρῃ οὐδὲ λέξιν καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην συγκίνησιν.

Ὁ Siamak ὁ εὔθυμος ἐργένης προσεπάθει νὰ φλυαρῇ, διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸ ἠθικὸν τῶν συντρόφων του.

Ὅπως ὡδηγεῖτο εἰς τὸ μέρος τῆς ἐκτελέσεως, ἕνας μουσουλμάνος ἱερεύς, ἐπλησίασε καὶ τὸν ἠρώτησε, συμφώνως πρὸς τὴν θρησκείαν των, ἐὰν ἐπεθύμει ν' ἀσπασθῇ τὸ Κοράνιον.

«Πάρτε το ἀπ' ἐδῶ!» εἶπεν ὁ Siamak. Ποτὲ δὲν ἐπίστευσα σ' αὐτό.

Ἡ ἀνακάλυψις καὶ ὁ κολασμὸς αὐτῆς τῆς συνωμοσίας εἰς ὅλην τὴν ἔκτασίν της, ἐπέφερε σχετικὴν εἰρήνην καὶ ἀσφάλειαν εἰς τὴν Χώραν.

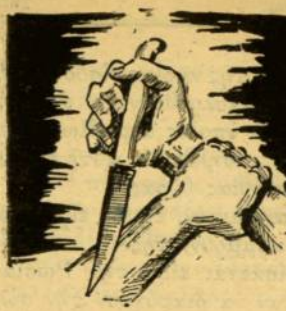
Αἱ Κυβερνήσεις τῶν Δυτικῶν Κρατῶν, φαίνονται ν' ἀνησυχοῦν ὀλιγώτερον τώρα, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι εἶναι δυνατόν, ἡ Χώρα αὕτη νὰ περιέλθῃ ὄπισθεν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος.

Ὁ Στρατὸς καὶ ἡ Ἀστυνομία φαίνεται ὅτι ἔχουσι ἐκκαθαρισθῇ, ὁ δὲ θρόνος νὰ ἔχῃ πλέον σταθερὰν ἀσφάλειαν.

Τὸν Πρωθυπουργὸν Zahedi, τὸν ἄνδρα μὲ τὴν στιβαρὰν πυγμήν, διεδέχθη ὁ Hussein Ala, ἕνας πολιτικὸς τοῦ ὁποίου αἱ προσπάθειαι τείνουν εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τῆς χώρας, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ μόνον ποὺ θ' ἀπομακρύνῃ τὸν κομμουνιστικὸν κίνδυνον ἀπὸ τὴν χώραν του.

Μετὰ 8ήμερον ποὺ ὁ ἀστυφύλαξ Morteza, ἐνήργησε τὴν ἐπιτυχῆ σύλληψιν, προσεκλήθη παρὰ τοῦ Διοικητοῦ του. Οὐδὲν ἐγνώριζε ἀπὸ τ' ἀνωτέρω καὶ εἰσῆλθεν στὸ Γραφεῖον τοῦ Ἀστυνόμου τρέμων μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι διέπραξε κάποιο σφάλμα.

Ἐξῆλθεν ἀκολούθως μὲ τὴν διαταγὴν τοῦ προβιβασμοῦ του εἰς ἐνωμοτάρχην καὶ μὲ μίαν ἀμοιβὴν 10.000 rials (2.000 δραχμάς).

ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

6. Ἐργαστήρια.
7. Λοιπὰ Τμήματα.
8. Σχέσις C.I.D. τῆς Σκώτλαντ—Γυὰρδ καὶ λοιπῶν Σωμάτων.
9. Προσπάθεια ὀργανώσεως Κεντρικῆς Ἐγκληματολογικῆς Ὑπηρεσίας.

***

6. Πᾶσα περιγραφὴ τοῦ C.I.D. ἔστω καὶ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς θὰ ἦτο ἐλλειπὴς ἄνευ ἁπλῆς μνείας τῶν Ἐργαστηρίων τούτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Ἡ σπουδαιοτέρα ἐπίτευξις τῶν ἀστυνομικῶν μεθόδων, κατὰ τὴν τελευταίαν πεντηκονταετίαν, εἶναι ἡ αὔξουσα χρησιμοποίησις τῶν Ἐπιστημονικῶν Ἐργαστηρίων διὰ τὴν ἀνίχνευσιν στοιχείων ἐνοχῆς ἢ ἀθῳότητος τοῦ ὑπόπτου προσώπου. Ἡ χρησιμοποίησις αὐτῶν διὰ ζητήματα ὅπως ἡ ἐξερεύνησις πλαστογραφίας, καθορισμὸς τοῦ ὅπλου ἐξ οὗ ἐξετοξεύθη ὡρισμένον βλῆμα, ἢ καθορισμὸς τῆς μεθόδου δι' ἧς προεκλήθη ἐμπρησμός, ἔχουν κατὰ πολὺ διευκολύνει τὸ ἀστυνομικὸν ἔργον. Τὰ ἐργαστήρια δὲν ὑπάγονται ὑπὸ τὸν ἔλεγχον Σώματος τινὸς ἀλλὰ διοικοῦνται ἀπ' εὐθείας ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Ἕκαστον ἐξ αὐτῶν ἐξυπηρετεῖ μίαν περιοχὴν τῆς Χώρας καὶ ἑδρεύουν εἰς τὰς πόλεις Μπρίστολ, Μπίρμιχαν, Πρέστον, Κάρντιφ, Νόττιγχαμ καὶ Γουέκφιλντ. Ἡ Σκώτλαντ—Γυὰρδ ἔχει ἴδιον ἐργαστήριον εἰς Λονδίνον.

7. Ἡ «Κεντρικὴ Ὁμάς», τὸ «Ἐγκληματολογικὸν Ἀρχεῖον» καὶ τὸ «Ἀρχεῖον Δακτυλικῶν Ἀποτυπωμάτων» εἶναι αἱ τρεῖς βασικαὶ Ὑπηρεσίαι τοῦ C.I.D. κάθε Ἀστυνομικοῦ Σώματος, τὰ ὁποῖα βοηθούμενα ὑπὸ τῶν Ἐργαστηρίων τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν φέρουν εἰς πέρας τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν ἐργασιῶν Ἀσφαλείας. Τὰ ὑπόλοιπα τμήματα τοῦ C.I.D. εἶναι μᾶλλον διοικητικά. Ἓν ἐξ αὐτῶν ἐνεργεῖ τὴν τρέχουσαν ἀλληλογραφίαν καὶ τὴν σχετικὴν μὲ τὰς ἀνακρίσεις, ἕτερον ἀσχολεῖται μὲ τὰς προαγωγάς, τὴν πειθαρχίαν, παράπονα ἐναντίον Ἀστυνομικῶν καὶ τὰ γενικὰ θέματα αὐτῶν. Καὶ ἕνα τρίτον τμῆμα εἶναι ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μικρότερα Σώματα, αἱ διοικητικαὶ αὗται ἐργασίαι δυνατὸν νὰ ἐκτελοῦνται ὑπὸ δύο ἢ τριῶν ὑπαλλήλων παραλλήλως πρὸς τὰ λοιπὰ καθήκοντα αὐτῶν. Τὸ C.I.D. ὅμως τῆς Σκώτλαντ—Γυὰρδ ἔχει τρία ἄλλα τμήματα (ὁμάδας) μὲ εἰδικὰ καθήκοντα —ὀλίγα Σώματα διαθέτουν τοιαῦτα τμήματα (ὁμάδας)—τὰ ὁποῖα ἀναπτύσσονται εἰς τὰ εἰδικὰ κεφάλαια τοῦ παρόντος. Ταῦτα εἶναι:

1) Ἡ Ὁμὰς Ἀπατεώνων
2) Ἡ Εἰδικὴ Ὁμὰς καὶ
3) Ἡ Ἱπταμένη Ὁμὰς

8. Γενικῶς εἰπεῖν, οἱ Ἀστυνομικοὶ τοῦ C. I. D. τῆς Σκώτλαντ-Γυὰρδ, ἔχουν μεγαλυτέραν πεῖραν ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους τῶν συναδέλφων των τῶν Σωμάτων ὑπαίθρου. Τὸ τοιοῦτον καθιέρωσε τὸ ἔθιμον ὅπως οἱ Διοικηταὶ τῶν τελευταίων τούτων, εἰδικώτερον τῶν μικροτέρων, ζητοῦν τὴν βοήθειαν αὐτῆς, εἰς δυσκόλους ὑποθέσεις. Ἀλλὰ ἡ τοιαύτη αἴτησις βοηθείας εἶναι ἀπόλυτον δικαίωμα τοῦ διοικητοῦ,

ὅστις κρίνει περὶ τῆς ἐπαρκείας ἢ μὴ τῆς ὑπ' αὐτὸν Ὑπηρεσίας καὶ ἐν ἀρνητικῇ περιπτώσει ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Σκώτλαντ-Γυάρδ. Πρέπει νὰ κατανοηθῇ σαφῶς ὅτι ἡ Σκώτλαντ-Γυὰρδ οὐδέποτε παρεμβαίνει ἄνευ προσκλήσεως.

Ὁ Διοικητὴς ἑνὸς Σώματος, πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ τὴν πρόσκλησιν τῆς Σκώτλαντ-Γυάρδ, θὰ σταθμίσῃ πολλοὺς παράγοντας. Ἐὰν τὸ ὑπὸ τὴν διοίκησίν του Σῶμα εἶναι μικρὸν θὰ καλέσῃ βοήθειαν δι' ἐξιχνίασιν σοβαρῶν ἐγκλημάτων, ὅπως ἕνα φόνον, μία μεγάλη κλοπὴ ἢ ἀριθμὸν ἐγκλημάτων κατὰ τῶν ἠθῶν. Διότι, ἀνεξαρτήτως τῆς ἱκανότητος τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀσφαλείας τοῦ Τοπικοῦ Σώματος, ὁ Διοικητής του εἶναι ὑπεύθυνος διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς καλλιτέρας ἀστυνομικῆς ἐξυπηρετήσεως διὰ τὴν περιοχήν του. Καὶ διότι οὐδὲν Σῶμα, ἀκόμα καὶ τὰ μικρότερα, δικαιοῦται νὰ παραπονεθῇ ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ μέσα καὶ τὴν πεῖραν τῆς Σκώτλαντ-Γυὰρδ. Ἐπὶ πλέον ἐὰν ἕνα ἔγκλημα φαίνεται ὅτι εἶναι μέρος ἁλύσεως ἄλλων ἐγκλημάτων διαπραχθέντων εἰς διάφορα σημεῖα τῆς Χώρας, εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ Σκώτλαντ-Γυὰρδ πρέπει νὰ καλεῖται δι' αὐτὸ ἢ ἄλλα διαπραχθέντα ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐγκληματιῶν.

Προσέτι ὁ Διοικητὴς ἑνὸς Σώματος δύναται, εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν εἶναι ἱκανοποιημένος ἐξ ἀνακρίσεως, διεξαχθείσης ὑπὸ τῆς Ὑπηρεσίας (Σώματος) του, νὰ καλέσῃ τὴν Σκώτλαντ-Γυὰρδ δι' ἐπανεξέτασιν τῆς ὑποθέσεως. Δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολον, ἐπὶ παραδείγματι, ν' ἀποφανθῇ τις περὶ τοῦ ὅτι μία περίπτωσις αἰφνιδίου θανάτου εἶναι φόνος ἢ ἀνθρωποκτονία ἐξ ἀμελείας ἢ ἁπλῶς ἀτύχημα. Μία ἐσφαλμένη ἐκτίμησις στοιχείων τῆς ὑποθέσεως, εἰς τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἐρεύνης μίας περιπτώσεως ὡς ἡ κατωτέρω, δύναται νὰ ὁδηγήσῃ εἰς σύγχυσιν. Ἡ ἀκόλουθος περίπτωσις ἀποτελεῖ χαρακτηριστικὸν παράδειγμα.

Ὀλίγον μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, τὸ πτῶμα ἑνὸς ἡλικιωμένου ἀνθρώπου ἀνευρέθη μέσα σ' ἕνα χάνδακα ἀγροκτήματος στὴν περιοχὴ τοῦ Ὀξφορτσάϊαρ (Μ. Βρεττανίας). Ἐκ τῆς διαπιστώσεως τῆς ταυτότητος ἐξήχθη ὅτι ἀνῆκε εἰς ἕνα ἐργάτην γειτονικῶν ἀγροκτημάτων. Ὁ ἰατρὸς τῆς περιοχῆς, ὅστις διενήργησε νεκροτομὴν τοῦ πτώματος εἶπεν ὅτι ὁ θάνατος εἶχεν ἐπέλθει συνεπείᾳ κακώσεως εἰς τὸν τράχηλον. Τὸ καπέλλο τοῦ θύματος ἀνευρέθη εἰς ἀπόστασιν 15 μέτρων. Πλησίον τῆς θέσεως τοῦ πτώματος καὶ ἐπὶ τῆς χλόης ὑπῆρχον ἀποτυπώματα ποδῶν, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἀστυνομικοὶ συνήγαγον ὅτι ταῦτα προεκλήθησαν ὑπὸ δύο ἀτόμων κατόπιν συμπλοκῆς. Ἐκ τῶν δύο αὐτῶν σημείων—τῆς θέσεως εἰς ἣν εὑρέθη τὸ καπέλλο τοῦ θύματος καὶ τῶν ἀποτυπωμάτων πελμάτων—ἡ Τοπικὴ Ἀστυνομία κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐγκλήματος. Κατόπιν τοῦ συμπεράσματος αὐτοῦ ἤρχισαν ἀτέρμονες ἀνακρίσεις. Ἡ κοινὴ γνώμη τῆς περιοχῆς ἀνεστατώθη καὶ οἱ κάτοικοι ἐτρομοκρατήθησαν ἐκ τῆς δολοφονίας ἑνὸς γέροντος ἀνικάνου νὰ βλάψῃ ἄλλον. Αἱ ἀνακρίσεις καίτοι ἐντατικαὶ δὲν κατέληγον εἰς θετικὸν συμπέρασμα καὶ ὁ Διοικητὴς ἀπεφάσισε νὰ προσκαλέσῃ τὴν Σκώτλαντ-Γυάρδ, πρὶν ἢ καὶ ἄλλος χρόνος παρήρχετο ἀσκόπως.

Ἀμέσως ἕνας Ὑπαστυνόμος Α' (Chief Inspector) τοῦ Κεντρικοῦ Γραφείου αὐτῆς ἀπεστάλη ἐκεῖ. Ὁ Ὑπαστυνόμος ἄρχισε τὴν ἐργασίαν του διὰ τῆς ἐξετάσεως τοῦ πτώματος. Παρετήρησε ὅτι ἡ νεκροτομὴ περιωρίσθη εἰς τὴν τομὴν τοῦ λαιμοῦ καὶ ἐξ αὐτῆς καὶ μόνον ἐξήχθη τὸ συμπέρασμα περὶ τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου, τὸ ὑπόλοιπον πτῶμα δὲν εἶχε ἀνοιγῆ. Ὁ ἰατρὸς τῆς περιοχῆς ἐκλήθη καὶ ἔδωσε λεπτομερείας περὶ τῆς καταστάσεως εἰς ἣν τὸ πτῶμα εἶχεν εὑρεθῆ.

Ἀλλά, οἱ ἰατροὶ τῶν ἐπαρχιῶν, κατὰ κανόνα, ἔχουν μικρὰν πεῖραν ἐπὶ τῶν Ἀστυνομικῶν (ἰατροδικαστικῶν) θεμάτων. Δὲν εἶναι πάντοτε ἐνημερωμένοι ἐπὶ τῶν ἀπαιτουμένων στοιχείων εἰς μίαν τοιαύτην περίπτωσιν θανάτου. Δὲν γνωρίζουν, ἐπίσης, τὴν θετικὴν καὶ ἀρνητικὴν ἀξίαν τῶν ἰχνῶν. Ὁ ἰατρὸς εἰς τὴν προκειμένην

περίπτωσιν ἐνόμισε ὅτι ἐξετέλεσε τὸ καθῆκον του διὰ τοῦ καθορισμοῦ, ὡς ἀνωτέρω, τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου.

Δὲν ἐνδιεφέρθη διὰ τὴν κατάστασιν τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων τοῦ θύματος καὶ δὲν ἐγνώριζε, ἢ ἐθεώρησε περιττόν, ὅτι ἔπρεπε διὰ τῆς ἐξετάσεως αὐτῶν ν' ἀποφανθῇ διὰ τὴν κατάστασιν ὑγείας τοῦ θύματος πρὸ τοῦ θανάτου. Εἰς τὸ 'Αστυνομικὸν ἔργον, λεπτομέρειαι ὅπως αἱ παραλειφθεῖσαι εἰς τὴν ἀνωτέρω περίπτωσιν ἔχουν μεγάλην σημασίαν. Ὁ Ὑπαστυνόμος τῆς Σκώτλαντ-Γυὰρδ ἐζήτησεν ἄδειαν παρὰ τοῦ δικαστηρίου (Coroner) καὶ ἐκάλεσε ἕνα ἰατροδικαστὴν ἀπὸ τὸ Λονδῖνον διὰ νὰ κάμῃ νέαν νεκροτομήν.

Ἡ νέα αὐτὴ ἐξέτασις ἐπεβεβαίωσε τὴν αἰτίαν θανάτου ὡς ἡ προηγουμένη, ἀλλὰ καθώρισε προσέτι σαφῶς ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ θύματος ἦτο εἰς κακὴν κατάστασιν. Ἡ καρδία καὶ μερικὰ ἄλλα ἐσωτερικὰ ὄργανα αὐτοῦ εὑρέθησαν ἐξηντλημένα καὶ συμφώνως πρὸς τὴν ἄποψιν τοῦ ἰατροδικαστοῦ, τὸ θῦμα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ζήσῃ παρὰ ὀλίγους μῆνας, οἱανδήποτε περιποίησιν καὶ ἂν εἶχε. Αἱ ἀνακρίσεις συνεχίσθησαν. Ἀνευρέθη ὁ θεράπων ἰατρὸς τοῦ θύματος, ὅστις ἐδήλωσε ὅτι παρηκολούθει τοῦτο ἐπὶ εἰκοσαετίαν διὰ σοβαρᾶς μορφῆς ἕλκους στομάχου καὶ ἐπεβεβαιώθησαν οὕτω αἱ ἀπόψεις τοῦ ἰατροδικαστοῦ.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ αἰφνιδίου θανάτου τοῦ γέροντος ἔλαβε, μετὰ τ' ἀνωτέρω, διάφορον τροπήν. Ὁ Ὑπαστυνόμος ἐπεσκέφθη τὴν θέσιν τοῦ φανταστικοῦ ἐγκλήματος καὶ ἐμελέτησε ἐκ νέου τὰ ἴχνη ἐκεῖ. Δὲν ἠδυνήθη ὅμως νὰ διαπιστώσῃ ἄλλο εἶδος ἀποτυπωμάτων ποδῶν καὶ κατέληξε εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ταῦτα εἶχον προκληθῇ, ὄχι ὑπὸ δύο ἀτόμων καὶ κατόπιν συμπλοκῆς, ἀλλ' ἁπλῶς ὑπὸ ἑνὸς ἀτόμου, ὀλισθήσαντος τυχαίως ἐντὸς τοῦ χάνδακος. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν θέσιν καπέλου, ὁ Ὑπαστυνόμος ἀνεκάλυψε ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀγροῦ, ὅπου τὸ ἀτύχημα συνέβη, εἶχε ἕνα σκύλο. Ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις τοῦ καπέλλου διεπίστωσε τὴν παρουσίαν ἐπ' αὐτοῦ τριχῶν, ὁμοιαζόντων πρὸς τὰς τοῦ τριχώματος τοῦ σκύλου. Οὕτω ὁ ἀστυνομικὸς κατέληξεν εἰς τὸ ὅτι ὁ σκύλος ἦτο ὁ πρῶτος ποὺ ἀνεῦρε τὸ πτῶμα καὶ μετέφερε τὸ καπέλλο εἰς τὴν θέσιν ὅπου τοῦτο ἀνευρέθη ἀργότερον. Τέλος, διὰ τοῦ συμπεράσματος ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν συνεπείᾳ κακώσεως καὶ γενικωτέρων περιπλοκῶν εἰς ἐξηντλημένον ὀργανισμὸν προκληθεισῶν ἐκ πτώσεως, ἡ ἐτυμηγορία τοῦ δικαστηρίου θὰ ἦτο «ἀτύχημα».

Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν εἰδικῶν τῆς Σκώτλαντ-Γυὰρδ καὶ τῆς Τοπικῆς 'Αστυνομίας, ἥτις τοὺς προσκαλεῖ, δὲν εἶναι πάντοτε ὅπως ὡρισμένοι συγγραφεῖς 'Αστυνομικῶν ἔργων τὰς παρουσιάζουν. Εἶναι ἀναμφιβόλως ἀληθὲς ὅτι ἐλάχιστα εἶναι αἱ περιπτώσεις καθ' ἃς 'Αστυνομικοὶ τοῦ προσκαλοῦντος Σώματος ἐδυσφόρησαν κατὰ τῶν ὁδηγιῶν 'Αστυνομικοῦ κληθέντος ἐκ Λονδίνου. Γενικῶς ὁ «ἄνθρωπος» τῆς Σκώτλαντ-Γυὰρδ θεωρεῖται ὡς ὁ εἰδικὸς ποὺ καλεῖται διὰ νὰ βοηθήσῃ ἢ νὰ συμβουλεύσῃ ἐπὶ δυσκόλου περιπτώσεως. Δὲν θὰ δυσφορήσῃ ὁ τοπικὸς ἰατρός, ἐπὶ παραδείγματι, ἂν κληθῇ διακεκριμένος χειροῦργος ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν διὰ νὰ ἐξετάσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς του. Τὸ ἀντίθετον, θὰ ἐθεωρεῖτο παράλειψις τοῦ τοπικοῦ ἰατροῦ καὶ ἀποτυχία εἰς τὴν καλὴν ἐνάσκησιν τῶν καθηκόντων του, ἐὰν δὲν ἐκάλει εἰδικὸν εἰς μίαν σπανίαν καὶ περίπλοκον περίπτωσιν.

Οἱ πεπειραμένοι 'Αστυνομικοὶ τῆς Σκώτλατν-Γυὰρδ ἀποτελοῦν διὰ τοὺς 'Αστυνομικοὺς τῶν μικρῶν 'Αστυνομικῶν Σωμάτων, ὅ,τι καὶ ὁ διακεκριμένος χειροῦργος διὰ τὸν ἀνωτέρω συνάδελφόν του. Οἱ πρῶτοι ἔχουν μεγαλυτέραν πεῖραν, δεδομένου ὅτι αἱ ὑπ' αὐτῶν ἀντιμετωπιζόμεναι περιπτώσεις ἐγκλημάτων εἶναι περισσότεραι ἀπ' ὅ,τι εἰς τὴν ἐπαρχίαν. Εἰς τὴν Σκώτλαντ-Γυὰρδ κάθε 'Αστυνομικὸς ἐπιλαμβάνεται (λεχθήτω) πέντε περίπου περιπτώσεων φόνου ἐτησίως, ἐνῷ ὁ συνάδελφός του εἰς τὴν ἐπαρχίαν θὰ ἔχῃ μίαν τοιαύτην περίπτωσιν εἰς ὅλον τὸν ὑπηρεσιακόν του βίον.

Ἡ ἄποψις αὐτὴ ἔχει γίνει εὐρέως ἀποδεκτὴ καὶ σπανίως δημιουργοῦνται παρεξηγήσεις. Ἐπὶ πλέον τὰ μεγάλα Ἀστυνομικὰ Σώματα—ὅπως τοῦ Λανγκασάϊαρ, Μπίρμιχαν, Ντούρκαμ, καὶ Γουέστ Γιοργκσάϊαρ—συνήθως ἀντιμετωπίζουν τὴν κατάστασιν ἄνευ βοηθείας.

Δυνατὸν ὅμως καὶ αὐτὴ αὕτη ἡ Σκώτλαντ—Γυάρδ νὰ ζητήσῃ βοήθειαν ἀπὸ τὰ Σώματα αὐτά, ὅπως ἡ περίπτωσις προσκλήσεως τοῦ Γραφολόγου τοῦ Κάρντιφ δι' ἐξέτασιν εἰδικῆς περιπτώσεως.

9. Ἡ εὐρεῖα μετάκλησις εἰδικῶν τοῦ Κέντρου δι' ἐγκληματολογικὰς ἐρεύνας καὶ αἱ παρουσιασθεῖσαι περιπτώσεις δυσφορίας καὶ παρεξηγήσεων ἢ καθυστερουμένης ἀφίξεως τῶν εἰδικῶς μετακαλουμένων, ἔδωσαν τὴν βάσιν εἰς ὡρισμένους ἀστυνομικοὺς νὰ διατυπώσουν τὴν ἄποψιν ὅτι καθίσταται ἀναγκαῖα ἡ συγκρότησις εἰς Μ. Βρεττανίαν Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας, ὅπως τὸ Συνομοσπονδιακὸν Γραφεῖον Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων (Federal Byreau of Investigation) τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἁρμόδιον διὰ ὡρισμένα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος (Federal) ἐγκλήματα εἰς οἱανδήποτε Πολιτείαν κι' ἂν τελεσθοῦν. Οἱ τασσόμενοι ὑπὲρ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ὑποστηρίζουν, ὅτι μία τοιαύτη Ὑπηρεσία θὰ δρᾷ περισσότερον ἀποτελεσματικῶς ἀπ' ὅ,τι αἱ πολυάριθμοι Ἀστυνομικαὶ Ὑπηρεσίαι σήμερον, θὰ ἐπιτευχθῇ ὁμοιομορφία Ἀστυνομικῶν μεθόδων ἀνιχνεύσεως ἐγκλημάτων καθ' ὅλην τὴν χώραν καὶ θ' ἀποτελέσῃ ἰδανικὸν μέσον διεξαγωγῆς τῆς μάχης κατὰ τοῦ ἐγκλήματος.

Οὐδὲν ἐκ τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτῶν δύναται ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει νὰ θεωρηθῇ βάσιμον. Ἡ ἐπιτυχία τῶν Ἀστυνομικῶν Ἀσφαλείας (C. I. D.) ἐξαρτᾶται ἐν πολλοῖς, ἐκ τῆς γνώσεως προσώπων καὶ πραγμάτων τῆς περιοχῆς των καί, ὡς ἐκ ταύτης, τῶν ἐγκληματιῶν καὶ πληροφοριοδοτῶν. Μία Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀσφαλείας θὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἐγκαταστήσῃ παραρτήματα αὐτῆς εἰς ὅλας τὰς κυριωτέρας πόλεις καὶ ἡ μόνη διαφορὰ θὰ εἶναι ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις τῶν παραρτημάτων. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτο εἶναι ἀπαράδεκτον, ὅπως ἀκριβῶς εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ ἑνοποίησις τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων, ἥτις ἀντίκειται πρὸς τὴν ἀκαταμάχητον δύναμιν τῆς Βρεταννικῆς παραδόσεως.

(Συνεχίζεται)

'Αλήτη τὸν εἶπαν...

—Ξεράδ' ἑνὸς δέντρου. Ἄχρηστος πλέον
διαβαίνοντας κάπου στὰ σκοτεινά,
ἀφοῦ εἶχε χάσει κάθε ὡραῖον
στὸ δρόμο ξάπλωσε...., σὲ μιὰ γωνιά.

—Στὸ βοῦρκο κυλίσθη ἀπελπισμένα,
πνίγη στὴ θάλασσα τῆς μοναξιᾶς,
μὲ μάτια θλιμμένα καὶ δακρυσμένα
τὴ χώρα κύτταξε τῆς ἀπονιᾶς.

—Εἶχε προσφέρει τὰ πάντα γιὰ κάτι,
εἶχε σκοποὺς κι' αὐτὸς στὴ ζωή...
μά, τώρα τοῦ πόνου πίνει φαρμάκι
πού...κείνη κερνάει δίχως ντροπή!

—Εἶχ' ἀντικρύσει ἐκεῖνο τὸ βράδυ
τὸ ψέμμα ἀδέκαστο, ναί, νὰ νικᾷ
ἀλήθειες ποὺ ζῆσαν κι' ἔδωσαν χάδι.
Ἄλλος ἐκείνη νὰ σφίγγῃ γλυκά.

—Στὸ βοῦρκο κυλίσθη. Μύρια ἀστέρια
πρόσφεραν λίγη γλυκειὰ συντροφιὰ
κι' ἤθελε τόσο τοῦ χάρου τὰ χέρια
νὰ σπάσουν, νὰ διώξουν τὴ μοναξιά.

—Βάρκα ἀπ' τὸ κῦμα φριχτά τσακισμένη
κανεὶς δὲν βρίσκεται νὰ λυπηθῇ,
τὸ κῦμα συνέχεια θὰ ἐπιμένῃ
ὥσπου ὁλόκληρη νὰ βυθισθῇ.

—Κι' αὐτὸς ἐσκεπτόταν, δὲν εὕρισκε ἄκρη,
τὸ δίκηο ἀπ' τ' ἄδικο εἶχε πνιγῆ.
Ἔκλαψε μόνος κι' ἔχυσε δάκρυ
κι' αὐτὸς ναναγὸς σὲ μιᾶς τὴν ὀργή.

—Πολλοὶ διαβάτες περάσαν μπροστά του
κι' ἀλήτη εἶπαν κι' αὐτὸν φθονερά....
ἀπ' ἕνα δὲν ζήτησε λίγη χαρά του
κι' οὔτε δυὸ βλέμματα λυπητερά.

—Τὸν εἶπαν ἀλήτη γιατὶ τὸ ψέμμα
τὸν εἶχε ρίξει ἐκεῖ στὴ γωνιά,
εἶπαν «ἀλήτης» γιατ' εἶδε τὸ τέρμα
καθ' εὐτυχίας καὶ τόσ' ἀπονιά.

—«'Αλήτης ἐλέγαν σὰν τὸν κυττάζαν
αὐτὸν πού....Μοῖρα κτυποῦσε φρικτά.
Ὅλοι τὸν ἔβλεπαν, μόνο τρομάζαν,
κι' οὔτ' ἕνα βλέμμα στοργῆς τὸν κυττᾷ.

—Δὲν εἶναι ἀλήτης, ἐχθρὸς κοινωνίας
κι' αὐτὸς κάτι ἔχασε κι' ἀναζητᾷ.
βαθὺς στοχαστὴς χαρᾶς αἰωνίας
εἶναι διαβάτα...'Αγάπη ζητᾷ....

Κώστας Νιάσκος
Δόκιμος Ὑπαστυνόμος

Η ΖΩΗ ΕΙΣ ΤΑ ΔΟΡΥΦΟΡΑ ΚΡΑΤΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΑΦΟΡΗΤΟΣ ΠΑΡΑ ΤΑΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

'Αναδημοσίευσις ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Στρατιωτικὰ Νέα»

Καὶ τὰ δορυφόρα κράτη; 'Ιδοὺ ἡ ἐρώτησις ποὺ ἄθελα ἔρχεται εἰς τὰ χείλη ὅταν πληροφορούμεθα ὅτι «ἐκεῖνα ποὺ ξέραμε πᾶνε πιὰ» καὶ ὅτι «εἰς τὸ ἑξῆς μᾶς ἀναμένουν εἰδυλλιακαὶ ἡμέραι ὁμονοίας καὶ χαρᾶς». 'Η ἐπίθεσις εἰρήνης συνεπάγεται πράγματι καὶ ἀλλαγὴ νοοτροπίας. Καὶ φαινομενικῶς πρόκειται νὰ συμβῇ καὶ αὐτό, διότι ἡ νέα τακτικὴ τῆς ἀνοικτῆς πόρτας καὶ τοῦ τουριστικοῦ καραβανιοῦ ποὺ ἤρχισε νὰ ἐφαρμόζεται τελευταίως καὶ ἡ ὁποία θὰ φέρῃ μέχρι τὰ κατάβαθα ὑπὸ δορυφόρων κρατῶν καὶ αὐτῆς τῆς ΕΣΣΔ ἐπισκέπτας μὴ κομμουνιστάς, προϋποθέτει φυσικὰ μίαν ἀλλαγὴ τουαλέττας. 'Αλλὰ πολὺ φοβούμεθα ὅτι θὰ πρόκειται μονάχα γιὰ τὰ περίφημα ροῦχα τοῦ Μανωλιοῦ τῆς παροιμίας.

'Η σκέψις αὐτὴ θὰ ἦτο ἴσως ἄδικος ἂν ἐπρόκειτο μονάχα περὶ εἰκασίας. Δυστυχῶς ὅμως καὶ τὰ γεγονότα ἔρχονται μὲ τὴ σειρά των νὰ μαρτυρήσουν, ὅτι αὐτὴ εἶναι πράγματι ἡ δυσάρεστος ἴσως ἀλλὰ καὶ ἀναπόφευκτος πραγματικότης. Καὶ δὲν πρόκειται ἐδῶ περὶ μεμονωμένων περιπτώσεων ἢ περὶ σπασμωδικῶν μέτρων, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δὲν καταδικάζουν ὁλόκληρον ἕνα σύστημα, ἀλλὰ περὶ τοῦ τακτικοῦ ρυθμοῦ ζωῆς... Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἀποκαρδιωτικὴ πλευρὰ τοῦ ζητήματος, τὸ ὅ,τι δηλαδὴ πρόκειται πλέον περὶ κακῆς ἐνδημικῆς φύσεως.

Διαβάζομε αἴφνης, προκειμένου περὶ Ρουμανίας, ὅτι ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τοῦ Βουκουρεστίου προειδοποίησε εἰς ἐντονώτατον ὕφος τοὺς ἀκροατάς του, ὅτι δὲν θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ εἰσέρχωνται εἰς τοὺς κινηματογράφους κατὰ ἢ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐπικαιροτήτων, τοῦ «Ζουρνάλ». Δηλαδή, αἱ κινηματογραφικαὶ ἐπικαιρότητες εἶναι εἰς τὴν Λαϊκὴν «Δημοκρατίαν» τῆς Ρουμανίας κάτι τὸ φοβερὰ ἀνιαρὸν καὶ τὸ σαχλῶς προπαγανδιστικό. Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ θεαταὶ ἀνέμενον συνήθως τὸ τέλος τοῦ ζουρνὰλ γιὰ νὰ μποῦν εἰς τὴν αἴθουσα. 'Η κυβέρνησις ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ... ἀμυνθῇ, διότι δὲν ἐννοεῖ νὰ παρελαύνουν οἱ ἐπίγειοι παράδεισοί της ἐνώπιον κενῶν καθισμάτων.

'Ενδιαφέρουσαι εἶναι ἐπίσης αἱ ἐντυπώσεις γάλλου ἀντιπροσώπου, ὁ ὁποῖος εἶχε τελευταίως λάβει μέρος εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ διεθνοῦς σιδηροδρομικοῦ συνεδρίου τοῦ Βουκουρεστίου. 'Ο γάλλος τεχνικὸς ἐδήλωσε ὅτι οἱ Ρουνανικοὶ σιδηρόδρομοι εὑρίσκοντο εἰς ἀθλίαν κατάστασιν. 'Ο μέσος ὅρος τῶν ἡμερομισθίων εἶναι ἀνεπαρκέστατος καὶ κυμαίνεται μεταξὺ 350 καὶ 400 λέϊ, πρᾶγμα ποὺ δημιουργεῖ μίαν ἀφόρητον δυσαναλογίαν ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀκρίβεια τῆς ζωῆς. «'Ο ἀκατάσχετος τρόμος, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀμέσως κάμνει ἐντύπωσι εἰς τὸν ταξιδιώτη, προσέθεσε ὁ γάλλος ἀπεσταλμένος, τὸν βλέπει ζωγραφισμένο κανεὶς αὐτὸ τὸν φόβο ἐπάνω εἰς τὰ πρόσωπα ὅλων τῶν Ρουμάνων, μετὰ τῶν ὁποίων ἐπιχειρεῖ νὰ μιλήσῃ γιὰ κάτι ἄλλο ἀπὸ τὰ κοινὰ ὑπηρεσιακὰ ζητήματα. 'Εὰν τοὺς ἐρωτήσῃ τὶς ποία εἶναι ἡ ζωή των, πόσα κερδίζουν, πῶς εἶναι τὸ σπίτι τους καὶ ἂν εἶναι εὐχαριστημένοι, δύναται νὰ ἀντιληφθῇ ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ τοῦ ἀπαντοῦν, κυττάζοντας γύρω τους μὲ δέος, ὅτι ὁ τρόμος βασιλεύει εἰς αὐτὸν τὸν τόπον».

Οἱ ὑπὸ περιορισμὸν Ρουμᾶνοι πατριῶται, κατόπιν τῶν τελευταίων ἀποφάσεων εἶναι ὑποχεωμένοι νὰ ἐργάζωνται ἀπὸ τὰς 5 τὸ πρωῒ ὡς τὰς 8 τὸ βράδυ. Τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ καὶ ἀπάνθρωπο ὡράριο ἐργασίας, ἐμπνέει τὴν φρίκη καὶ προκαλεῖ τὴν ἀγανάκτηση τοῦ κάθε ἐλευθέρου ἀνθρώπου.

'Από τὴν Οὐγγαρία πάλι πληροφορούμεθα ἕνα ἄλλο χαμερπὲς μέσον, ποὺ ἀποτελεῖ ἄλλη μία κηλῖδα διὰ τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα. Ἔχουν τελευταίως πολλα-

πλασιασθῆ αἱ περιπτώσεις τῶν πρώην πολιτικῶν κρατουμένων, οἱ ὁποῖοι, ἐνῷ ἀφέθησαν ἐν ἐλευθερίᾳ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ διαμένουν εἰς τὴν ἐπαρχία, ἐξουσιοδοτήθησαν ὅπως ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Βουδαπέστη. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δυστυχεῖς ἐπωφελήθησαν ἀμέσως αὐτῆς τῆς ἐξουσιοδοτήσεως μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὕρουν ἐργασία εἰς τὴν πρωτεύουσα. Ἀλλὰ ἡ τραγικὴ ἰδιότης τοῦ πρώην ἐξορίστου, ἡ ὁποία ἀναφέρεται εἰς τὰ χαρτιά τους, τοὺς ἠμπόδισε ἀπὸ τοῦ νὰ προσληφθοῦν εἰς οἱανδήποτε ἐργασίαν. Ἡ πολιτικὴ ἀστυνομία τοὺς συνέλαβε τότε ὡς ἀνέργους μὴ δυναμένους νὰ ἐξασφαλίσουν κάποιον πόρο ζωῆς καὶ τοὺς ἀπέστειλε πρὸς ἄγνωστον κατεύθυνσιν. Τὰ γεγονότα αὐτὰ καταγγέλλονται τόσον συχνὰ ὥστε νὰ εἶναι εὔκολον νὰ πεισθῆ τις ὅ,τι ἡ ἄδεια ἐπιστροφῆς εἰς τὴν Βουδαπέστην δὲν ἐδόθη παρὰ διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰς ἀρχὰς νὰ ἐξορίσουν διὰ μίαν δευτέραν φορὰν τὰς δυστυχισμένας αὐτὰς ὑπάρξεις. Τὸ διάταγμα ποὺ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Βουδαπέστη δὲν ἦτο παρὰ μία ἀπὸ αὐτὰς τὰς χειρονομίας, τὰς δίχως πραγματικὴν ἔννοιαν καὶ συνέπειαν, καὶ αἱ ὁποῖαι ἐγένοντο προφανῶς διὰ νὰ προκαλέσουν κάποιαν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐλεύθερο κόσμο κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς Διασκέψεως τῆς Γενεύης.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΑΣ

Ἡ κ. Εὐανθία Γκινοπούλου, Πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας Προστασίας Ἀνηλίκων Ἀθηνῶν μᾶς ἀπέστειλεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν:

Ἀξιότιμε Κε Διευθυντὰ

Κατ' αὐτὰς περιῆλθον εἰς χεῖρας μου τεύχη τοῦ ἐξαιρετικοῦ Περιοδικοῦ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» καὶ ἐκτὸς τῆς καταλλήλου ἐκλεκτῆς ὕλης διὰ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε τὸ διήγημα «Τὸ Ἔγκλημα τοῦ φοιτητοῦ» τοῦ κ. Χάρη Στάμου, διὰ τὴν μελετημένην καὶ ψυχολογημένην περιγραφὴν τῆς ἐξιστορήσεως αὐτοῦ ὡς καὶ τὶς ἀφορμὲς καὶ τὰς αἰτίας ποὺ ὑπεβοήθησαν καὶ συνετέλεσαν, νὰ ὁδηγήσουν τὸν νέον εἰς τὸ ἔγκλημα, παραμένοντες εἰς τὸ ὑποσυνείδητον αὐτοῦ παραβατικὲς εἰκόνες παιδιόθεν, ὅστις ἀπεκόμισεν αὐτὰς ἐκ τῶν ἀκαταλλήλων ταινιῶν τοῦ κινηματογράφου.

Δυστυχῶς τὸ Ἐγκληματικὸν αὐτὸ φροντιστήριον ποὺ λέγεται κινηματογράφος, γιὰ μένα, λόγῳ τῆς ἰδιότητός μου, διότι ἔχω πολλὰ παραδείγματα ἀναπαραστάσεων, ἀναπτύσσει καὶ τροφοδοτεῖ τὸ φυτώριον τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητας καὶ εἰς τὸ τόπον μας, καὶ πρέπει νὰ καταπολεμηθῆ μὲ οἱονδήποτε τρόπον. Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο τὰ ἐπωφελῆ αὐτὰ δημοσιεύματα νὰ ἐτύγχανον εὐρυτέρας δημοσιότητος καὶ πέραν τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ τοῦ θέματος Ἀστυνομίας Πόλεων, πρὸς διαφώτισιν τῶν γονέων καὶ γενικῶς ὅλων μας πρὸς πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως τῆς ἑλληνικῆς νεότητος, διὰ νὰ παύσουν νὰ πλημμυρίζουν αἱ σκοτειναὶ αἴθουσαι.

Δεχθῆτε κ. Διευθυντὰ τὰ συγχαρητήριά μου διὰ τὴν διάδοσιν τῆς Πνευματικῆς Ἀγωγῆς διὰ τοῦ ὀργάνου τοῦ περιοδικοῦ σας, καὶ παρακαλῶ διαβιβάσατε εἰς τὸν συνεργάτην κ. Χάρη Στάμον τὰς θερμάς μου εὐχαριστίας, διὰ τὴν συνεργασίαν ἐπὶ τῷ Ἔργῳ τῶν Ἑταιρειῶν Προστασίας Ἀνηλίκων, αἱ ὁποῖαι σκοπὸν ἔχουν τὴν πρόληψιν καὶ τὴν καταστολὴν τῆς παιδικῆς Ἐγκληματικότητος, συγχρόνως δὲ καὶ τὴν προστασίαν τῶν παραστρατημένων ἀνηλίκων.

Μετὰ τιμῆς

Ἀθῆναι 6—9—55 ΕΥΑΝΘΙΑ ΓΚΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑΝ

('Αναδημοσίευσις ἐκ τῆς 'Εφημ. «'Ακρόπολις»)

Τὸ μεγαλύτερον ἐσωτερικὸν πρόβλημα τῆς Γαλλίας εἶναι ὁ ἀλκοολισμός. Εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι ἡ χώρα αὐτὴ ἔχει τοὺς περισσοτέρους ἀλκοολικοὺς ἀπὸ οἱανδήποτε ἄλλην καὶ αἱ συνέπειαι εἰς τὴν δημοσίαν ὑγείαν καὶ τὴν οἰκονομίαν εἶναι ἀρκετὰ μεγάλαι. Πρὸ μηνῶν, ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἀνέλαβε ἐκστρατείαν ἐναντίον τῶν ἀλκοολικῶν καὶ ἐξήγγειλε σειρὰν μέτρων διὰ νὰ περιορίσῃ τὴν κατανάλωσιν καὶ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν διαδεδομένην ἀντίληψιν, ὅτι ἡ Γαλλία εἶναι "Εθνος ἀλκοολικῶν.

Δὲν εἶναι βέβαιον ἀκόμη ἂν ἡ Κυβέρνησις θὰ ἐπιτύχῃ πλήρως εἰς τὸν ἀγῶνα της. "Ενα πρᾶγμα εἶναι βέβαιον τώρα : "Οτι εἰς τὴν Γαλλίαν γίνεται ὑπερβολικὴ κατανάλωσις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Μία ἔρευνα, τὴν ὁποίαν ἔκαμε προσφάτως γαλλικὴ ἐφημερὶς ἐπεβεβαίωσε τοῦτο.

'Η 'Ιατρικὴ 'Ακαδημία τῶν Παρισίων, ἡ ὁποία ἠσχολήθη μὲ τὸ θέμα, εἰς ἀνακοίνωσίν της, εἶπεν ὅτι τὸ ἀλκοὸλ ἐπηρεάζει ἀποφασιστικῶς τὴν ὑγείαν τῶν κατοίκων καὶ ἀναφέρει μερικὰ παραδείγματα διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι εἰς ἐκείνας τὰς περιοχὰς τῆς χώρας, ὅπου ἡ κατανάλωσις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν εἶναι περιωρισμένη, οἱ κάτοικοι ζοῦν περισσότερα χρόνια.

'Αλλὰ τὸ ζήτημα δὲν ἀπησχόλησε μόνον τοὺς ἰατροὺς καὶ τοὺς οἰκονομολόγους τῆς χώρας. 'Απησχόλησεν ἐπίσης καὶ τοὺς νομικούς. Πράγματι, μερικὲς ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἑταιρίες τῆς Γαλλίας ἀμφισβήτησαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιβάλῃ αὐστηρὰν φορολογίαν ἐπὶ τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν καὶ ἐπεκαλέσθησαν πολλὲς δικαιολογίες, μεταξὺ δὲ ἄλλων καὶ τοὺς τουριστικοὺς λόγους. Εἶπαν, δηλαδή, ὅτι θὰ πληγῇ ἡ Γαλλία ὡς τουριστικὴ χώρα, ἀφοῦ ἔχει ἀποκτήσει μεγάλην φήμην διὰ τὰ κρασιά της, εἰς σημεῖον μάλιστα νὰ τὴν ἐπισκέπτωνται πολλοὶ ξένοι δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν λόγον. Εἰς τὰς δικαιολογίας των ἀπήντησαν οἱ ἰατροί, οἱ ὁποῖοι εἶπον ὅτι τὸ Κράτος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ λαμβάνῃ ἀμυντικὰ μέτρα ἐναντίον τῆς πληγῆς τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ὅπως λαμβάνῃ ἐναντίον τοῦ καρκίνου ἢ ἄλλων ἀσθενειῶν.

Πῶς ὅμως θὰ διεξαχθῇ ὁ ἀγὼν ἐναντίον τοῦ ἀλκοόλ; Τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἔχουν φανατικοὺς ὀπαδοὺς καὶ ἡ ἐπιβάρυνσις μὲ φορολογίας δὲν ἐπιλύει τὸ ζήτημα. Πράγματι ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις σκέπτεται νὰ διεξαγάγῃ τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἐπὶ εὐρυτέρας βάσεως. Διότι ὁ ἀγὼν αὐτὸς δὲν εἶναι ζήτημα πιέσεως, ἀλλὰ ἐκπαιδεύσεως καὶ διαφωτίσεως τῆς κοινῆς γνώμης τῆς χώρας. "Αν δὲν γίνῃ αὐτό, ἡ ἐκστρατεία θὰ ἀποτύχῃ. Εἰς τὸ Βέλγιον, τὴν Νορβηγίαν, τὴν Δανίαν, τὴν 'Ολλανδίαν καὶ τὴν 'Ελβετίαν, ἡ ἐκστρατεία ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἐπέτυχε διότι διεφωτίσθη ἐπαρκῶς ἡ κοινὴ γνώμη.

Τὸ πρόβλημα παρουσιάζει πολλὰς ὄψεις. 'Εν ἀρχῇ τίθεται τὸ ἐρώτημα, ἂν οἱ Γάλλοι εἶναι πράγματι ἀποφασισμένοι νὰ παύσουν νὰ πίνουν. 'Η ἀπάντησις εἶναι μᾶλλον ἀρνητικὴ καὶ ἡ ἐπικρατοῦσα γνώμη εἶναι ὅτι ἡ Κυβέρνησις μᾶλλον θὰ ἀποτύχῃ. Γιατὶ τὸ ἀλκοὸλ εἶναι πάθος γιὰ τοὺς Γάλλους.

'Η Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐξεκίνησε ὡστόσο ἀπὸ οἰκονομικὰ κυρίως αἴτια, ὅταν ἀπεφάσιζε νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἐκστρατείαν ἐναντίον τοῦ ἀλκοόλ. Διότι, πράγματι, ἑκατομμύρια Γάλλων, ποὺ καθημερινῶς κατηνάλωναν μεγάλες ποσότητες οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, δὲν συνεισέφεραν διόλου ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τῶν κρατικῶν πόρων. 'Αντιθέτως, ὁ ἀλκοολισμὸς εἰς τὴν Γαλλίαν ἔφθανε νὰ στοιχίζῃ 150 δισεκατομμύρια φράγκα. "Επρεπε, λοιπόν, ἡ παραγωγὴ νὰ τεθῇ ὑπὸ ἔλεγχον καὶ νὰ ἐπιβληθῇ φορολογία.

Εἶναι ἐνωρὶς νὰ βγάλῃ κανεὶς συμπεράσματα διὰ τὸ τὶ ἐπετελέσθη κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνας. Εἶναι βέβαιον πάντως ὅτι ἐμειώθη κατά τι ἡ κατανάλωσις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. 'Αλλὰ ἡ μείωσις αὐτὴ εἶναι ἐλαχίστη.

ΕΥΘΥΜΑ ΣΚΙΣΤΑ

Αὐτόφωρον

«Κατὰ τὴν χθεσινὴν ἡμέραν ἡ θερμοκρασία ἀνῆλθεν εἰς τοὺς 39 βαθμούς, ἥτις καὶ ἦτο ἡ μεγαλυτέρα τῆς ἐφετεινῆς θερινῆς περιόδου».

(Αἱ ἐφημερίδες)

—Μάλιστα κ. πρόεδρε!...Μάλιστα!...Ἀκριβῶς ἔτσι!...

—Καλά-καλά. Πηγαίνετε...Σήκω ἐπάνω κατηγορούμενε. Γιατὶ ὕβρισες τὴν κυρία καὶ γιατὶ ἐν συνεχείᾳ τὴν ἐκτύπησες;

—Κύριε πρόεδρε...κύριε πρόεδρε...ἀκοῦστε με μὲ κατανόηση. Αὐτὴ φταίει!

—Λέγε γιατὶ τὴ χτύπησες. Καὶ γρήγορα.

—Κύριε πρόεδρε...ἀφήσατε τὴν φαντασίαν σας νὰ περιπλανηθῇ εἰς μίαν πτωχικὴν συνοικίαν, εἰς μίαν ἀφετηρίαν λεωφορείων προαστείου τινός...Τὴν ἀφήσατε;

—Συντομεύετε κύριε. Πέστε μας γρήγορα τί συνέβη.

—...Εἶναι πρωΐα κύριε πρόεδρε...πρωΐα Αὐγούστου. Ὁ καύσων ρίπτει κατακορύφως τὰς ἀκτῖνας του ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὤμων τῶν κυριῶν, ἐπὶ τῶν ἀκαλύπτων κεφαλῶν τῶν συγχρόνων νεαρῶν καὶ ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου ἥτις μὲ τὴν σειράν της τὰς ἐκπέμπει ἐπὶ τῶν προσώπων μας. Ζέστη τρομερὰ κ. πρόεδρε καὶ ἡμεῖς, οἱ κάτοικοι τῆς συνοικίας, συνωθούμεθα ἐπὶ δύο ζυγῶν ἀναμένοντες τὸ λεωφορεῖον ποὺ οὐδαμοῦ φαίνεται. Ἐγὼ εὑρίσκομαι εἰς τὴν τεσσαροκοστὴν δυάδα τὴν ὁποίαν ἀποτελῶ μετὰ τῆς προλαλησάσης κυρίας. Ἔρχεται τὸ λεωφορεῖον κάποτε κ. πρόεδρε, γεμίζει ἀστραπιαίως καὶ φεύγει, ἐνῷ ἐγὼ εὑρίσκομαι πεταγμένος ὀπίσω, εἰς τὴν τεσσαρακοστὴν δυάδα πάλιν, μὲ τὰ ὑποδήματά μου ἀγνώριστα ἀπ' τὰ πατήματα καὶ μὲ τὸ σακκάκι μου ξεκούμπωτο διότι συνεπείᾳ τοῦ συνωστισμοῦ καὶ τῶν ὠθήσεων ἀπεσπάσθη ἓν κομβίον. Ὁμιλῶ τότε πρὸς τὸ πλῆθος κ. πρόεδρε ὑποδεικνύων τὰ ὅσα εἰς παρομοίας περιστάσεις συμβαίνουν εἰς τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς χώρας, ἀλλὰ ὡς ἀπάντησις ἔρχονται τὰ χάχανα καὶ τὰ ξεφωνητὰ ἐνίων καὶ τὰ περιφρονητικὰ βλέμματα ἑτέρων. Ὁμιλῶ περὶ ἀγωγῆς, περὶ σεβασμοῦ, ὁπότε ἔρχεται καὶ δεύτερον λεωφορεῖον. Προχωρῶ δύο-τρία βήματα καὶ ὅλως αἰφνιδίως ἐκτοξεύομαι ἔξωθεν τῆς σειρᾶς, ὁπότε διαπιστώνω ὅτι ἀπεσπάσθη καὶ τὸ ἕτερον κομβίον τοῦ σακκακίου μου καὶ ὅτι ὁ λαιμοδέτης μου δὲν εὑρίσκεται εἰς τὴν κανονικήν του θέσιν. Τοποθετῶ τὸν λαιμοδέτην, σηκώνω τὰ ὀμματοϋάλια μου ἀπὸ κάτω καὶ ἀναζητῶ τὴν θέσιν μου. Μὰ οὐδεὶς μὲ δέχεται κ. πρόεδρε, οὐδεὶς μὲ ἀναγνωρίζει.

—Στὴν οὐρὰ κύριος!...

—Ἄς τα αὐτὰ μπάρμπα! Γιὰ κουτοὺς μᾶς περνᾶς; Στὴ σειρά σου!...

—Ἂν εἶσαι καὶ παπᾶς...μὲ τὴν ἀράδα σου θὰ πᾶς...μοῦ λέγει μιὰ ὀστεώδης καὶ ἀκάλυπτος τὴν πλάτην καὶ τοὺς βραχίονας γυνή.

Ἀλλά, ὦ ὕψιστε! τὴν στιγμὴν ἐκείνην καταφθάνει τὸ ὄργανον τῆς τάξεως. Εἶναι εἷς ἀστυφύλαξ κ.πρόεδρε εὐσταλής, καθαρός, ἀξιοπρεπὴς καὶ ἄνευ μύστακος! Ὡς διὰ μαγείας, τὸ πλῆθος τοῦτο σταματᾷ τοὺς διαπληκτισμοὺς τὰς φωνασκίας καί, εἰς τὸ καταφθάσαν λεωφορεῖον εἰσέρχεται ἀξιοπρεπῶς, μὲ τὴν σειράν, ἄνευ λακτισμάτων καὶ ὠθήσεων καὶ βωμολοχιῶν. Μὲ βλέπει κ. πρόεδρε τὸ ὄργανον τῆς τάξεως ἀκολουθοῦντα τὸ τέλος τῆς σειρᾶς—χυδαϊστὶ «οὐρᾶς»—καὶ μοῦ λέγει:

—Κύριε, ἐλᾶτε ἀπὸ δῶ ἐσεῖς.

Καὶ μὲ εἰσάγει ἐκ τῆς ἐμπροσθίας θύρας κ. πρόεδρε, ὁμοῦ μὲ τὴν προλαλήσασαν...

—Κύριε συντομεύετε. Σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε τὰ περιττὰ καὶ πέστε μας τὶ συνέβη καὶ κτυπήσατε τὴν κυρίαν.

—Μάλιστα κ. πρόεδρε. Θὰ εἶμαι πολὺ σύντομος. Δύο λέξεις ἀκόμα θὰ σᾶς εἴπω. Εἰσέρχομαι τῷ ὄντι ἐκ τῆς ἐμπροσθίας θύρας ὁμοῦ μετὰ τῆς προλαλησάσης κυρίας καὶ τοποθετοῦμαι εἰς τὸ πρῶτον κάθισμα, πλησίον τοῦ παραθύρου. Εἰς τὸ

ὄπισθεν κάθισμα καὶ πλησίον τοῦ παραθύρου ἐπίσης τοποθετεῖται καὶ ἡ κυρία. Φαντασθῆτε τὴν σκηνὴν κ. πρόεδρε...προσπαθῆστε νὰ τὴν συλλάβετε ἐξ ὁλοκλήρου! προσπαθῆστε!

—Τὴν συνέλαβα, προχωρῆτε κύριε.

—Βρίσκομαι κύθιδρως κ. πρόεδρε. Ἀπὸ τὴν πάλην εἰς τὴν σειρὰν τῶν λεωφορείων—χυδαϊστὶ «οὐρὰν»—ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν νὰ φθάσω γρήγορα εἰς τὸ Ταμεῖον καὶ νὰ εἶμαι καὶ ἐκεῖ ἐγγὺς τοῦ Ταμείου ἵνα λάβω τὴν σύνταξίν μου πρὶν εἰ σχηματισθῇ ἡ πομπὴ τῶν συνταξιούχων—χυδαϊστὶ «οὐρὰ» καὶ ἐκεῖ!—, ἀπ' ὅλας τὰ αὐτὰς τὰς ταλαιπωρίας τοῦ βίου κ. πρόεδρε, βρίσκομαι τοποθετημένος εἰς τὸ ἔμπροσθεν κάθισμα κάθιδρως, ἀγανακτησμένος, καὶ εὐλογῶ τὸν ὕψιστον ποὺ ἔστειλεν τὸ ὑπέροχον ἐκεῖνο ὄργανον τῆς τάξεως διὰ νὰ μὲ σώσῃ...

Ἀλλά, κύριε πρόεδρε—λέγω «ἀλλὰ» κ. πρόεδρε—οὐδεμία εὐτυχία διαρκεῖ πολύ, «οὐδὲν καλὸν ἀμιγὲς κακοῦ» κ. πρόεδρε! Καὶ εἰς τὴν περίπτωσίν μου, ἔμελλε τὸ κακὸν νὰ εἶναι ἀσυγκρίτως μεγαλύτερον τοῦ καλοῦ, ἀφοῦ ὑπῆρξεν αἰτία νὰ συρθῶ μέχρι τοῦ ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου, ἐγώ, ἄνθρωπος νομοταγέστατος καὶ μήποτε ἀπασχολήσας τὰς ἀρχάς, εἰμὴ μόνον διὰ κάτι φορολογικὰς μικροδιαφοράς...

—Κύριε, σᾶς παρακαλῶ! Σ υ ν τ ο μ ε ύ ε τ ε! Εἰσέλθετε εἰς τὴν οὐσίαν κύριε!...

—Μάλιστα κ. πρόεδρε. Δύο μόνον λέξεις θὰ εἴπω ἀκόμη.

Τὸ δρᾶμα κ. πρόεδρε, οὗτινος συνέπεια ἦτο τὸ ράπισμα τῆς κυρίας, συνέβη ὡς ἐξῆς: Προσπαθῆστε νὰ τὸ συλλάβετε εἰς τὴν πληρότητά του διὰ νὰ μὲ ἐννοήσετε. Προσπαθῆστε κύριε πρόεδρε νὰ λάβετε τὴν θέσιν μου καὶ τότε, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μὲ δικαιολογήσετε. Τὸ Κεφ. ΙΕ'. κύριε πρόεδρε, στίχος ιζ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, λέγει...

—Κύριε, θὰ ξέρετε ὅτι καὶ ἡ ὑπομονὴ ἔχει ὅρια. Εἰσέλθετε κύριε εἰς τὴν οὐσίαν καὶ ἀφῆστε τὰ ἄλλα.

—Μάλιστα κ. πρόεδρε. Δύο λέξεις μόνον θὰ εἴπω ἀκόμη.

Γνωρίζετε κ. πρόεδρε ὅτι τὰ λεωφορεῖα ἔχουν τώρα τὸ θέρος κουρτίνας εἰς τὰ παράθυρα διὰ νὰ προφυλάσσεται τὸ ἀξιότιμον ἐπιβατηγὸν κοινὸν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ καύσωνος. Γνωρίζετε ἐπίσης κ. πρόεδρε ὅτι ἑκάστη κουρτίνα ἀντιστοιχεῖ περίπου εἰς ἓν κάθισμα τοῦ λεωφορείου. Ἐδῶ κύριε πρόεδρε θεωρῶ καθῆκον μου νὰ κάνω μίαν παρένθεσιν, νὰ σᾶς εἴπω κάτι ποὺ ἀσφαλῶς δὲν θὰ γνωρίζετε. Ὀφείλω κ. πρόεδρε νὰ σᾶς γνωστοποιήσω ὅτι τὴν πρωΐαν τῆς σήμερον ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου ἵνα μεταβῶ εἰς τὸ Ταμεῖον διὰ τὴν σύνταξίν μου χωρὶς νὰ προβῶ εἰς τὴν λῆψιν τοῦ καθιερωμένου πρωϊνοῦ μου καφέ. Συνέβη νὰ φύγῃ χθὲς ἡ συμβία μου διὰ τὰ λουτρὰ καὶ νὰ μείνω μόνος...

Κλείνω τὴν παρένθεσιν κ. πρόεδρε καὶ συνεχίζω. Θὰ σᾶς τὰ πῶ πολὺ σύντομα ἀπὸ ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἑξῆς ἵνα μὴ σᾶς κουράσω. Θὰ σᾶς τὰ εἴπω μὲ δύο μόνον λόγια.

Ὁ κ. πρόεδρος βγάζει στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

—Ἅμα τῇ τοποθετήσει μου λοιπὸν εἰς τὸ πρῶτον διπλοῦν κάθισμα τοῦ λεωφορείου καὶ ἐγγὺς τοῦ παραθύρου, ἔσυρον τὴν κουρτίναν πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἵνα προφυλαχθῶ ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Δὲν παρῆλθεν ὅμως δύο στιγμαὶ καὶ ἡ κουρτίνα διέφυγεν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφήσασα τὰς θερμὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου νὰ ἐπιπέσουν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Τὴν ἔσυρον πάλιν πρὸς τὰ ἐμπρός, μὰ ἐκείνη διέφυγεν ἀστραπιαίως πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ πάλιν. Ὑπέθεσα κ. πρόεδρε ὅτι αἰτία τῆς ἀστραπιαίας μετακινήσεως τῆς κουρτίνας ἦτο ὁ ἀὴρ ὅστις γεννᾶται μὲ τὸν ἴλιγγον τῆς ταχύτητος καὶ τὴν ἔσυρον ξανὰ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἡ κουρτίνα ὅμως αὐτὴν τὴν φορὰν ἔφυγεν μὲ μεγαλυτέραν ἀκόμη ταχύτητα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ συνάμα ἕνα εἶδος βρυχηθμοῦ ἔφθασεν εἰς τὰ ὦτα μου.

Ἐσκέφθην τότε ὅτι τὸ κίνητρον τῆς κουρτίνας θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔμψυχον ὄν,

ἀνθρώπινος χεὶρ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κ. πρόεδρε, ἀφοῦ ὁ ὑποτιθέμενος ἀὴρ ποὺ δημιουργεῖται συνεπείᾳ τοῦ ἰλίγγου τῆς ταχύτητος ἦτο ἀνύπαρκτος λόγῳ τοῦ τρομεροῦ καύσωνος. Δοκίμασα νὰ σύρω ξανὰ τὴν κουρτίναν πρὸς τὸ μέρος μου ἀλλὰ ἐκείνη δὲν μετεκινεῖτο.

'Εστράφην τότε πρὸς τὰ ὀπίσω.'Εστράφην κ. πρόεδρε καὶ εἶδον 'Εκείνην! αὐτὴν ταύτην τὴν προλαλήσασαν, νὰ κρατᾷ αἱχμάλωτον τὴν κουρτίναν διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός της. 'Επροστατεύετο αὕτη ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἀδιαφοροῦσα δι' ἐμέ!!!

—Κυρία, τῇ εἶπον ἀφήσατε παρακαλῶ τὴν κουρτίναν νὰ ἔλθῃ πρὸς τὸ μέρος μου. Εἰς ἐμὲ ἀνήκει ἡ κουρτίνα αὕτη!

—Τὶ μᾶς λές; Σὰν πολὺ τὸν ἔξυπνο μᾶς κάνεις γέρο! Ποῦ τὸ βρῆκες γραμμένο ὅτι ἀνήκει σὲ σέναν; Σὲ μένα ἀνήκει!

—Μὰ κυρία μου, εἰς ἕκαστον κάθισμα ἀντιστοιχεῖ καὶ μία κουρτίνα. Καὶ αὐτὴ ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸ ἰδικόν μου κάθισμα. Ἄρα ἐμὲ ἔχει ταχθῆ νὰ προστατεύῃ ἀπὸ τὸν καύσωνα καὶ ὄχι ἐσᾶς....

—Ναί ἀλλὰ ἡ δική μου δὲν φτάνει ὡς ἐδῶ ποὺ μπαίνει ὁ ἥλιος μέσα!

—Πῶς; Δὲν φθάνει;

Γυρίζω καὶ κάνω μίαν ἐπιτόπιον ἔρευναν κ. πρόεδρε. Διαπιστώνω ὅτι ἡ κουρτίνα τοῦ ἰδικοῦ της καθίσματος ἐκάλυπτε τὰ δύο τρία τοῦ ἀντιστοιχοῦντος παραθύρου διότι, ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἕνας παραστάτης ὅστις ἠμπόδιζεν τὴν κουρτίναν νὰ καλύψῃ καὶ τὸ ὑπολειπόμενον ἓν τρίτον τοῦ παραθύρου της. 'Απὸ αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἀκάλυπτον ἓν τρίτον εἰσήρχοντο αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου καὶ αὐτὸ προσπαθοῦσε νὰ καλύψῃ ἡ ἐν λόγῳ κυρία, καταπατοῦσα οὕτω κεκτημένα ἐπὶ τῆς κουρτίνας δικαιώματά μου.
Τῆς λέγω λοιπόν:

—Κυρία μου λυποῦμαι διὰ τὴν ἀτυχίαν ἣν εἴχατε νὰ καταλάβετε ταύτην τὴν θέσιν ἀλλὰ εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς εἴπω ὅτι δὲν θὰ ἐπιτρέψω νὰ καταστρατηγοῦνται τὰ δικαιώματά μου. 'Η κουρτίνα ἀνήκει εἰς ἐμὲ καὶ τὴν ἰδικήν μου κεφαλὴν θὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὰς ζοφερὰς ἀκτῖνας τοῦ καύσωνος. 'Αφήσατε τὴν κουρτίναν νὰ ἔλθῃ πρὸς τὰ ἐμπρός.

—Μὴ τὴν ἀφήνεις! σὲ σέναν ἀνήκει κυρά μου τῆς λέγει ἡ παρακαθημένη γυνή.

—Ὄχι στὸν μπάρμπα ἀνήκει! λέγει εἷς νεανίας μὲ παρδαλὸν ὑποκάμισον.

—Τοῦ γέρου εἶναι ἡ κουρτίναααα! τσιρίζει εἷς πιτσιρίκος μὲ τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκια τοῦ πανταλονιοῦ καὶ μὲ ἄπλυτον τὸ πρόσωπον ἐνῷ μασουλᾶ τσίκλαν.

—Τῆς γρῃᾶς, εἶναι τῆς γρῃᾶς!!!...ἀναφωνεῖ εἷς βλὰξ μεσόκοπος μὲ τατουὰζ ἀνὰ τοὺς βραχίονας καὶ καγχάζων χονδροειδῶς.

—Πάρε τὴν κουρτίνα γέρο! δική σου εἶναι! φωνάζει καὶ ἡ χονδρὴ συμβία τοῦ παντοπώλου τῆς συνοικίας ἥτις μετέβαινεν δι' ἀγορὰν ᾠῶν κρατοῦσα ὑπερμεγέθη κάλαθον ὑπὲρ τὴν κεφαλήν μου...

Καὶ τὴν σύρω κ. πρόεδρε πρὸς τὸ μέρος μου. Σεῖς τί θὰ κάνατε; Θ' ἀφήνατε νὰ καταπατεῖται τὸ δίκαιον εἰς βάρος σας; πές τε μου! Τί θὰ κάνατε κ. πρόεδρε;;;

—Κύριε συνεχῆστε! 'Επὶ τέλους δὲν καταλαβαίνετε ὅτι τὸ παρακάνατε; Συντομεύετε σᾶς παρακαλῶ.

—Δύο λόγια θὰ εἴπω ἀκόμη κ. πρόεδρε. Δύο λόγια μόνον καὶ τελειώνω.

Σύρω κ. πρόεδρε πρὸς τὸ μέρος μου τὴν κουρτίνα. 'Εκείνη ὅμως ὑποχωρεῖ πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω...Τὴν σύρω πάλιν ἐκείνη ὑποχωρεῖ πάλιν! Τὴν σύρω καὶ πάλιν, ἐκείνη ὑποχωρεῖ καὶ πάλιν!!!

Συλλαμβάνω τότε τὴν ἐξῆς φαεινὴν ἰδέαν κ. πρόεδρε: Νὰ συγκρατήσω τὴν κουρτίναν διὰ τῆς χειρός μου, κρατῶν αὐτὴν μὲ δύναμην τόσην, ὥστε νὰ μὴν δύναται ἡ κυρία νὰ τὴν σύρῃ πρὸς τὰ ὀπίσω κατ' οὐδένα τρόπον!...

Ὅπερ καὶ ἐπιχειρῶ. Συλλαμβάνω ὅσον δύναμαι ἰσχυρῶς τὴν κουρτίναν, τὴν

φέρω ἐμπρὸς ὥστε νὰ μὲ προφυλάσσῃ καλῶς ἀπὸ τὸν καύσωνα καὶ τὴν κρατῶ ἐκεῖ, μὲ δύναμιν, μὲ πεῖσμα, ἀποφασισμένος νὰ μὴν ἐπιτρέψω οὐδεμίαν ὑποχώρησίν της. Βλέπω τὸ ἀξιότιμον ἐπιβατηγὸν κοινὸν κ. πρόεδρε νὰ μᾶς κυττάζῃ μὲ μορφὰς πλήρεις ἱλαρότητος, ἀκούω ψιθύρους καὶ ἀνοιχτοὺς γέλωτας εἰς βάρος μου, ἀλλὰ δὲν δίδω σημασίαν. Διακρίνω καὶ τὸν εἰσπράκτορα νὰ ἔχῃ ἀφήσει τὴν ἔκδοσιν τῶν εἰσιτηρίων καὶ νὰ ἑτοιμάζεται νὰ ἀπολαύσῃ μεγαλειώδες καὶ σπαραξικάρδιον θέαμα, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν δίδω σημασίαν. Ἀρκεῖ ποὺ τὸ δίκαιον εἶναι μὲ τὸ μέρος μου! Ἀρκεῖ ποὺ πταίει ἡ κυρία!...

Ὁπότε κ. πρόεδρε—ὦ τῆς γυναικείας σατανικότητος—αἰσθάνομαι ἰσχυρὸν πόνον εἰς τὴν χεῖρα ἥτις ἐκράτει τὴν κουρτίναν. Ἡ χείρ μου ἐκτινάσσεται πρὸς τὰ ἄνω καὶ στρέφων, βλέπω εἰς τὴν χεῖρα τῆς κυρίας μίαν καρφίτσαν ἀπὸ αὐτὰς ποὺ χρησιμοποιοῦν αἱ γυναῖκες διὰ νὰ συγκρατοῦν τοὺς πίλους των εἰς τὰς κενάς των κεφαλάς. Ἀντελήφθην τί εἶχε συμβεῖ!!! Ἡ ὕπουλος γυνὴ εἶχεν μεταχειρισθῆ πονηρὸν καὶ ἀνήκουστον μέσον ἵνα ἀποσπάσῃ τὴν κουρτίναν πρὸς τὸ μέρος της!!!

—Κυρία, ἀνέκραξα πλήρης θυμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως. Εἶσθε ἀνάγωγος! κακοανατεθραμένη, πονηρὰ καὶ καταχθόνιος γυνή!!! Εἶσθε σπέρμα τοῦ Σατανᾶ!!!

—Τὶ εἶπες βρὲ παληόγερε!! Ἐγὼ εἶμαι ἀνάγωγη καὶ σπέρμα τοῦ Σατανᾶ; Ἐγὼ βρὲ ξεμωραμένε εἶμαι κακοανατεθραμένη; Ξέρεις ποιὰ εἶμαι ἐγὼ βρὲ παληάνθρωπεεε!!!

Τὰ ἄλλα ἔγιναν μόνα τους κ. πρόεδρε. Χωρὶς κὰν ν' ἀντιληφθῶ πῶς ἡ χείρ μου ὑψώθη καὶ ἡ ράβδος μου ἐπέπεσε ἅπαξ καὶ μόνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς κυρίας. Ἐκείνη ἀνεφώνησεν, τὸ ἀξιότιμον ἐπιβατηγὸν κοινὸν ἐγρύλλισεν καὶ ἐβόησεν περιχαρὲς διὰ τὸ θέαμα ποὺ προσεφέρετο καί, ἐνῷ ὁ εἰσπράκτωρ ἀπεφαίνετο θυμοσόφως ὅτι συνέβη «π ο λ ὺ κ α κ ὸ ν γ ι ὰ τ ὸ τ ί π ο τ α ὅπως εἶπε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ...Ἱερεμίας», ὁ ὁδηγὸς ἐστάθμευσε καὶ εἷς ἀστυφύλαξ μὲ μύστακα εἰσήλασεν εἰς τὸ ὄχημα. Ἀπὸ ὅσα εἶδεν καὶ ἀπὸ ὅσα ἤκουσεν, μᾶς ἔφερε ἐδῶ κ. πρόεδρε. Ἀλλὰ προσέξατε καὶ μίαν ἄλλην λεπτομέρειαν κ. πρόεδρε! προσέξατε καὶ προσπαθήσατε νὰ λάβετε τὴν θέσιν μου ἵνα ἐννοήσετε ἀκριβῶς...

Μὰ ὁ κύριος πρόεδρος ἔχει χάσει τὴν ὑπομονήν του (ὅπως καὶ σεῖς ἄλλως τε). Ἄνθρωπος εἶναι κι' αὐτός, νεῦρα ἀνθρώπινα ἔχει, ὑπομονὴν ἀνθρώπινην ἔχει, αἰσθήματα ἀνθρώπινα ἔχει. Χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι δαιμονιωδῶς καὶ ἀναπηδῶντας ἀπ' τὸ κάθισμά του φωνάζει:

—Φτάνει, φτάνει κατηγορούμενε!!! φτάνει!!! Ἀθῷος!!!

—Ἀθῷος ἀναφωνεῖ καὶ ὁ δημόσιος κατήγορος βγάζοντας βαθὺν ἀναστεναγκό, ἐνῷ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ γραμματέως πέφτει τὸ μολύβι στὸ πάτωμα.

Γίνεται διάλειμμα κι' ἐνῷ σηκώνουμαι νὰ φύγω, ἕνας ἀποφαίνεται:

—Μωρὲ καὶ δὲν εἶχε πιῆ καφὲ ὁ ἄνθρωπος!!! Πῶς δὲν ἔκαμε φονικό!... πῶς δὲν ἔκαμε φονικό!!!...

Χαράλ. Σταμάτης
Ἀστυφύλαξ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ

Ἡ βουλὴ τῆς κοινῆς γνώμης συνεδριάζει...

Ὀκτώβριος 1955

«...Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα συνοικιακὸ καφενεῖο....

Βρέχει...ἀδιάκοπα βρέχει. Ἀστραπὲς καὶ κεραυνοὶ αὐλακώνουν τὸ σκοτεινὸ οὐρανό...

Καμμιὰ τριανταριὰ ἄτομα μέσα στὸν «καφενέ»...Κι' ἔχουν χωρισθῆ σὲ 6—7 μεγάλες παρέες...

Στὴ γωνιά, δυὸ νεαροὶ ἐργάτες, σκυμμένοι μπροστὰ στὸ ξύλινο τάβλι, παίζουν τὴν παρτίδα τους, πίνοντας καφέ...ἐνῷ ὁλόγυρα, ὄρθιοι καὶ καθιστοί, πεντ' ἕξη θεατὲς παρακολουθοῦν τὸ παιγνίδι καπνίζοντας καὶ σχολιάζοντας μὲ θόρυβο κάθε κίνηση τῶν ἀντιπάλων. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη παρέα...ἡ πιὸ θορυβώδης καὶ νεανική...

Καὶ ἡ τελευταία εἶναι αὐτὴ ποὺ ἔχει πιάσει τὴν «μέσα δεξιὰ» θέση τοῦ καφενείου. Τὴν ἀποτελοῦν «γεróντοι» καὶ συνταξιοῦχοι ὀνειροπόλοι τῶν παληῶν μεγαλείων...

Στὴ μέση ἄλλοι...Διαβάζουν, πίνουν, παίζουν, φλυαροῦν...

Εἶναι ἀλήθεια πὼς τὸ καφενεῖο δὲν ἔχει καὶ τόσο καλὴ φήμη μέσα στὴν κοινωνικὴ ζωή. Οἱ θαμῶνες του ἔχουν δεχτῆ κατὰ καιροὺς χιλιάδες ἐπιθέσεις.

Τοὺς ὠνόμασαν «καφενόβιους», «ἀργόσχολους», «τεμπέληδες», καὶ τὰ σπίτια τῶν πατριαρχικῶν παραδόσεων ἔχουν ἀπαγορεύσει στὰ παιδιά τους τὴν εἴσοδο, τὴ διέλευση καὶ τὴ παραμονή...

Ὅμως ἐκεῖ μέσα βλέπω κάποτε-κάποτε νὰ ξαναζωντανεύῃ τὸ πνεῦμα τῶν Ἀρχαίων...ἐκείνη ἡ παληὰ «Ἀθηναϊκὴ ἀγορά», ὅπου ἕνα σωρὸ αὐτοσχέδιοι ρήτορες διώριζαν κι' ἔπαυαν κυβερνήσεις μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα...

«Ἄτιμος» ἐθεωρεῖτο στὰ παληὰ τὰ χρόνια, ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὰ κοινά...Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγουν αὐτὸ τὸ δυσάρεστο ἐπίθετο οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι τόρριχναν ἀγρίως στὸ κουτσομπολιό, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν πολιτικὴ καὶ καταλήγοντας στὶς φίλες τῶν Ἀρχόντων τους...

Κι' αὐτὸ τὸ «ἀρχαῖο πνεῦμα» ἔμεινε ἀκόμη κρυμμένο πίσω ἀπὸ τὸν μπάγγο τοῦ καφετζῆ...Καὶ ξαναζωντανεύει καὶ σερβίρεται στοὺς πελάτες μαζὶ μὲ τὴν βρώμικη τράπουλα, τὸ τάβλι καὶ τὴν πλάκα τῶν λογαριασμῶν...

Θέλεις νὰ σφιγμομετρήσῃς τὴν κοινὴ γνώμη ὕστερα ἀπὸ κάποιο Μεγάλο Γεγονός; Ἔμπα στὸ πρῶτο καφενεῖο...Κι' ἐκεῖ, μέσα στὴν πρώτη Ἑλληνικὴ Βουλὴ τῶν καφενόβιων, θ' ἀκούσῃς ὅτι ἐπιθυμεῖ ἡ ψυχή σου. Καὶ τὰ ὑπέρ, καὶ τὰ κατά.

«Μεγάλα Γεγονότα» συμβαίνουν κάθε τόσο καὶ λιγάκι στὸν τόπο μας. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ καφενέδες βρίσκονται τακτικὰ σὲ ἀναβρασμὸ ἀγορεύσεων.

Ἀλλὰ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα, τὸ καφενεῖο ποὺ σᾶς ἀνέφερα πάρα πάνω ἤτανε ἥσυχο. Καὶ τίποτε δὲν τάραζε τὴν μακαριότητα τῶν θαμώνων του.

Ἀφορμὴ τῆς ζωηρῆς κουβέντας ποὺ ἄναψε στὴ συνέχεια, στάθηκα ἐγώ, καθὼς μπῆκα βρεγμένος μέσα καὶ παράγγειλα ἕνα τσάϊ...

Μὲ τὴ στολὴ μουσκεμένη καὶ τὰ παπούτσια λασπωμένα, ἔφερα κάποιον ἄλλον ἀγέρα, μέσα στὸν καφενέ...Καὶ ἡ πλειοψηφία τῶν πατέρων του καφενόβιου ἔθνους, ἐστράφηκε κατὰ μένα καὶ μοῦ χάρισε τὴ συμπάθειά της, νομίζοντας ὅτι γυρνῶ ἀπὸ ὑπηρεσία. Βρέθηκα σὲ πολὺ δύσκολη θέση, καθὼς στάθηκα περικυκλωμένος ἀπὸ τόσα βλέμματα.....Χαμογέλασα εὐγενικὰ πρὸς δυὸ-τρεῖς κατευθύνσεις καὶ προσπά-

θησα νὰ κάνω κάτι γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' τὴν ἀμηχανία. Δίπλα μου, στὸ τραπέζι, ἀνοιχτὴ μιὰ ἐφημερίδα μὲ γαργαλιστικοὺς τίτλους στὴ πρώτη σελίδα, φάνηκε σὰν σανίδα σωτηρίας μου. Μὰ δὲν ἄπλωσα τὸ χέρι νὰ τὴν πιάσω, γιατὶ τὰ σχόλια ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσαν τὴ χειρονομία μου αὐτή, θὰ ἦταν «σημεῖο ἀντιλεγόμενο» γιὰ τὴν παρέα τοῦ καφενέ. Ἔβγαλα τὸ πακέττο μου κι' ἄναψα ἕνα τσιγάρο, κυττάζοντας ἔξω ὅπου ἡ βροχὴ χόρευε ἕνα μοντέρνο χορὸ μπροστὰ στὴ γυάλινη βιτρίνα τοῦ καφενείου... ὥσπου ἦρθε καὶ τὸ τσάϊ...

Μὰ τὰ περίεργα βλέμματα, συγκεντρωμένα πάντα πάνω στὴ βρεγμένη στολή μου, ζητοῦσαν μιὰ ἱκανοποίηση. Καὶ ἡ ἀφορμὴ βρέθηκε ὅταν σὲ κάποια στιγμὴ ἕνας «γέροντας» ἀπὸ τὴ μέσα δεξιὰ παρέα εἶπε στὸν ἀπέναντι συνομιλητή του: «Ἡ βροχὴ αὐτὴ ἔβαλλε σὲ μεγάλους μπελάδες τὴν Ἀστυνομία, ποὺ στάθηκε ὅμως παλληκαρίσια κοντὰ στοὺς πλημμυροπαθεῖς». Αὐτὴ ἡ κουβέντα ἦταν ἡ σπίθα ποὺ ἄναψε τὴν ξερὴ πιὰ διάθεση τῶν θαμώνων. (Καὶ κοντὰ στὰ ξερὰ κάηκαν καὶ τὰ χλωρά).

Ἡ...Βουλὴ λοιπὸν ἀρχίνησε τὴ συνεδρίασή της...ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐπικοκιμασίαν συμπολιτεύσεως καὶ ἀντιπολιτευομένων. Γύρω ἀπὸ μένα ἡ κουβέντα διάγραψε κύκλους...ποὺ ὁλοένα μεγάλωναν...ὥσπου γενίκευσαν τὸ θέμα, ἀγκαλιάζοντας ἕνα-ἕνα, ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ συνδέονται μὲ τὸ ἀστυνομικὸ ἔργο...

«Ἀγορητὴς» τώρα εἶναι ἕνας φτωχοντυμένος μάγκας, ποὺ οἱ τρόποι καὶ τὰ λόγια του ἔδειχναν ὅτι δὲν γεννήθηκε ἔτσι, μὰ κάποτε εἶχε ἀρχές, παραδόσεις, οἰκογένεια, μόρφωση καὶ ἀνάλογη κοινωνικὴ θέση. Καὶ καθὼς ἀνέβηκε στὸ φανταστικὸ βῆμα τοῦ καφενὲ ὅλοι στράφηκαν μὲ περιέργεια πρὸς αὐτὸν προσέχοντας ξεχωριστὰ τὰ λόγια του. Ἔτσι τὰ ζάρια ἔμειναν ἀκίνητα στὶς κλεισμένες χοῦφτες τῶν παιχτῶν, ἡ πρέφα σταμάτησε σὲ κάποια ἀπίθανα καπίκια, ἡ ἐφημερίδα πετάχτηκε πρόχειρα στὸ γειτονικὸ τραπέζι, τσιγάρα ἄναψαν καὶ μιὰ ἡσυχία ἁπλώθηκε ὁλόγυρα. (Μονάχα ἡ βροχὴ εἶχε τὴν ἀναίδεια νὰ παίζῃ ἀδιάφορη τὸ ἀπίθανο παιγνίδι της, σὰν φανατισμένος κομμουνιστὴς ποὺ μποϊκοτάρει ἕνα ἐθνικὸ ἔργο...)

Κατάνυξη μέσα στὴν πρόχειρη Βουλή...

Καὶ ὁ Μάνθος ὁ ξυλουργὸς ἀρχίνησε ἔτσι τὴν ἀγόρευσή του:

«...Πολλὰ εἴπατε γιὰ τὴν Ἀστυνομία. Καὶ συμφωνάω ἀπόλυτα ὅτι παρὰ τὴ » φτώχεια της καὶ τὰ προβλήματα ποὺ τὴν περιζώνουν καταφέρνει πάντα νὰ στέ- » κεται στὸ ὕψος της. Εἴπατε ὅτι ἡ Ἀστυνομία ἔχει ὅμορφες ἀρχές...Αὐτό, γιὰ νὰ » σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια μου, δὲν μοῦ κάνει καὶ μεγάλη ἐντύπωση. Σῶμα μὲ ἱστορία καὶ » μέλλον εἶναι, συγχρονισμένο Σῶμα Ἀσφαλείας. Εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ μὴν ἔχῃ » ὅμορφες ἀρχές; Αὐτὸ εἶπα δὲν μοῦ κάνει ἐντύπωση. Ἐντύπωση ὅμως μοὺ κάνει » ὁ τρόπος ποὺ φτάνει στὸ σκοπό της καὶ ἀξιοποιεῖ τὶς ὅμορφες ἀρχές της...ἕνας » τρόπος ποὺ τοποθετεῖ τὴν Ἀστυνομία σ' ἕνα ψηλὸ βάθρο πολιτισμοῦ, ποὺ δὲν μᾶς » εἶχαν συνηθίσει ἄλλοτε τὰ Σώματα Ἀσφαλείας. Κυττᾶξτε αὐτὸν τὸν ἀστυφύλακα » ἀπέναντί μας. Μπῆκε μέσα βρεγμένος καὶ βήχοντας. «Τσιγαράκι;», τοῦ λέμε. » Ἀρνεῖται. «καφεδάκι;». Οὔτε. «Κανένα ταβλάκι μήπως;» Χαμογελάει. Καὶ ὁ » ρωμηός, ποὺ θυμώνει ὅταν ἀρνοῦνται τὰ δῶρα του οἱ φίλοι, παραξενεύεται. Μὰ » ὅποιος ἔχει μυαλὸ καταλαβαίνει. Ἂς ποῦμε ὅτι πῆρε τὸν καφὲ ἀπὸ μένα, καὶ ἂς » ποῦμε ὅτι σὲ λίγο ἐγὼ πιάστηκα μὲ κάποιον ἄλλον στὸ καφενεῖο, τὸν ἔβρισα, τὸν » κτύπησα κι' ἄνοιξα λογαριασμοὺς μὲ τὴν Ἀστυνομία. Ὁ μόνος ἀστυφύλακας ἐδῶ » μέσα εἶναι ἐκεῖνος. Μπροστά του λοιπὸν ὀρθώνεται ἕνα καθῆκον: Ν' ἀφήσῃ τὸ » τσάϊ του, νὰ ξαναβάλῃ τὸ καπέλλο του καὶ νὰ μὲ συλλάβῃ. Καὶ ὁ καφὲς ποὺ τὸν » κέρασα πρίν; Δὲν δημιούργησε στὴ ψυχή του καμμιὰ ὑποχρέωση; Θὰ δημιούρ- » γησε βέβαια, μὰ τὸ καθῆκον του τὴν ἀπορρίπτει πρὸς τὸ παρόν. Τότε ἐσεῖς οἱ » ἄλλοι τί θὰ πῆτε: «Δὲν πιάνονται φίλοι οἱ ἀστυφύλακες». Ἔτσι θὰ πῆτε, στιγμα- » τίζοντας κατὰ κάποιο τρόπο τὴν ἀχαριστία του. Μὰ ἐκεῖνος στὸ βάθος τῆς ψυχῆς

» του θὰ ἔχῃ στεναχωρηθῆ περισσότερο ἀπὸ σᾶς. Τί νὰ κάνῃ ὅμως; 'Αναγκάζεται » ν' ἀρνηθῆ τὴν προσφορὰ τοῦ καφέ μου, γιὰ νὰ μπορέσῃ ν' ἀνταποκριθῆ ἀδέσμευτος » στὴ ζήτηση τῆς ὑπηρεσίας του. Στραβὴ λογικὴ ἴσως. Καὶ σκληρή. Μὰ εἶναι ἡ » μόνη ποῦ μπορεῖ νὰ ἄρῃ τὶς παρεξηγήσεις σ' ἕνα λαὸ σὰντὸ δικό μας, ἐνθουσιώδη » καὶ ρωμαντικό, ποὺ κι' ἕνα ποτῆρι ἀκόμα νερὸ τὸ καταγράφει στὶς ὑποχρεώσεις του.

«Δὲν πιάνονται φίλοι οἱ ἀστυφύλακες». Μὰ ἔχετε ἄδικο. "Ολοι ἔχουμε ἄδικο » ὅταν τὸ λέμε αὐτό. Γιατὶ οἱ ἀστυφύλακες εἶναι οἱ πιὸ εἰλικρινεῖς μας φίλοι. Τὸ » ἔργο τους ὅμως εἶναιἄχαρι. "Ολο «ἀπαγορεύεται». Μ' αὐτὸ τὸ ρῆμα νυχτοξημε- » ρώνονται. Σὲ κάθε σου βῆμα νὰ μπροστὰ κι' ἕνας ἀστυφύλακας, χαμογελαστὸς καὶ » καλόκαρδος. Κι' ὅταν ἐσὺ πᾶς νὰ τοῦ σφίξῃς τὸ χέρι καὶ νὰ τοῦ πῇς: «Χάρηκα » πολύ. Τὶ μοῦ κάνετε;» ἐκεῖνος σὲ κόβει ξαφνικὰ μὲ τὸ χαμόγελο πάντα στὰ χείλη: « Κύριε, ἀπαγορεύεται αὐτὸ ποὺ κάνετε». Μαράζι τὸ λοιπὸν τόχουμε ὅλοι ν' ἀκού- » σουμε μιὰ φορὰ ἕναν ἀστυφύλακα νὰ μᾶς λέῃ: «Κι' ἐγὼ χάρηκα. Πᾶμε στὸν κα- » φενέ, γιὰ κανένα ταβλάκι;» Μὰ δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ ἱκανοποιηθῆ αὐτὴ ἡ φλο- » γερὴ ἐπιθυμία μας. Θὰ συναντᾶμε πάντα τὴν "Αρνηση. Φροντίζει ὅμως μὲ τὸ χα- » μόγελό του νὰ μᾶς δώσῃ νὰ καταλάβουμε ὅτι εἶναι ἄνθρωπος κι' αὐτός. Κι' ἔχει » καρδιὰ μ' αἰσθήματα. Μὲ τὸ χαμόγελο λοιπὸν τὰ μπερδεύεις, δὲν ξέρεις τί νὰ κάνῃς. » Πᾶς νὰ τοῦ ἀντιμιλήσῃς καὶ ἡ συνείδησή σου δὲν στὸ ἐπιτρέπει.

«'Εχθρός μου εἶναι μήπως; Αὐτὸς δὲν φυλάει τόσο ἀποτελεσματικὰ τὴ ζωή, » τὴν τιμὴ καὶ τὴν περιουσίαν μου;», συλλογίζεσαι.Καὶ ὑπακοῦς. Αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς » ἐκεῖνο ποὺ μοῦ κάνει ἐμένα ἐντύπωση. Τὸ ὅτι ὑπακοῦς χωρὶς τὴ θέλησή σου. Θέ- » λεις νὰ παρανομήσῃς, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὶς συνέπειες. Καὶ ἐνῷ ἔχεις πάρει φόρα » σὲ ἀνακόπτει ἕνα ἁπλὸ ἀστυνομικὸ χαμόγελο, ποὺ κρύβει ὅμως μέσα του μιὰ ἀκα- » τανίκητη δύναμη. Οἱ ἀπαγορεύσεις στεναχωροῦν τὸν "Ελληνα, τραυματίζουν τὸ » φιλότιμό του. Κι' αὐτοὶ ποὺ στέκουν ἐμπόδιο στὶς ἐπιθυμίες του δὲν εἶχαν ποτὲ » ζηλευτὴ θέση στὴν καρδιά του. "Ετσι γινότανε πάντα. Μὰ οἱ ἀστυφύλακες μᾶς » ἔκοψαν τὸ βῆχα καὶ μᾶς ὑπόταξαν ὄχι μὲ τὸ φόβο τῆς ποινῆς ἀλλὰ μ' ἕνα ἁπλὸ » χαμόγελο. Αὐτὸ μοῦδινε κάποτε στὰ νεῦρα, τόνοιωθα σὰν βραχνὰ πάνω στὴν ἐλεύ- » θερη σκέψη μου.Κι' ἕνα βράδυ ἀποφάσισα νὰ μὴν ὑπακούσω καὶ νὰ λογαριαστῶ μὲ » τὸ χαμογελαστὸ ἀστυφύλακα σὰν ἄντρας μὲ ἄντρα. "Ημουνα «ἐν εὐθυμίᾳ» ὅπως » λέει καὶ τὸ Δελτίο τους. Τόκοψα λοιπὸν στὸ τραγοῦδι δυνατά, κι' ἔλεγα μέσα μου: » «"Ας κοπιάσῃ κανένας ἀστυφύλακας καὶ θὰ τὸν στολίσω». Καὶ κόπιασε κάποτε » στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου. Μόλις τὸν ἀντίκρυσα εἶπα: «Θὰ γίνῃ πανηγύρι. Δὲν » κόβω τὸ ᾆσμα καὶ ἂς μὲ πάει στὸ κρατητήριο». Μὲ πλησιάζει λοιπὸν αὐτὸς καὶ μοῦ » χαμογελάει. 'Αλλ' ἐγὼ τίποτα. Τραγοῦδι καὶ ἅγιος ὁ Θεός. «Βρὲ δὲν μὲ κόβεις » μὲ τὸ χαμόγελο», εἶπα μέσα μου...ὥσπου ἐκεῖνος μὲ πλησιάζει ἀκόμα περισσότερο » καὶ μοῦ λέει: «'Ωραῖο τραγοῦδι αὐτό, παληό. Τόλεγε κι' ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας » μου. Πλακιώτικο εἶναι. 'Αλλὰ λυπᾶμαι ποὺ τ' ἀκούω αὐτὴ τὴν ὥρα «Λυπᾶσαι;» » Τὸν ρωτῶ «καὶ μὲ τὸ μπαρδὸν γιατί;». «Γιατὶ τὸ τραγουδάκι αὐτὸ» μοῦ ξανα- » λέει «ἔχει βγῆ ἀπὸ λεβέντες, ἀπὸ μερακλῆδες. Καὶ βγῆκε γιὰ νὰ εὐχαριστῇ καὶ » κεῖνον ποὺ τὸ λέει καὶ ὅσους τὸ ἀκοῦνε. Μὲ σᾶς ὅμως δὲν συμβαίνει νομίζω τὸ ἴδιο » πρᾶγμα. "Ολοι γύρω σας κοιμοῦνται. Αὐτὸ τὸ τραγοῦδι λοιπὸν θὰ τοὺς κόψῃ τὸν » ὕπνο, θὰ σηκωθοῦν ἐπάνω καὶ θὰ βαρυγγομήσουν. Τί κρῖμα, ποὺ θὰ βρίσουν » αὐτὸ τὸ ὡραῖο τραγουδάκι, τὸ μερακλήδικο, ποὺ φτιάχτηκε ἀπὸ καλοὺς ἀνθρώ- » πους γιὰ νὰ εὐχαριστῇ ὅσους τὸ ἀκοῦνε! Τὸ βλέπετε ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ φτωχόσπιτο, » μὲ τὸ φῶς; "Ενα παιδάκι μέσα ξεψυχάει. Καὶ οἱ δικοί του κάθονται ἀπὸ πάνω μὲ » κομένη τὴν ἀνάσα νὰ μὴ τὸ ἀνησυχήσουν. Τί θὰ ποῦν γιὰ σᾶς; Θὰ βαρυγγομήσουν. » Τί κρῖμα! Κι' εἶναι τόσο ὡραῖο τὸ τραγουδάκι σας. 'Εμένα νὰ μὲσυγχωρῆτε ὅμως » πρέπει νὰ συνεχίσω τὸ δρομολόγιό μου».

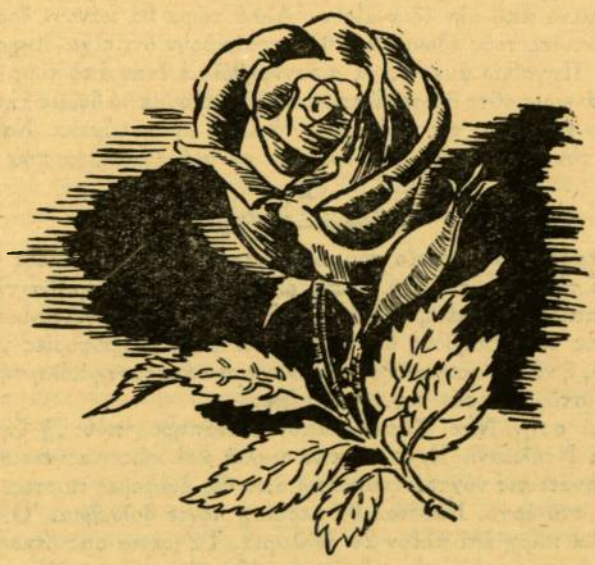
«Γιά στάσου» τοῦ φώναξα ἀπότομα. «Καλὰ τὰ λές, ἀλλὰ γιατὶ δὲν μοῦπες

» τίποτα γιὰ τὴ νυχτερινὴ ἡσυχία καὶ τὴν ἀστυνομικὴ διάταξη;» 'Εκεῖνος τότε » ξαναχαμογέλασε καὶ μοῦ ἀπάντησε ἤσυχα: «Ὅλες οἱ ἀπαγορεύσεις καὶ οἱ διατά- » ξεις, κύριε, ἐκεῖ στηρίζονται, σ' αὐτὲς τὶς σκέψεις. Καὶ ἡ τήρησή τους στηρίζεται » καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ 'Ελληνικὸ φιλότιμο». 'Από τότε ὁπότε ἀκούσω κανέναν νὰ » τραγουδᾷ στὸ δρόμο σὲ ὥρα ἀπαγορευμένη τρέχω καὶ τὸν σταματάω. Καὶ κάνω » καυγᾶ μάλιστα γιὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσω νὰ βουβαθῇ. Γιὰ δὲς ποὺ μὲ κατάντησε ἕνας » ἀστυφύλακας!! Καὶ λέω κάθε τόσο καὶ λιγάκι: Τί σοῦ εἶναι αὐτὴ ἡ 'Αστυνομία! » Αὐτὸ εἴχατε ξεχάσει, ποὺ πρέπει νὰ παραδεχθῆτε πὼς εἶναι τὸ πιὸ σημαντικό.....»

'Η συνεδρίαση τῆς...Βουλῆς τοῦ συνοικιακοῦ καφενείου ἔληξε...ἡ βροχὴ στα- μάτησε. Κι' ἕνας ἥλιος ξεπρόβαλε δειλά, στριμωγμένος ἀνάμεσα σὲ δυὸ μολυβένια σύννεφα. Στὴ Σχολὴ ἁπλώνεται ἡσυχία καθὼς γράφω τὸ ἡμερολόγιό μου, μέσα στὸ γραφεῖο τῆς Πνευματικῆς 'Αγωγῆς...Μὰ ἡ σκέψη μου πετάει κάθε τόσο καὶ λιγάκι στὸν κατηγορημένο «καφενέ», ὅπου ἀνάμεσα σὲ δυὸ ζάρια καὶ μιὰ τράπουλα, ἄκουσα συγκινημένος ἕνα τραγοῦδι γιὰ τὴν 'Αστυνομία:...τὸ τραγοῦδι τῆς 'Ελληνικῆς ψυχῆς.

'Αφιερώνω λοιπὸν τὶς γραμμές μου αὐτὲς στὸ Μάνθο τὸν ξυλουργό, μαζὶ μὲ τὶς θερμὲς εὐχαριστίες ὅλων τῶν συναδέλφων μου, ποὺ θὰ καλύψουν ἀσφαλῶς τὸ τέλος τῆς ἀγορεύσεώς του μὲ τὰ πιὸ θερμὰ καὶ παρατεταμένα σκιρτήματα τῆς καρδιᾶς τους.....

Ἕνας ἀστυφύλακας
(Σ. Κ. Π.)

ΝΤΟΛΜΑΝ

Ο ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Διασκευὴ κ. Γιώργου ΚΟΜΗΝΟΥ
ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ EDWIN JAMES

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ Ἄνταμ Πέννυ ὑποκλίθηκε καὶ ἔφυγε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Μὰκ Κόννελ. Ὅταν ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τοὺς δύο ἀστυνομικούς, οἱ γιατροὶ ἐκύτταξαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο δυσαρεστημένοι. Μερικοὶ κουνοῦσαν τὸ κεφάλι. Ἀλλὰ ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ διασημότερος εἶπε:

—Κύριοι ξέρουμε ὅλοι ὅτι τὸ ταλέντο τοῦ κ. Πέννυ εἶναι μεγάλο. Κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν παρετήρησε αὐτὴ τὴν πληγή. Θὰ πάρω λίγο αἷμα ἀπὸ τὴν πληγή, τὸ ὁποῖο θὰ ἐξετάσω στὸ μικροσκόπιον. Ἀπὸ τὸ ἐξαγόμενον θὰ δοῦμε ἂν ὁ ἀστυνομικὸς ἀπατᾶται ἢ ὄχι.

Οἱ γιατροὶ ἄρχισαν ἀμέσως τὸ ἔργο καὶ οἱ ἀποδείξεις τὶς ὁποῖες ἔβγαλαν ἦσαν πολὺ βεβαιωτικές, γιατὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἀμφιθέατρο μιλοῦσαν γιὰ τὸν Πέννυ μὲ τὸν μεγαλύτερο σεβασμὸ καὶ θαυμασμὸ ταυτόχρονα. Ὁ Μὰκ Κόννελ ἐξ ἄλλου βγαίνοντας ἀπὸ τὴν αἴθουσα τῆς αὐτοψίας, δὲν μποροῦσε νὰ κρύψῃ εἰς τὸν ντέτεκτιβ τὸν θαυμασμό του. Δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ πῶς οἱ γιατροὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀνακαλύψουν τὴν αἰτία τοῦ θανάτου.

—Δὲν ἦταν ἡ κακὴ θέληση, εἶπε ὁ Πέννυ, αὐτοὶ οἱ κύριοι ἐξήτασαν τὸ πτῶμα μὲ τὴν μεγαλύτερη ἐπιστημονικὴ προσοχή, ἀλλὰ ἦταν δύσκολο νὰ καταλάβουν ὅτι μιὰ τόσο μικρὴ πληγὴ ἦταν ἡ αἰτία. Κανείς τους δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρία νὰ διαγνώσῃ θάνατο προερχόμενο ἀπὸ τὴν ἴδια αἰτία. Ἀλλὰ τώρα θὰ κάνουν ἔρευνες πάνω στὶς ἀποδείξεις, τὶς ὁποῖες τοὺς ἔδωσα καὶ θὰ καταλάβουν ὅτι εἶχα δίκηο. Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν, κ. Κόννελ. Πηγαίνω ἀμέσως νὰ συνεννοηθῶ μὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε δευτερόλεπτο ἂν δὲν θέλουμε νὰ δοῦμε τὴν ἐπομένη νύχτα νὰ γίνῃ τὸ ὄγδοο ἔγκλημα, τρομερὸ ὅπως τὰ ἑπτὰ προηγούμενα. Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς χωρίστηκε ἀπὸ τὸν ἐπιθεωρητὴ καὶ ἀνέβηκε σὲ μιὰ λιμουζίνα ποὺ περνοῦσε.

Β'

Ὁ γέρο—Ντόλμαν

Μόλις ἔφτασε στὸ γραφεῖο του, ὁ ντέτεκτιβ, ἐφώναξε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του καὶ ἐζήτησε τὴν «νέα παρέα». Ἔτσι ὠνόμαζε μιὰ νέα ὁμάδα τὴν ὁποία ἀποτελοῦσαν ἀρκετὰ παιδιὰ καὶ νέοι, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσαν στὰ γειτονικὰ σπίτια. Μεταχειριζόταν αὐτοὺς τοὺς βοηθοὺς ὅταν ἤθελε νὰ πάρῃ πληροφορίες χωρὶς νὰ διακινδυνεύσῃ καθόλου, ἢ νὰ ξανασυναντήσῃ κανέναν στὴν ἀπέραντη πόλη τῆς Νέας Ὑόρκης. Μόλις ἔφτασαν στὸ γραφεῖο του, τοὺς εἶπε:

—Ὑπάρχει στὴν Νέα Ὑόρκη κάποιος ἀνάπηρος ποὺ ζῇ ζητιανεύοντας καὶ ὀνομάζεται Μὰκ Ντόλμαν. Ἔχει κόκκινα μαλιὰ καὶ κόκκινα γένεια. Δὲν ἔχει ὡρισμένο σπίτι, περνάει τὶς νύχτες του κάτω ἀπὸ τὶς διάφορες πόρτες. Αὐτὸν θέλω νὰ βρῆτε. Ἐμπρὸς στὸ ἔργο. Καθένας θὰ κερδίσῃ πέντε δολλάρια. Ὁ πρῶτος, ποὺ θὰ τὸν ἀνακαλύψῃ θὰ πάρῃ ἐπὶ πλέον 20 δολλάρια. Τὰ μάτια σας δεκατέσσαρα, νὰ μὴν καταλάβῃ ὅτι ψάχνετε γι' αὐτόν, οὔτε μιὰ λέξη σὲ κανέναν. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι, εἶπε ὅλη ἡ παρέα μὲ μιὰ φωνή, φεύγοντας ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Ὁ Πέννυ ἐκάλεσε τὸν Πὼλ Βάμπις, τὸν Χὰνζ Μόρισσον καὶ ὅλους τοὺς βοηθούς του καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διηγεῖται τὰ παράξενα ἐγκλήματα ποὺ ἄρχισαν ἐδῶ καὶ τρεῖς βδομάδες. Ἔστειλε καθέναν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του σὲ κάθε μέρος ὅπου βρέ-

θηκε ἕνα πτῶμα. Προσπαθοῦσε νὰ ψαρέψῃ ὅλες τὶς ἀποδείξεις ποὺ τοῦ χρειάζονταν καὶ νὰ κάνῃ μιὰν ἀνάκριση στὰ γειτονικὰ σπίτια. Ἤθελε, πρὸ πάντων, νὰ μάθῃ ἂν κατὰ τύχη δὲν εἶδαν τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος τὸν ἀνάπηρο ζητιάνο νὰ γυρνάῃ στὰ περίχωρα, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Κόννελ τὸν εἶχε συναντήσει πάνω στὴ γέφυρα τοῦ Μπροῦκλιν τὴ νύχτα τῆς δολοφονίας τοῦ Χάρντικ. Ὁ Ἄνταμ Πέννυ κατευθύνθηκε κατ' ἀρχὴν σ' ἕναν ἀστυνομικό, ὁ ὁποῖος πηγαινοερχόταν διαρκῶς πάνω στὴ γέφυρα. Τοῦ ἔδειξε τὸ ἀστυνομικό του σῆμα καὶ τὸν ρώτησε:

—Μήπως ἔχετε ὑπηρεσία αὐτὴ τὴ νύχτα;

—Μάλιστα, ἀπὸ τὶς τέσσερις τὸ πρωΐ.

—Λοιπὸν σεῖς θὰ βρήκατε τὸ πτῶμα τοῦ ἐμπόρου Χάρτινκ.

—Μάλιστα, ἐγὼ τὸ βρῆκα. Ἔκανα ἀμέσως τὴν ἔκθεσή μου.

—Θέλετε νὰ μοῦ διηγηθῆτε πῶς ἔγινε τὸ πρᾶγμα;

—Εὐχαρίστως. Ἔφτασα ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ Μπροῦκλιν καὶ ἔκανα ἥσυχα τὸν γῦρο μου. Ξαφνικὰ στάθηκα ἔκπληκτος. Παρετήρησα ἕναν ἄμορφο ὄγκο κατὰ μῆκος τοῦ πεζοδρομίου. Σκέφθηκα ἀμέσως ὅλα τὰ πτώματα, τὰ ὁποῖα βρῆκαν τώρα τελευταῖα καὶ ἄρχισα νὰ παρατηρῶ γύρω, ἀλλὰ δὲν εἶδα τίποτα. Ἡ γέφυρα ἦταν ἔρημη. Δὲν ὑπῆρχε παρὰ αὐτὸ τὸ ἄψυχο σῶμα ἐκεῖ κάτω. Ἐπλησίασα καὶ παρετώρησα ὅτι ἦταν ἕνας ἄνθρωπος καλοντυμένος καὶ πολὺ καθὼς πρέπει. Δὲν ἀνέπνεε πιά. Χωρὶς νὰ διστάσω ἔτρεξα στὴν Ἀστυνομία καὶ ἔκανα τὴν ἔκθεσή μου. Οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ ὁ διευθυντὴς δὲν ἄργησαν νὰ φτάσουν καὶ νὰ μεταφέρουν τὸ πτῶμα στὸ ἀμφιθέατρο.

—Χμ! δὲν εἴδατε λοιπὸν ἀπολύτως τίποτα τὸ ὕποπτο στὴν γέφυρα;

—Ἀπολύτως τίποτα.

—Προσέξατε καλά. Δὲν εἴδατε ἕναν ζητιάνο ἀνάπηρο μὲ γένεια καὶ μαλλιὰ κόκκινα;

—Ὄχι!

—Θυμηθῆτε καλά.

—Ὄχι, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν τὸν εἶδα.

—Ποιὸς ἦταν τῆς ὑπηρεσίας, πρὶν ἀπὸ σᾶς;

—Ὁ Τζαίημς Χόλλ.

—Ξέρετε τὴ διεύθυνσή του;

—Μένει στὴν Νέα Ὑόρκη στὴν ὀγδόη ὁδό. Δὲν ξέρω νὰ σᾶς πῶ τὸν ἀριθμό, ἀλλὰ δὲν θ' ἀργήσετε νὰ βρῆτε τὸ σπίτι. Τὰ παράθυρα εἶναι πράσινα φρεσκοβαμμένα.

—Καλά, πηγαίνω ἀμέσως.

Ὁ ντέτεκτιβ Πέννυ πέρασε τὴν γέφυρα καὶ μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτὰ βρισκόταν στὴν ὀγδόη ὁδό. Γρήγορα βρῆκε τὸ σπίτι ὅπου ὁ Ἀστυνομικὸς Τζαίημς Χόλλ, κατοικοῦσε στὸ δεύτερο πάτωμα.

Ἡ γυναίκα τοῦ ἀστυνομικοῦ, θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ κρύψῃ τὸν σύζυγό της, ποὺ ἦταν κουρασμένος ἀπὸ τὴν νυχτερινὴ ὑπηρεσία καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ ἀνάπαυση. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Ἄνταμ Πέννυ τῆς ἔδειξε τὸ ἀστυνομικὸ σῶμα καὶ τῆς εἶπε τὸ ὄνομά του, ἔτρεξε νὰ σηκώσῃ τὸν σύζυγό της, ὁ ὁποῖος μόλις πρόλαβε νὰ φορέσῃ τὰ ροῦχα του καὶ ἔτρεξε στὴν τραπεζαρία ὅπου ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἐπερίμενε.

—Κύριε Πέννυ, εἶναι μεγάλη μου τιμὴ νὰ δεχθῶ τὴν ἐπίσκεψή σας.

—Καλά! ἂς τ' ἀφήσωμε αὐτά, κ. Χόλλ. Τὴν τελευταία νύχτα εἴχατε ὑπηρεσία στὴν γέφυρα τοῦ Μπροῦκλιν. Δὲν εἶναι ἀλήθεια;

—Ἐντελῶς!

—Ξέρετε ὅτι βρέθηκε στὴ μέση τῆς γέφυρας τὸ πτῶμα ἑνὸς ἀνθρώπου;

—Ὄχι! ἀποκρίθηκε ὁ Χόλλ κατάπληκτος. Στὶς τέσσερις τὸ πρωΐ ἤρθα κατ' εὐθεῖαν ἐδῶ καὶ ἔπεσα στὸ κρεβάτι.

—Καλά, κατὰ τὴ νύχτα δὲν παρατηρήσατε στὴν γέφυρα ἢ ἐκεῖ κοντὰ κανέναν ἀνάπηρο ζητιάνο;

Ὁ ἀστυνομικὸς ἀπάντησε ἀδίστακτα.

—Εἶδα ἕνα ζητιάνο στὴν εἴσοδο τῆς γέφυρας ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ ὁποῖος ἦταν προφυλαγμένος κάτω ἀπὸ μιὰν ἀψίδα καὶ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ τὸν σηκώσω καὶ νὰ τὸν διώξω.

—Πῶς ἦταν ἀκριβῶς;

—Μὰ τὴν πίστη μου, δὲν θυμᾶμαι καλά.

—Δὲν εἶχε μαλλιὰ καὶ γένεια κόκκινα;

—Ὅσο γι' αὐτὸ τὸ θυμᾶμαι καλά.

—Ποῦ πῆγε ὅταν τὸν διώξατε;

—Σηκώθηκε καὶ κοῦτσα-κοῦτσα κατέβηκε τὴν γέφυρα μέχρι τὸν δρόμο.

—Δὲν τὸ ξαναείδατε ὕστερα;

—Ὄχι!

—Πόσες φορὲς ἀκόμη διατρέξατε τὴ γέφυρα, ἀφοῦ τὸν ἐδιώξατε;

Ὁ Χὸλλ σκέφθηκε λίγο καὶ ἀπάντησε.

—Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἦταν τρεῖς τὸ πρωΐ. Δὲν διέτρεξα λοιπὸν τὴν γέφυρα παρὰ μιὰ φορά.

—Εἶναι πολὺ πιθανὸ ὅτι ὁ ζητιάνος βρισκόταν ἐκεῖ ἀκόμη. Τίποτε εὐκολώτερο ἀπὸ τὸ νὰ ρυφτῇ κάτω ἀπὸ τὶς σιδερένιες ἀψῖδες.

—Πολὺ δυνατόν. Ἐν τούτοις ἐγὼ δὲν τὸν ξαναεῖδα.

Ὁ Ἄνταμ Πέννυ ἀποχαιρέτησε τὸν ἀστυνομικὸ καὶ γύρισε στὸ γραφεῖο του. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του δὲν εἶχε γυρίσει ἀκόμα. Αὐτὸ ἔγινε μετὰ τὸ μεσημέρι, ὅταν εἶδε νὰ φτάνῃ ἕνα ἀγόρι 14 περίπου χρόνων, τὸ ὁποῖο ἔφυγε ἀπὸ τὴν παρέα του. Ἦταν κατακόκκινο, ἔτρεξε τόσο γρήγορα ὥστε ὁ ἱδρώτας ἔτρεχε ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

—Ὁ ἀνάπηρος βρέθηκε, φώναξε....

—Ἄ, καὶ ποῦ εἶναι,

—Τὸν συνάντησα τὴν στιγμὴ ποὺ ἔβγαινε μισοβρεγμένος ἀπὸ τὸ μπὰρ τοῦ Δανιὴλ Χόλλυ, στὴν 56ην ἀνατολικὴ ὁδό. Ἀκολούθησε τὸν δρόμο τρικλίζοντας καὶ στριμήχτηκε ὕστερα ἀπὸ μιὰ πόρτα στὴν γωνία τῆς λεωφόρου Λέξινκτον. Ὁ Τζὼν Βλὰκ ἦρθε καὶ μὲ συναντήσῃ αὐτὴ τὴν ὥρα. Τὸν ἄφησα ἐκεῖ κάτω νὰ προσέχει τὸν ζητιᾶνο.

—Πολὺ καλά. Θὰ πάρῃς τὴν ἀνοιβή σου ποὺ ὑποσχέθηκα. Ὁ Τζὼν ἂς μείνῃ καὶ ἂς περιμένῃ.

Τὸ παιδὶ ἔφυγε χαρούμενο ἀφοῦ πῆρε μερικὰ δολλάρια. Ὅσο γιὰ τὸν ἀστυνομικὸ ἔτρεξε στὸ τηλέφωνο ποὺ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ.

—Ἐμπρός! εἶμαι ἐγὼ ὁ Πέννυ! Ποιὸς εἶναι;

—Ὁ Πὼλ Βάμπις.

—Καλά, ἔχεις τίποτα νέο, Πώλ.

—Ναί. Θυμᾶστε ποὺ μὲ στείλατε στὴν 27ην ὁδὸ ἐκεῖ ποὺ τὴν νύκτα τῆς 29ης πρὸς τὶς 30 Ὀκτωβρίου βρῆκαν τὸ πτῶμα τῆς τραγουδίστριας Ἔμμε Ρόμπουν;

—Ναί, ἔμαθες τίποτα;

—Μάλιστα, ἔκανα μιὰν ἀνάκριση στὰ γειτονικὰ σπίτια καὶ σ' ἐκεῖνο ποὺ βρίσκεται ἀπέναντι στὸ μέρος ποὺ βρέθηκε τὸ πτῶμα, μιὰ γρηὰ ποὺ μένει στὴ σοφίτα μοῦ εἶπε κάτι πολὺ ἐνδιαφέρον. Κατὰ τὶς τέσσερις τὸ πρωΐ ἡ γρηὰ δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ καὶ καθόταν στὸ παράθυρο. Κατὰ τύχη κύτταζε στὸ δρόμο καὶ εἶδε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔφτασε κουτσαίνοντας, ἔπειτα στριμώχτηκε στὸ ὑπόγειο τῆς πόρτας. Δὲν μπορεῖ ἀκριβῶς νὰ δώσῃ τὰ χαρακτηριστικά του γιατὶ τὸν εἶδε ἀπὸ ἀρκετὰ

μακρυά. Ἀλλὰ εἶναι βέβαιη ὅτι ἐκούτσαινε. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ὅτι εἶναι ὁ ζητιάνος ποὺ ζητᾶμε.

—Πολὺ καλά, Πώλ. Ξέρω ἀρκετὰ πρὸς τὸ παρόν. Μπορεῖς νὰ γυρίσῃς στὸ γραφεῖο. Ἔχεις ἀρκετὰ νὰ κάνῃς ἐδῶ. Θὰ ἐξακολουθήσω νὰ ἀσχολοῦμαι μ' αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ ἐλπίζω ὅτι ἀπόψε θὰ καταφέρουμε νὰ τὸν πιάσουμε καὶ θὰ ἔχῃ ἀνακριθῆ γιὰ τοὺς ἑπτὰ φόνους.

—Δὲν ἔχετε τίποτα ἄλλο νὰ μὲ διατάξετε;

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν δρόμο ποὺ θὰ πάρουν τὰ πράγματα· προσωρινὰ θ' ἀσχοληθῶ μόνος μου μὲ τὴν ὑπόθεση.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἄφησε τὸ τηλέφωνο καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο ὅπου ὑπῆρξαν πολλὰ εἴδη μεταμφιέσεως.

Ὅταν, μετὰ μισὴ ὥρα, ὁ Πὼλ Βάμπις, ἀνέβαινε τὴ σκάλα τοῦ γραφείου τοῦ Ἄνταμ Πέννυ, αἰσθάνθηκε ζωηρὴ ἔκπληξη βλέποντας νὰ κατεβαίνῃ ἕνας κουρελιάρης καὶ βρώμικος ἄνθρωπος. Τὸ πρόσωπό του ἦταν σκεπασμένο μὲ πυκνὰ γένεια καὶ φοροῦσε μιὰ ξεσκισμένη τραγιάσκα. Ἦταν συχαμένος. Περπατοῦσε σκυφτὸς καὶ περνῶντας μπροστὰ ἀπὸ τὸν Πὼλ ἄπλωσε τὸ χέρι.

—Μιὰ μικρὴ βοήθεια σᾶς παρακαλῶ.

Ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς τὸν κύτταξε προσεκτικά.

—Ποιὸς εἶσαι; πῶς μπῆκες σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

—Ἄκου ἐρώτηση! Μὲ τὰ δυό μου πόδια καὶ μὲ τὸ μπαστούνι μου.

—Ν' ἀνεβῇ ἀμέσως μαζί μου. Ἔχω νὰ σοῦ κάνω ἐνδιαφέρουσες ἐρωτήσεις. Πρέπει νὰ μοῦ δώσῃς τὴ διεύθυνση ἑνὸς συναδέλφου σου.

—Ἄ! Δὲν θ' ἀνέβω. Ξώρω ὅτι θέλετε νὰ μὲ ρωτήσετε γιὰ ἕνα ζητιᾶνο μὲ μαλλιὰ καὶ γένεια κόκκινα!

Ὁ Πὼλ Βάμπις ἔμεινε κατάπληκτος.

—Ἄ! εἶπε τέλος, καταλαβαίνω! Εἶναι πάνω ἕνας κύριος, ποὺ σὲ ρώτησε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα;

—Τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά, κύριε Βάμπις.

—Πῶς! μὲ ξέρεις;

Ἀμέσως ὁ ζητιάνος τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ τελείως διαφορετική.

—Πώλ, εἶσαι ἕνα ζῶο!

Ἀμέσως ὁ Πὼλ πῆρε ὕφος δυσαρεστημένο.

—Κύριε Πέννυ, σεῖς εἶσθε;

Ὁ ἀστυνομικὸς ἄρχισε νὰ γελάῃ.

—Ναί, εἶπε χαμηλά. Λοιπὸν εἶμαι καλὰ μεταμορφωμένος;

—Θαυμάσιος, ἀπάντησε ὁ Πώλ. Ποτὲ δὲν θὰ ἐπίστευα στὰ μάτια μου.

—Ἔξ ἄλλου δὲν εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ ποὺ εἶπα προηγουμένως, Πώλ. Δὲν εἶσαι ζῶο. Ἡ ἰδέα σου νὰ ἐπωφεληθῇς ἀπὸ τὴν συνάντηση μὲ τὸν ζητιᾶνο γιὰ τὸν ὁποῖο μὲ νόμισες, καὶ νὰ μὲ ρωτήσῃς γιὰ κάποιον ἀπὸ τοὺς συντρόφους του καὶ νὰ τοῦ ἀποσπάσῃς λόγια, ἦταν ἐξαιρετική.

—Τόσο τὸ καλλίτερο, ποὺ σκεπτόσαστε ἔτσι. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ χρειασθῆτε σήμερα. Βρίσκω τὴν ὑπόθεση πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

—Δὲν ξέρω ἂν θὰ προστρέξω στὶς ὑπηρεσίες σου. Θέλω νὰ συναντήσω τὸν ζητιάνο.

Ὁ Ἄνραμ Πέννυ ἀπομακρύνθηκε. Ἀνέβηκε στὸν ἐναέριο σιδηρόδρομο. Πῆρε θέση στὸ πίσω μέρος, καὶ αὐτὸ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νὰ μποῦν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐπιβάτες μέσα στὸ κυρίως βαγόνι, μὴ θέλοντας νὰ ἔχουν πλάϊ τους ἕνα τόσο βρώμικο ὑποκείμενο. Ὁ ντέτεκτιβ χαμογέλασε μόλις τὸ εἶδε. Ἦταν κατευχαριστημένος γιατὶ οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀπέφευγαν μὲ ἀποτροπιασμό. Κατέβηκε κοντὰ στὴν πεντηκοστὴ ἕκτη ὁδό, ἀκολούθησε τὸν δρόμο πρὸς τὴν λεωφόρο Λέξινκτον κουτσαίνοντας.

Δὲν ἄργησε νὰ δῇ τὸν Τζὼν Μπλὰκ τῆς μικρῆς ὁμάδας. Τὸ παιδὶ ὑποκρινόταν ὅτι ἔπαιζε στὸν δρόμο μὲ ἕνα μπουλντόγκ. Ἀλλὰ ὁ Πέννυ εἶδε καλὰ ὅτι τὸ παιδὶ ἔμενε ἐκεῖ γιὰ νὰ προσέχῃ τὸν ζητιᾶνο μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά, τὸν ὁποῖο εἶδε κάτω ἀπὸ μιὰ πόρτα, στὴν γωνία τῆς πεντηκοστῆς ἕκτης ὁδοῦ καὶ τῆς λεωφόρου Λέξινκτον.

Ὁ ντέντεκτιβ εἶχε γυμνάσει τὴν μικρή του ὁμάδα θαυμάσια. Μὲ ἕνα καὶ μόνο σφύριγμα τὰ παιδιὰ καταλαβαίναν ὅτι ἡ ἀποστολή τους εἶχε τελειώσει καὶ ὅτι μποροῦσαν νὰ γυρίσουν στὰ σπίτια τους.

Ὁ Πέννυ μπῆκε σὲ μιὰ μεγάλη πόρτα καὶ μὲ ἕνα σφύριγμα ἔδωσε τὸ σύνθημα. Τὸ μικρὸ ἀγόρι τὸ ἄκουσε καὶ ἀπομακρυνόταν γρήγορα κυττάζοντας τριγύρω μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔβλεπε τὸν περίφημο ντέτεκτιβ. Ποτὲ δὲν εἶχε σκεφθῇ ὅτι θὰ συναντοῦσε τὸν ἀστυνομικὸ κάτω ἀπὸ τὰ κουρέλια τοῦ ζητιάνου ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἔβγαινε ἀπὸ τὴν πόρτα. Ὁ Ἄνταμ Πέννυ ἄρχισε νὰ περπατᾷ κουτσαίνοντας καὶ ἐγύριζε στὴν λεωφόρο, Λέξινκτον ὅταν τὰ μάτια του ἔπεσαν, τυχαίως δῆθεν πάνω στὸν ζητιᾶνο μὲ τὰ κόκκινα μαλλιά.

Πῆγε κατ' εὐθεῖαν κοντά του.

—Καλημέρα, σύντροφε. Πῶς πᾶνε οἱ δουλιές;

Ὁ ἄλλος κύτταξε τὸν νεοφερμένο μὲ ὕφος πολὺ λίγο ἐνθαρρυντικό.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἔκανε πῶς δὲν τὸν κατάλαβε καὶ κάθισε πλάϊ του.

—Τὶ ἦρθες νὰ κάνῃς ἐδῶ;

—Κύτταξε ἐκεῖ ἐρώτηση! Τὸ ἴδιο πρᾶγμα ποὺ κάνεις καὶ σύ, μὰ τὸ Θεό.

—Κάνε μου τὴ χάρι νὰ τοῦ δίνῃς γρήγορα. Εἶναι ἡ θέση μου ἐδῶ.

—Σαχλαμάρες! Καὶ πρῶτα-πρῶτα γιατὶ εἶσαι τόσο ἀγενής. Μήπως δὲν εἴμαστε σύντροφοι;

—Σύντροφοι! ἀποκρίθηκε ὁ ζητιάνος, κοροϊδευτικά. Ὡραῖος σύντροφος μὰ τὴν πίστη μου.

—Καὶ γιατὶ ὄχι, σὲ παρακαλῶ; Μήπως νομίζεις ὅτι δὲν ξέρω νὰ ζητιανεύω καλὰ ὅπως ἐσύ; Ὑπάρχουν ἡμέρες ποὺ προκαλῶ τὴ λύπη τῶν περαστικῶν καὶ μαζεύω καὶ δέκα δολλάρια.

—Πούφ. Δέκα δολλάρια. Κάτι εἶναι αὐτό; Ἐγὼ πιάνω χίλια δολλάρια καὶ περισσότερα ἀκόμη σὲ μιὰ μόνο μέρα.

Ὁ Πέννυ ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τὸν ἄλλο μὲ ἡλίθιο ὕφος. Ὕστερα ἄρχισε νὰ γελάῃ.

—Ὄχι τέτοια ἀστεῖα. Ποτὲ δὲν θὰ μὲ κάνῃς νὰ πιστέψω αὐτὰ ποὺ λές. Εἶναι ἀδύνατον.

—Δὲν θ' ἀκούσῃς τίποτα καὶ δὲν θὰ μάθῃς ποτὲ τίποτα. Νᾶσαι ἥσυχος γι' αὐτό.

—Θὰ μάθω ἂν βρῶ ἕναν καλὸ δάσκαλο! Εἶμαι ἀληθινὰ περίεργος νὰ μάθω πῶς ἕνας ἁπλὸς ζητιᾶνος μπορεῖ νὰ κερδίζῃ περισσότερα ἀπὸ 1000 δολλάρια σὲ μιὰ μόνο μέρα.

—Μὲ τὴ δικιά μου μέθοδο μπορεῖς νὰ κερδίσῃς εἴκοσι χιλιάδες μὲ τὴ συμφωνία φυσικὰ νὰ βρῇς ἕναν καλὸ πελάτη.

Ὁ Ἄνταμ Πέννυ ἔκασε μιὰ κίνηση δυσπιστίας.

—Δὲν εἶσαι παρὰ ἕνας καυχησιάρης σύντροφος.

Ὁ ζητιᾶνος μὲ τὰ κόκκινα μαλλιὰ ἄρχισε τὰ γέλοια.

—Ναί, ναὶ κοροϊδευε ἂν θέλῃς, ξέτω τὶ λέω καὶ κρατάω τὸ μυστικὸ γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

—Εἶσαι βέβαιος; Δὲν ἔχω παρὰ νὰ σὲ παραφυλάξω μέρα καὶ νύχτα καὶ δὲν θ' ἀργήσω νὰ μάθω τὸ περίφημο μυστικό σου.

—Τί, θέλεις νὰ μὲ κατασκοπεύσῃς; Θὰ τὸ μετανοιώσῃς, πίστεψέ με.

—Ἄ, μήπως νομίζεις ὅτι θὰ σὲ φοβηθῶ;

Ὁ ζητιᾶνος ἔτριξε τὰ δόντια του. Ὁ ντέτεκτιβ τὸν ἐκέρδιζε λίγο-λίγο.

—Ἄ, Ἄ, ξέρεις τὶ μέσα μεταχειρίζομαι γιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἀπ' ὅσους μ' ἐνοχλοῦν!

Ὁ Πέννυ καθὼς περνοῦσε ἕνας κύριος πολὺ καθὼς πρέπει ἄπλωσε τὸ καπέλλο του καὶ τὸν εὐχαρίστησε ὅταν τοῦ ἔρριξε ἕνα νόμισμα τῶν πέντε δολλαρίων.

Ὁ ἀνάπηρος ξέσπασε σὲ γέλοια.

—Μὰ τὴν πίστη μου βλέπω ὅτι θὰ περιμένῃς. Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ τρόπος γιὰ νὰ κερδίζῃ κανεὶς χίλια δολλάρια.

—Καὶ πῶς κάνουν; Πές μου τὸ μυστικό σου λοιπόν.

—Χίλιοι διάβολοι.

Ὁ ζητιᾶνος μὲ τὰ κόκκινα μαλλιὰ ἔπιασε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ κεφάλι του καὶ παραδόθηκε σὲ κακὲς σκέψεις. Κάπου-κάπου ἔρριχνε στὸν ἀστυνομικὸ καμμιὰ δύσπιστη ματιά. Μετὰ ἀπὸ πέντε λεπτὰ εἶπε θυμωμένος.

—Πές μου, πῶς λέγεσαι;

—Πατρίκιος.

—Εἶσαι Ἰρλανδός;

—Ναί.

—Δὲν ἀνήκεις στὴν Ἀστυνομία, ἀπὸ κείνους ποὺ γνωρίζω τουλάχιστον.

—Λέγε λοιπὸν ἐκεῖνο ποὺ θέλεις καὶ σοῦ ὁρκίζομαι στὴ ζωή μου. Μήπως ἔχω ὕφος ἀστυνομικοῦ;

—Ὄχι, καθόλου τὸ βλέπω. Μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα νὰ κάνουμε συντροφιά.

—Πολὺ ηὐχάριστο. Δὲν ζητῶ καλλίτερο πρᾶγμα. Τὶ πρέπει νὰ κάνω; Θὰ σοῦ δώσω ἑκατὸ δολλάρια. Θὰ εἶναι ἡ ἀμοιβή σου.

—Καλά, θὰ μοῦ δώσῃς αὐτὰ τὰ ἑκατὸ δολλάρια γιὰ ἐγγύηση. Ἔλα μαζί μου καὶ θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσω ὅλα.

—Πᾶμε. Ἀλλὰ εἶναι τουλάχιστον ἀλήθεια ὅτι μὲ τὴ μέθοδό σου θὰ μποροῦμε νὰ κάνουμε χρυσὲς δουλειές;

—Βεβαιότατα!

—Τότε πᾶμε. Εἶμαι, μὰ τὴν πίστη μου, πολὺ περίεργος νὰ τὴ μάθω.

Ὁ ἀνάπηρος σηκώθηκε μὲ κόπο. Ὁ Πέννυ ἔκανε τὸ ἴδιο καὶ κουτσαίνοντας κατέβηκαν τὸν δρόμο μέχρι τὴν τριακοστὴ λεωφόρο.

Ἐκεῖ μπῆκαν σ' ἕνα ἠλεκτρικὸ τράμ καὶ ἔφτασαν στὴν πιὸ κακόφημη ὁδὸ τῆς Νέας Ὑόρκης τὴν ὁδὸ Μπόβερυ. Ὁ ἀνάπηρος κατέβηκε καὶ ὁ ἀστυνομικὸς τὸν ἀκολούθησε.

—Ἔλα τοῦ εἶπε ξερά κι' ἀπότομα, φτάσαμε.

Ὁ ζητιᾶνος προχώρησε μερικὰ μέτρα καὶ ἔστριψε σ' ἕνα στενὸ ὅπου ἡ βρωμιὰ καὶ τὸ ἔγκλημα κατοικοῦν ἑνωμένα. Μπῆκε σὲ μιὰ σκοτεινὴ καὶ βρώμικη αὐλή.

Ἄνοιξε μιὰ πόρτα καὶ ἄρχισε ν' ἀνεβαίνῃ μιὰ σκάλα. Ἀνέβηκε σ' ἕνα διάδρομο μὲ πολλὲς πόρτες. Ἄνοιξε μιὰ καὶ μπῆκαν μέσα.

Ὁ Πέννυ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα ὁλοσκότεινο δωμάτιο.

Ἔκανε ἕνα βῆμα ὅταν ὁ ἀνάπηρος ἐφώναξε:

—Ντόση! Λέων! Τάρας! Προσοχὴ μικρά μου.

Ὁ ἀστυνομικὸς ἄκουσε δυνατὸ θόρυβο καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ εἶδε μπροστά του τρία ἄγρια μπουλντόγκ, τὰ ὁποῖα τὸν παρατηροῦσαν μὲ ἐχθρικὸ ὕφος καὶ ἔτριζαν τὰ δόντια τους. Ὁ ἀνάπηρος ἔκλεισε τὴν πόρτα μ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλοιο καὶ τὴν κλείδωσε προσεκτικά. (Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, οἱ ἀστυφύλακες: Γκέλμπουρας 'Η., Σπύρου Α., καὶ Τσιγκόλης Κ.

Διεγράφη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ πειθαρχικοὺς λόγους, ὁ ἀστυφύλαξ 'Αγγελονίδης Μ.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

'Ο κ. 'Υπουργὸς τῆς 'Εθνικῆς 'Αμύνης, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 602/14/9/55, Διαταγῆς του, ἐξέφρασε τὴν πλήρη αὐτοῦ εὐαρέσκειαν, εἰς τοὺς ἀγωνισθέντας εἰς Σκόπια ἀθλητὰς τῆς 'Εθνικῆς 'Ομάδος στίβου τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων 'Ελλάδος, διὰ τὸν περιφανῆ θριαμβόν των εἰς τὴν ἐπὶ μέρους καὶ γενικὴν βαθμολογίαν ἔναντι τῆς Γιουγκοσλαβικῆς καὶ Τουρκικῆς ὁμάδος, ἕνεκεν τοῦ ὁποίου ἐνδεκάκις ὑψώθη ἡ γαλανόλευκος εἰς τὸν τιμητικὸν ἱστὸν τοῦ νικητοῦ.

Εἰς τὴν ἐν λόγῳ 'Εθνικὴν 'Ομάδα στίβου μετεῖχον οἱ ἀστυφύλακες ἀθληταί: Κόρμαλης Ι., Σίλλης Β., Ντόντος Β., Ντόκος Κ., Πολίτης Κ., Γυφτάκης Δ., Τρουλινὸς 'Εμ., Σύριος Ι. καὶ Παπαγεωργίου Α.

***

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΑΙ ΕΚΠΟΜΠΑΙ ΑΣΤΥΝ. ΠΟΛΕΩΝ

Μὲ ὁλοένα μεγαλύτερη ἐπιτυχία συνεχίζονται οἱ ψυχαγωγικές, μουσικές, λογοτεχνικὲς καὶ μορφωτικὲς ἀστυνομικὲς ἐκπομπές, ποὺ ἔχουν πιὰ ἐπιβληθῆ καὶ ἀγαπήθηκαν μὲ φανατισμὸ ἀπὸ χιλιάδες ἀκροατές.

'Απὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς 'Αθήνας ἀκούγονται ἐνθουσιώδη σχόλια καὶ εὐμενέστατοι ἔπαινοι γιὰ τὴν καλὴ ποιότητα καὶ ἐπιμέλεια τῶν ἀστυνομιγῶν προγραμμάτων, τὰ ὁποῖα κατέκτησαν πιὰ μιὰ ζηλευτὴ θέση στὸ ραδιοφωνικὸ Σταθμό.

—'Η ἐκπομπὴ τῆς 12-10-1955 ἦταν ὁλόκληρη ἀφιερωμένη στὴν Παληὰ 'Αθήνα. Μέσα σ' ἕνα διαλεχτό, λογοτεχνικὸ καὶ μουσικὸ περιβάλλον, μετεδόθησαν σκίτσα ἀπὸ τὴν προπολεμικὴ ζωὴ τῆς 'Αθήνας, παληὰ τραγούδια καὶ ρωμαντικὲς πλακιώτικες καντάδες. 'Εκτὸς ἀπὸ ὡραιότατους παληοὺς δίσκους τραγούδησαν ἡ Μαίρη Λῶ, μὲ τὸν Γιάκοβλεφ στὸ πιάνο, ὁ 'Επιτροπάκης καὶ οἱ θαυμάσιοι τραγουδιστὲς τῆς Παληᾶς 'Αθήνας, Κορώνης καὶ Φίλανδρος, μὲ τὸν ὑπέροχο κιθαρίστα Γιάννη Δέδε. Συμμετεῖχεν ἀκόμα καὶ ὁ περίφημος πιανίστας Νῖκος Πιτσόλος.

Μετεδόθη ἐπίσης καὶ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «'Ημερολόγιο τοῦ ἀστυφύλακος», γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Σ. Πηλὸ ἀφιερωμένο, στὴν ρωμαντικὴ 'Αθήνα τῶν παληῶν χρόνων, μὲ ἄριστη μουσικὴ ὑπόκρουση ρωμαντικῆς μουσικῆς ἀπὸ δίσκους.

—Κατὰ τὴν ἐκπομπὴ τῆς 19 'Οκτωβρίου 1955, τὴν ὁποίαν ἄνοιξε ἡ ὀνομαστὴ 'Ορχήστρα τοῦ Σ. Ρουχωτᾶ, ἐτραγούδησαν ὁ Γιῶργος Λουκᾶς, ἡ διάσημα καλλιτέχνις τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ Θεάτρου Παμέλλα, ἡ ἐκφραστικὴ 'Ελληνὶς τραγουδίστρια Νίτσα Μόλυ, ὁ περίφημος κανσονετίστας, μὲ τὴν «χρυσῆ φωνή», Γιάννης Νικολαΐδης καὶ ὁ ἀστυφύλαξ Μιλτιάδης Παπασταμόπουλος.

Μετεδόθησαν ἐπίσης καθοδηγητικὲς ὑποδείξεις ἐπὶ ἀστυνομικῶν ζητημάτων, μὲ μουσικὴ ὑπόκρουση ἀπὸ ἐκλεκτοὺς δίσκους, ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ «'Ημερολόγιο τοῦ ἀστυφύλακος»,γραμμένο ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Σπῦρο Πηλό, μὲ ἀφηγητὴ τὸν Γιῶργο Ντούμα, στὸ ὁποῖο ἔλαβον μέρος ἡ ἐκλεκτὴ πρωταγωνίστρια τοῦ Θεάτρου «'Αθηνῶν» κ. Ἴλια Λιβυκοῦ καὶ ὁ Βασιλιᾶς τοῦ Γέλιου καὶ θερμὸς φίλος τῆς 'Αστυνομίας, Βασίλης Λογοθετίδης.

Τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ μουσικὸ καὶ διδακτικὸ πρόγραμμα, ποὺ ἦταν ἀφιερωμένο στὴν μεταπολεμικὴ 'Αθήνα, παρουσίασε ὁ Μίμης Φραγκιουδάκης, μὲ τεχνικὴ φροντίδα τοῦ ἐξαιρετικοῦ συνεργάτου μας Κώστα Κοσμᾶ, σὲ κείμενα καὶ ἐπιμέλεια Τμήματος Πνευματικῆς 'Αγωγῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς.